

Китоби Қўлассиён

Корбардии Қўлассиён дар ҳаёт ва таълим

*Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред,
ки Ў сари ҳар сарварӣ ва Ҳукуматдорист.*

(Қўлассиён 2:10)

Калисои Тоҷикӣ

Бахшиши Ҳаррӯза барои Шумо ва Оилаи Шумо

Диққати мо дар омӯзиши навбатӣ ба китоби Қўлассиён равона мешавад. Дар ин омӯзиш мо тартиби зеринро риоя хоҳем кард. Ҳар ҳафта як порча аз Қўлассиёбро мутолиа карда, онро амиқ мефаҳмем ва дар ҳаёти худ татбиқ менамоем.

Ба имондорон тавсия дода мешавад, ки китобро дар як нишаст мутолиа кунанд, то ҷараёни пурраи он амиқ дарк карда шавад. Дар сурати зарурат, метавонед барномаи YouVersion-ро истифода баред, ки ҳадди ақал ду нусхаи тоҷикии Китоби Муқаддасро барои хондан ва гӯш кардан дарбар мегирад.

Худовандо, дар омӯзиши Каломи Ту ба мо хирад ва фаҳмиш деҳ. Бигузор ҳаёти мо ба шахсияти Масеҳ бештар мувофиқ гардад ва мо аз муҳаббати Ту баҳраманд шавем. Амин.

Муаллиф: Павлус

Мо аз Китоби Муқаддас миннатдорем, ки Худо ба воситаи Павлус бо мо сухан мегӯяд. Ин китоб илҳоми Рӯҳулқудс аст, ки Худо ба Павлус ваҳй дод ва ӯ онро баён кард. Павлус ҳамчун ҳаввориي Исои Масеҳ, бо иродаи Худо ин мактубро навиштааст, то ки мо табиати Худо ва иродаи Ӯро дарк кунем.

Илҳоми Каломи Худо худ аз худ пайдо нашудааст. Худо, бо роҳи Рӯҳулқудс, пайғамбарон ва ҳаввориёнро истифода бурд, то Каломи Худо ба мо бирасонад. Ин нишон медиҳад, ки Худо як Шахсияти зинда ва фаъол аст, ки иродаи худро ба воситаи инсонҳо ифшо мекунад.

Муқаддима ва дуои Павлус (Қўлассиён 1:1-14)

Павлус дар аввали мактуб бо шукргузорӣ ва дуо суханони худро оғоз мекунад. Вақте мо Каломи Худоро мекушоем, бояд низ бо дуо ба Худо муроҷиат кунем, то фаҳмиши дурусти иродаи Ӯро дарёбем.

Дуои намунавӣ:

«Эй Падари Осмонӣ, чашмони мо кушо, то ки Каломи Туро фаҳмем ва мақсади Туро дар ҳаёти худ дарк намоем. Ба номи Исои Масеҳ дуо мекунем. Омин».

Нуктаҳои асосӣ:

1. Павлус ҳаввории Масеҳ аст, яъне фиристодаи махсус барои паҳн кардани башорат.
2. Каломи Худо аз ҷониби Рӯҳулқудс бо илҳом ба Павлус расидааст.
3. Ин мактуб аз дуо ва шукрона сар мешавад, ки ба мо нишон медиҳад, ки чӣ тавр бояд ба Каломи Худо муносибат кунем.
4. Иродаи Худо ва таълимоти Павлус дар Қўлассиён барои рушди ҳаёти рӯҳонии мо муҳим аст.

Истифода дар ҳаёт ва таълим:

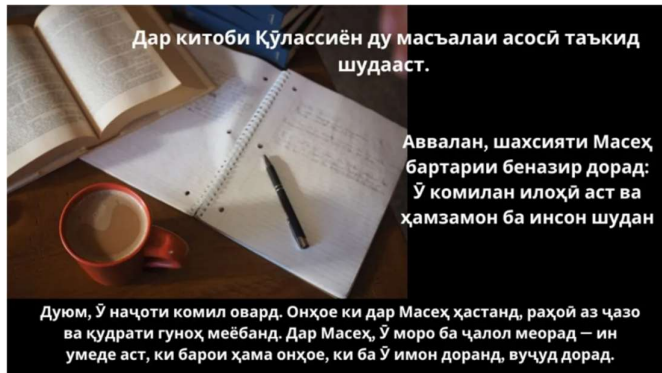
- Ҳар дафъа пеш аз хондани Китоби Муқаддас дуо кунед, то ки Худо фаҳмиш диҳад.
- Омӯзед, ки чӣ тавр Павлус ба ҳаввориён бо меҳрубонӣ ва ростӣ навиштааст, ва инро дар муоширати худ низ истифода баред.
- Ҳар каломро ҳамчун ваҳйи илоҳӣ қабул кунед ва кӯшиш кунед онро дар ҳаёти худ татбиқ кунед.

Агар хоҳӣ, ин матнро васеътар карда, мавзӯҳои дигарро низ таҳлил кунем.

Дар китоби Қўлассиён ду масъалаи асосӣ таъкид шудааст. Аввалан, шахсияти Масеҳ бартариӣ беназир дорад: Ӯ комилан илоҳӣ аст ва ҳамзамон ба инсон шудан розӣ гардид. Дуюм, Ӯ наҷоти комил овард. Онҳое ки дар Масеҳ ҳастанд, раҳой аз ҷазо ва қудрати гуноҳ меёбанд. Дар Масеҳ, Ӯ моро ба ҷалол меорад — ин умеде аст, ки барои ҳама онҳое, ки ба Ӯ имон доранд, вучуд дорад.

Дар Қўлассиён 1:1 навишта шудааст: *«Салом ба халқи Худо ва бародарону хоҳарони вафодор дар Масеҳ».*

Ин калимаҳо нишон медиҳанд, ки Павлус бо илҳоми Худо сухан мегӯяд. Ӯ худро на танҳо хизматгор ё расул меномад, балки шахси бозътимоди Масеҳ мебошад, ки бо қудрат ва ваколати Худо китобхояшро навиштааст. Ҳамин тавр, вақте ки Павлус худро расул ё ҳавворӣ меномад, ин таъкиде

ба қудрати Ёст. Пас, ба суханони ӯ бо диққат гӯш диҳед!

Ҳавворӣ бо забони форсӣ ва арабӣ ҳамчун “расул” тарҷума мешавад. Калимаи “ҳавворӣ” эҳтимолан реша дар луғати ортодоксҳои эфиопӣ дошта бошад, зеро ин калима на арабӣ аст ва на латинӣ. Ба забони юнонӣ “апостол” гуфта мешавад, ки бо русӣ низ ҳамон аст. Маънии аслии ин калима ба таври техникӣ нишон медиҳад, ки Павлус қобилияти махсус

барои сухан гуфтан аз номи Худо дорад. Ӯ расул ва ҳавворӣ аст, яъне шахсе, ки шохиди зиндашавии Исои Масеҳ буда, ва аз ҷониби Ӯ барои рисолати хос баргузида шудааст. Ин ақидаи китобӣ аст ва Инҷил ба таври возеҳ дар бораи мафҳуми “ҳавворӣ” ё “расул” ишора мекунад.

Фикр накунед, ки ин мафҳум танҳо фиристоданро ифода мекунад, масалан, агар ман имрӯз ба Тоҷикистон фиристода шавам, ин маънои дигар дорад. Павлус на танҳо як шахси фиристодашуда буд, балки шахсе буд, ки бо қудрати Масеҳи зинда фиристода шуда буд. Дар китоби Қорҳои Ҳаввориён, боби 9, нишон дода шудааст, ки Павлус аз ҷониби Исои Худованд ҳамчун расул интихоб шудааст.

Эҳёи Исо низ шаҳодат медиҳад, ки Ӯ зинда шуд ва рӯ ба рӯ бо Павлус сӯҳбат кард, то ӯро даъват намояд. Дар он мулоқот Павлус пурсид:

«Худовандо, Ту кистӣ?»

Исо посух дод: «Ман Исои Назарӣ ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ; лагад заданат ба сирак душвор аст».

Павлус дар ҳолати ларза ва даҳшат гуфт:

«Худовандо! Чӣ фармоиш медиҳӣ, ки ман иҷро кунам?»

Худованд гуфт: «Барҳез ва ба шаҳр бирав, ва он ҷо ба ту гуфта хоҳад шуд, ки чӣ бояд бикунӣ» (Қорҳои Ҳаввориён 9:5-6).

Аз ин рӯ, Павлус барои навиштани китобҳои худ на танҳо қобилият, балки қудрати худодод дошт. Ин диаграмма ба мо нишон медиҳад, ки Исо чӣ гуна наҷоти комилро таъмин мекунад. Қўлассиён 1:4-5 ҳамчун мисол истифода шудааст.

1 Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввориҳои Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Тимотиюс 2 Ба муқаддасон ва бародарони амин дар Исои Масеҳ, ки дар Қўлассо мебошанд: файз ва осоиштагӣ аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод. (1:1-2, КМ92)

“Павлус ва бародари мо Тимотиюс” (1:1). Павлус вақте сухан мегӯяд дар бораи Тимотиюс, бародари худ, нишон медиҳад, ки онҳо якҷоя барои дигар мӯъминон дуо мекарданд. Онҳо бо ҳам дар хизмати Худованд буданд, ва дуоҳои онҳо барои онҳое, ки дар шаҳрҳои дигар мӯъмин буданд,

пур аз меҳру муҳаббат буд.

“Муқаддасон” (1:2) - Калимаи “муқаддасон” ба онҳое ишора мекунад, ки худро ба Худованд супоридаанд ва фаҳмидаанд, ки ба роҳи дуруст қадам гузоштаанд. Худо Қудус, Муқаддас ва Амин аст, ва Ё ҳамеша корҳои дурустро ба анҷом мерасонад. Онҳое, ки ба Исои Масеҳ имон овардаанд, низ чунин муқаддасиро инъикос мекунанд. Ин калима нишон медиҳад, ки Худо муқаддасиро ба мӯъминон ато мекунад ва онҳо бояд дар зиндагии худ некии Худоро инъикос кунанд.

“Файз ва озоиштагӣ.” (1:2) - Файз ва озоиштагӣ калимаҳои муҳими ин оят ҳастанд. Файз як мафҳуми истисноии имони масеҳӣ мебошад. Як рӯз, вақте аз К. С. Льюис пурсиданд, ки чӣ чизи бемонанди масеҳият аст, ӯ ҷавоб дод: “Ин файз аст.” Файз чизест, ки Худо ройгон медиҳад, гарчанде ки мо лоиқи он нестем. Бисёриҳо фикр мекунанд, ки файз маънои баракат ё подоши аъмоли некро дорад, аммо файз дар Инҷил бештар аз ин аст.

Файз – ин атои ройгони Худост, ки на аз сабаби аъмоли мо, балки танҳо аз муҳаббати Худо ба мо дода мешавад. Баракат метавонад натиҷаи аъмоли нек бошад, аммо файз танҳо аз ҷониби Худо, ҳамчун як идеяи асосии наҷот, дода мешавад. Дар инҷо файз пеш аз озоиштагӣ омадааст. Аввал файзро қабул мекунем ва баъдан озоиштагӣ дар дили мо ҷой мегирад. Ин робитаи файз ва озоиштагӣ дар зиндагии масеҳӣ хеле муҳим аст.

Робитаи Худо Падар ва Исои Масеҳ.

Павлус ва Тимотиус мегӯянд: “Ҳар вақте, ки дар ҳақи шумо дуо мекунем, Худоро шукргузорӣ мекунем.” Ин нишон медиҳад, ки дуо бояд бо шукргузорӣ оғоз шавад. Вақте, ки мо шукргузорӣ мекунем, дили мо ба Худо наздик мешавад ва робитаи мо бо Ё мустаҳкам мегардад.

Хулоса - Ин оят моро даъват мекунад, ки файзи Худоро шиносем, онро қабул кунем ва дар зиндагии худ озоиштагӣ пайдо намоем. Павлус ва Тимотиус намунаи хуби онанд, ки чӣ гуна мӯъминон метавонанд якҷоя дуо карда, шукргузорию худро баён кунанд.

Худовандо, мо ба ту раҳмат мегӯем, ки файз ва муҳаббати худро ба мо ато кардӣ. Бигзор мо зиндагии муқаддас дошта бошем, файзи ту ва сулҳи туро инъикос кунем. Омин.

Дар Исои Масеҳ

Қўлассиён 1:2 мегӯяд, ки “ба муқаддасон ва бародарони амин дар Исои Масеҳ”, яъне калимаи “дар” кўтоҳ аст, вале хеле муҳим аст. Он имондорони дар Исои Масеҳро нишон медиҳад, яъне мо бо Исои Масеҳ як ҳастем. Бо имон мо бо Ё муттаҳид шудаем ва ҳоло бо пайравӣ ба Ё зиндагӣ мекунем. Мо дар Ё зиндагӣ мекунем.

Гап дар ин аст, ки мақсаду нияти китоби Қўлассиён бар зидди таълимоти бардурӯғ буд, яъне дар ин ҷо як дарс ошкор шудааст, ки мегӯяд: “дар Исои Масеҳ ҳаст” — ин суханон кўтоҳ, вале умеди зиндагии мо. Таълими нодурусти онҳо чунин буд: онҳо фикр мекарданд, ки ҳар он чизе, ки дорои ҷисм аст, бад аст ва мегуфтанд, ки Исо фақат Рӯҳ аст, на ҷисм, яъне вақте, ки эҳёи Исои Масеҳро нигоҳ мекарданд, онҳо мегуфтанд, ки Исо фақат Рӯҳ аст, на ҷисм.

(1) Юҳанно 4:2 мегӯяд: *“Рӯҳи Худоро шумо ин тавр хоҳед шинохт: ҳар рӯҳе ки эътироф кунад, ки Исои Масеҳ ба ҳасби ҷисм омад, аз Худост”* — ин чунин мегӯяд, ки Исои Масеҳ дар ҷисм омад ва ҳам зоҳир шуд. Ҳамаи ин нишон медиҳад, ки Ӯ аз ҷониби Худо аст. Он замон таълимоти нодуруст буданд, ки мегуфтанд, ки Исои Масеҳ на ба ҷисм омада аст, лекин мо медонем, ки Ӯ Худо аст, Исои Масеҳ Худои Комил аст, пуррагӣ аст, ки дар сурати инсон муҷассам шудааст.

Ин таҳлили оятҳои Қўлассиён 1:3-4, бо дарназардошти мазмуни матн ва ислоҳи услуби забон чунин шакл мегирад:

Қўлассиён 1:3-4:

3 Худо, Падари Худованди мо Исои Масеҳро шукргузорӣ мекунем дар ҳар вақте ки дар ҳаққи шумо дуо мегӯем, 4 Баъд аз шунидани овозаи он имоне ки шумо ба Исои Масеҳ ва он муҳаббате ки ба ҳамаи муқаддасон доред,

Павлус ва Тимотиус дар ин ҷо ба калисои Қўлассо, ки шахсан ба он сафар накарда буданд, муроҷиат мекунанд. Бо вучуди ин, онҳо аз имони қавии имондорони он шаҳр ва муҳаббати онҳо ба дигарон хабардор шуданд.

Чӣ гуна ин калисо машҳур шуд?

- **Имон:** Имондорон бо тамоми ҳастии худ ба Исои Масеҳ таъя мекарданд.
- **Муҳаббат:** Онҳо муҳаббати худро на танҳо ба Масеҳ, балки ба ҳама атрофиён низ нишон медоданд.

Имон чист?

Имон — эътимоди пурра ба Худо ва Исои Масеҳ аст. Ин маънои онро надорад, ки мо метавонем бо аъмоли нек ё риояи қонунҳои динӣ наҷот ёбем. Танҳо тавассути имон ба Масеҳ мо метавонем наҷот ёбем. Инчунин, Инҷил ҳақиқат ва роҳнамоии наҷотро ба мо нишон медиҳад.

Муҳаббати ҳақиқӣ - Муҳаббат набояд аз рӯи шариат ё барои қонеъ кардани талаботи муайян бошад. Муҳаббати Масеҳ бар асоси дил, самимият ва амал аст. Вақте ки мо муҳаббати худро ба дигарон нишон медиҳем, ин бояд табиист ва аз муҳаббати ҳуди Масеҳ барояд.

Савол барои андеша

- Чӣ чиз калисо ё ҷамъияти шуморо хуб месозад?
- Оё муҳаббати шумо ба дигарон намоён аст?
- Оё касе аз имони шумо хабардор мешавад?

Муҳим аст, ки муҳаббати мо танҳо барои ба даст овардани эҳтиром ё мақоми баланд набошад. Он бояд аз иродаи мо барои пайравӣ ба Масеҳ ва нишон додани муҳаббати Ӯ ба ҷаҳон барояд.

“Худованди меҳрубон, мо шукргузорем, ки дар Масеҳ ҳастем ва Ту ба мо наҷот додӣ. Мо тамоми эҳтиёҷоти худро ба Ту месупорем ва илтимос дорем, ки муҳаббати Ту дар дили рафтори мо равшан гардад. Омин.”

1:5 – Дуо барои умед ба Масеҳ шукр гуфтан

*5 Ба хотири умеде ки бароятон дар осмон муҳайёст, ки дар бораи он шумо пештар дар каломи
ростӣ, яъне дар башорат шундаед,*

Дар ояти 5-ум умеде зикр мешавад – умеди зинда ва боваринок, ки барои мо дар осмон муҳайёст. Дар тарҷумаи дигар гуфта мешавад, ки умеди мо ба ҷойҳое иртибот дорад, ки даргоҳи Худо моро интизор аст. Ин умед, ки ваъда шудааст, маънои онро дорад, ки номи мо дар Китоби Ҳаёт навишта шудааст. Аз назари Худо, мо фарзандони Ё ҳастем ва Ё мунтазири мо мебошад. Ин умеди боваринок аст.

“Ба хотири умеде, ки бароятон дар осмон муҳайёст” -Ин умед, ки дар осмон интизори шумост, ҳамчун як захира барои шумо кафолат дода шудааст. Яъне, Худованд онро таъйид намудааст ва чизе, ки ваъда кардааст, ҳатмӣ ва бозғатимод аст. Ҳар он чизе, ки шумо ба он умед доред, шуморо интизор аст. Ин умед танҳо эҳсосот нест, балки бо ризоияти осмонӣ тасдиқ ва кафолат дода шудааст.

Дар ин ҷо гуфта мешавад: “Мо умед дорем.” Вақте ки матн мегӯяд, ки мо умеди боварӣ дорем, ин маънои онро дорад, ки Худо наҷотро ба мо додааст ва он чизи боварӣ аст. Наҷот ба кӯшишҳои мо вобаста нест, балки ба ваъдаҳои Худо, ки ҳаёти ҷовидониро ба мо ҳадя кардааст. Мо метавонем бо итминон бигӯем: “Ман медонам, ки Худованд ба ман ҳаёти ҷовидонӣ медиҳад,” зеро ин ба ҳислат ва ваъдаҳои Ё асос ёфтааст.

Ин ҳақиқатро мо дар Каломи Ростӣ ва Инҷил меёбем. Калимаи “башорат” маънои хабари хушро дорад, ки он хабари Исои Масеҳ аст. Хабарӣ хуш ба мо мерасонад, ки наҷот ва ҳаёти ҷовидонӣ тавассути Масеҳ ба мо бахшида шудааст.

Худовандо, мо ба Ту шуқр мегӯем барои умеди зиндае, ки ба воситаи Масеҳ ба мо медиҳӣ. Ба Ту шуқр мегӯем, ки ваъдаҳои Ту моро ҳидоят мекунад ва ба ҳузури Ту мерасонанд. Ин умед дар асоси ҳислатҳои Ту кафолат дода шудааст, на кӯшишҳои мо. Омин.

Фикрҳои Гностикӣ vs Ҳақиқати Китоби Муқаддас

Фарқи асосӣ - Барои гностикҳо дониш ва таҷрибаи ирфонӣ олитарин арзишдоранд. Онҳо бовар доштанд, ки танҳо тавассути дониши махфӣ метавонанд наҷот ёбанд. Вале ҳақиқати Китоби Муқаддас мегӯяд, ки наҷот танҳо тавассути имон ба Исои Масеҳ имконпазир аст. Зиндагии имондор бо роҳбарии Рӯҳулқудс ва мутобиқи Каломи Худо шакл мегирад.

Ҳикмат ва дуо -Яқуб 1:5 мегӯяд: “Агар касе аз шумо ҳикмат кам дошта бошад, аз Худо бихоҳад...” Ҳикмат аз таҷрибаҳои шахсӣ ё дониш намеояд, балки тавассути дуо ва мутолиаи Каломи Худо ба даст меояд.

Зиддият бо муаллимони дуруғин - Муаллимони дуруғини он замон пешниҳод мекарданд, ки танҳо дониши махфӣ ва таҷрибаи ирфонӣ метавонанд шахсро ба Худо наздик кунанд. Вале Павлус таъкид мекард, ки наҷот ва ҳидоят тавассути имон ба Масеҳ ва итоат ба Каломи Худо аст.

Дуо ва ҳидоят - Вақте ки мо дар иродаи Худо зиндагӣ мекунем, Рӯҳулқудс моро ҳар рӯз роҳнамоӣ мекунад ва ҳидоят менамояд. Ё ба мо қувват медиҳад, ки мисли Масеҳ зиндагӣ кунем ва Худоро бештар дӯст дорем.

Дар охир, муҳим аст, ки оятҳои Китоби Муқаддасро барои роҳнамоӣ ва дуо истифода барем, то

иродаи Худоро дар зиндагии худ пурра дарк кунем. Мақсади мо бояд ҳамеша ин бошад, ки мисли Исои Масеҳ зиндагӣ кунем ва Худоро аз ҷама бештар дӯст бидорем.

Меваҳои Умумӣ (Қўлассиён 1:6)

Ки он ба шумо, чунон ки ба тамоми ҷаҳон низ расидааст, ва он самара мебахшад ва афзоиш меёбад, чунон ки дар миёни шумо низ аз он рӯзе, ки файзи Худоро дар ростӣ шунидаед ва донистаед.

Инҷил, ки ба дасти онҳо расидааст, самараҳои рӯҳонӣ меоварад. Меваҳои умумии башорат чандон муҳиманд, зеро онҳо ҳаёти рӯҳониро нишон медиҳанд:

1. **Муҳаббат ба дигарон** - Ояти 4 таъкид мекунад, ки муҳаббати онҳо на танҳо маҳдуд ба худ аст, балки ба дигарон низ расидааст. Муҳаббати ҳақиқӣ як меваи асосии имон аст.
2. **Имон ба Исои Масеҳ** - Мувофиқи ояти 3, имон ба Масеҳ дигаргунсоз аст. Инҷил ба мо на пинҳонӣ, балки ба таври возеҳ мева мебахшад.
3. **Умеди осмонӣ** - Дар ояти 5, умед ҳамчун самараи муҳими башорат ном бурда мешавад. Ин умед ба мо қувват медиҳад, ки на танҳо имрӯз, балки фардо низ бо боварӣ пеш равем.
4. **Муҳаббат аз рӯи Инҷил** - Башорат дар қалби мо муҳаббатро меафзояд, ки мо онро на танҳо ҳис мекунем, балки ба дигарон низ нишон медиҳем (ояти 5).
5. **Рӯҳи Муқаддас**

Дар ояти 8 гуфта мешавад, ки онҳо Рӯҳулқудсро доранд, ки зиндагии онҳоро тағйир медиҳад ва роҳнамоии Худоро таъмин мекунад.

Меваҳои Инҷил - Инҷил пайваста самара меоварад ва зиндагиро тағйир медиҳад. Он ду натиҷаи асосӣ медиҳад:

1. Нашри дубора

Башорат ба тамоми ҷаҳон мерасад ва дигаронро ба худ ҷалб мекунад.

2. Камолот

Инҷил на танҳо инсонҳоро ба Худо наздик мекунад, балки онҳоро дар ҳаёти рӯҳонӣ ба камолот мебарад.

Нашри дубора ва камолот нишон медиҳанд, ки Инҷил на танҳо таҷдидро таъмин мекунад, балки зиндагиро низ пурра мекунад.

Панҷ далели асосӣ аз Каломи Ростӣ:

1. Исои Масеҳ – маркази башорат

Паёми Инҷил пурра ба Масеҳ мутамарказ шудааст.

2. Каломи ростӣ

Инҷил ҳақиқатест, ки ҳеҷ гоҳ тағйир намеёбад (ояти 5).

3. Файзи Худо

Башорат файзи Худоро ба инсоният нишон медиҳад (ояти 6).

4. Ҳақиқат – сарчашмаи аъмоли дуруст

Паёми ростӣ асоси ҷамаи корҳои дурусти моро фароҳам меорад.

5. Инҷил барои тамоми ҷаҳон

Паёми Худо барои ҷама, бидуни истисно, фиристода шудааст.

Наҷот – танҳо аз файз - Наҷот на бо кори савоб, балки бо файзи Худо таъмин мешавад. Инҷил таъкид мекунад, ки танҳо бо имон ба Масеҳ, марг ва эҳёи Ӯ мо наҷот меёбем.

*«Худовандо, ташаккур мегӯям, ки ба ман умеди осмониро додӣ, ки на ба кӯшишҳои ман, балки ба
файзи Ту вобаста аст. Ба ман қувват деҳ, ки имрӯз дар ҳузури Ту роҳ равам ва ба ҷовидонат
расам.»*

Намунаи Инчил — Қўлассиён 1:7-8

*7 Чӣ тавре ки аз Эпафрос таълим гирифтаед, ки ӯ ҳамкори маҳбуби мо ва хизматгузори амин
барои шумо дар Масеҳ аст, 8 Ва ӯ моро аз муҳаббати шумо, ки дар Рӯҳ аст, огоҳ кардааст.
Онҳо башоратро шуниданд ва онро дар ҳаёти Эпафрос диданд. Эпафрос кӣ буд ва мо дар
бораи ӯ чӣ медонем?*

Эпафрос:

- Хизматгузори Масеҳ (Қўлассиён 1:7).
- Ҳамкори маҳбуби Павлус (Қўлассиён 1:7).
- Хизматгузори амин дар калисои Қўлассо.
- Ҳикоятгари муҳаббати рӯҳонии имондорон (Қўлассиён 1:8).
- Муаллими имон ва башоратдиҳанда (Қўлассиён 2:7).
- Сокини минтақаи Қўлассо (Қўлассиён 4:12).
- Одами дуо ва фидокор дар хидмат ба дигарон (Қўлассиён 4:12-13).

Эпафрос як кишткунандаи калисо буд, ки аввал Қўлассиёнро ба сӯи Масеҳ бурд ва сипас ба онҳо таълим дод. Ӯ имони онҳоро мустаҳкам кард, то онҳо дар замони душвориҳо устувор бимонанд. Калимаи “таълим гирифтаед” дар Қўлассиён 1:7 ба мафҳуми “шогирдӣ” иртибот дорад, ки дар забони юнонӣ бо фармони Исо дар Матто 11:29 (“Дар бораи Ман биомӯзед”) ҳамоҳанг аст. Шогирдӣ на танҳо дарс додан аст, балки ҳамчунин зиндагии якҷоя дар имон ва амал кардан ба он мефаҳмонад.

Эпафрос ба имондорон фидокорона хизмат мекард, онҳоро дӯст медошт ва дар дуоҳо онҳоро пуштибонӣ мекард. Ӯ раҳбари ғамхор буд, на ҳукмрон; хизматгор буд, на назоратчӣ.

Савол барои мулоҳиза:

- Кӣ барои шумо чунин намунаи хидмат ва муҳаббат будааст?
- Оё шумо метавонед ба дигарон ғамхорӣ ва хидмат кунед?

Имрӯз барои он касе, ки шуморо дар имон дастгирӣ кардааст, дуо кунед. Ба рӯйхати дуоии худ шахсеро илова кунед, ки ба ӯ хидмат кардан меҳаҷед ва кӯшиш кунед, дар ҳаёти рӯҳонии онҳо кӯмак кунед.

*Худовандо, маро истифода бар, то баракати дигарон бошам. Ба ман раҳмату имконият деҳ,
то дар бораи Ту маълумот диҳаму бо муҳаббат ба дигарон хидмат кунам. Амин.*

Дуо кардан 1:9-14 — Дуои Павлус ва Тимотиюс

9 Бинобар ин мо низ аз он рӯзе ки инро шундаем, дар ҳаққи шумо дуо ва илтимосро бас намекунем, то ки шумо аз дониши иродаи Ӯ дар ҳар ҳикмат ва фаҳми рӯҳонӣ пур шавед, 10 Ба тавре ки муносиби Худованд рафтор намуда, аз ҳар ҷиҳат ба Ӯ писанд оед, ва дар ҳар кори нек самара диҳед, ва дар дониши Худо нашъунамо ёбед, 11 Ва бар тибқи иқтидори ҷалоли Ӯ бо тамоми қувват мустаҳкам шавед, то ки бо шодӣ дорои ҳар сабот ва сабр бошед, 12 Ва Падарро шукргузорӣ намоед, ки Ӯ моро ба мероси муқаддасон дар нур шарик гардондааст, 13 Ва Ӯ моро аз салтанати зулмот халосӣ дода, ба Малакути Писари маҳбуби Худ дохил кардааст, 14 Ки дар Ӯ мо фидияе ба воситаи Хуни Ӯ ва омурзиши гуноҳхоро пайдо кардаем. (1:9-14)

Дар Қўлассиён 1:9 Павлус ва Тимотиюс идома медиҳанд, ки барои имондорони Қўлассо дуо кардаанд. Ин дуо на танҳо хоҳиши содда аст, балки нишон медиҳад, ки онҳо бо як дилу нияти самимӣ барои наҷот ва хирадмандии рӯҳонии онҳо талош мекунанд. Оятҳои 9-11 ин дуоро бо тафсил баён мекунанд, ки чӣ гуна онҳо барои пур шудани имондорон аз дониши иродаи Худо дуо мекунанд.

Павлус таъкид мекунад, ки онҳо ҳамеша одати дуо кардан доштанд, на танҳо барои худ, балки барои дигарон низ. Вай бо Тимотиюс якҷо барои шахрҳои гуногун, аз ҷумла Ефсӯс, Лудкия ва Қўлассо дуо мекард, ки дар онҳо имондорон зиндагӣ мекарданд.

Пур шудани дониши рӯҳонӣ (Қўлассиён 1:9) - Ояти 9 мегӯяд: «Мо дар ҳаққи шумо дуо ва илтимосро бас намекунем». Ин нишон медиҳад, ки дуо қисми ҷудонашавандаи ҳаёти масеҳӣ мебошад. Павлус на танҳо барои ниёзҳои шахсии худ, балки барои пур шудани дигарон аз дониши иродаи Худо дуо мекунад. Ба гуфтаи Ӯ, фаҳмиши рӯҳонӣ ба имондорон кӯмак мекунад, ки бо хирад ва ҳикмати рӯҳонӣ зиндагӣ кунанд.

Муҳимияти фаҳмиши рӯҳонӣ - Павлус таъкид мекунад, ки ин пуркунӣ бояд аз дониستاني иродаи Худо ва ҳаёт дар мувофиқа бо он сарчашма гирад. Ин фаҳмиши рӯҳонӣ бар муқобили таълимоти бардурӯғи мистикӣ қарор дорад, ки кӯшиши ёфтани маърифат тавассути таҷрибаҳои ғайримуқаррарӣ ё такрори мантраҳоро талқин мекарданд. Фаҳмиши воқеӣ ва рӯҳонӣ танҳо тавассути шинохти Худо ва Каломи Ӯ ба даст меояд.

Қурбониҳо ва шукргузорӣ - Қурбонии зикршуда дар Луқо 2:24 барои онҳое буд, ки имконияти қурбонии барра надоштанд. Ин нишон медиҳад, ки Юсуф ва Марям аз оилаҳои камбизоат буданд. Инчунин, он хотиррасон мекунад, ки ҳатто Марям барои покии худ ниёз ба қурбонӣ дошт. Ин таълим медиҳад, ки наҷот ва покии рӯҳонӣ ба ҳама лозим аст, новобаста аз мақом ё таърихи онҳо.

Дуо ва омодагии рӯҳӣ - Дуо кардан на танҳо барои дигарон кумак аст, балки он ҳамзамон воситаи тақвияти алоқаи мо бо Худо мебошад. Павлус моро даъват мекунад, ки дуоҳо на барои хости шахсӣ, балки барои дониستاني иродаи Худо бошанд.

Худовандо, ба мо кӯмак кун, ки чашмонамон наҷоти Туро бубинанд ва дарк кунем, ки нақшаи наҷоти Ту барои ҳама халқҳо бузург аст. Ба мо қувват деҳ, ки ин ҳақиқатро ба дигарон низ расонем.

Маънои «дуо» ва иштибоҳҳо дар он

Пеш аз он ки ба ояти 10 гузарем, биёед баррасӣ кунем, ки дуо чист ва муносибати дуруст нисбат ба Худованд ва дуо кардан чӣ гуна бояд бошад. Аввал мехостам ба чанд иштибоҳе ишора кунам, ки дар бораи дуо вучуд доранд. Баъзеҳо чунин гумон мекунам, ки дуо бояд ҳатман ба таври муайян сурат гирад, ки ин бештар ба идеяҳои ирфонӣ ё мистикӣ шабоҳат дорад.

Иштибоҳҳои маъмул дар бораи дуо

1. Дуои эҳсосотӣ боиси камолоти рӯҳонӣ мешавад

Яке аз иштибоҳҳои маъмул ин аст, ки дуои эҳсосотӣ инсонро ба камолоти рӯҳонӣ мерасонад. Баъзеҳо чунин фикр мекунам, ки агар дуоро бо эҳсосоти баланд ва ҳаяҷон ба ҷо оранд, пас он таъсири махсус хоҳад дошт ва онҳоро ба комили мерасонад. Ин фикр нодуруст аст, зеро дуо пеш аз ҳама василаи робита бо Худо мебошад. Он танҳо як амали зоҳирӣ нест, ки боиси камолоти рӯҳонӣ гардад. Муҳим аст, ки мо дар дуо бо Худо самимона сӯҳбат кунем, на ин ки онро танҳо ба як таҷрибаи эҳсосӣ табдил диҳем.

2. Дуо бояд бо нерӯ ва такрор анҷом дода шавад, то натиҷа диҳад

Иштибоҳи дигар он аст, ки одамон фикр мекунам, агар дуоро бо нерӯ ва садои баланд хонанд ё такрор ба такрор зикр кунанд, пас ҳатман ба натиҷаи дилхоҳ мерасанд. Онҳо чунин мешуморанд, ки қуввати дуои ҳуди инсон метавонад ҳама чизро тағйир диҳад. Аммо фаромӯш мекунам, ки дуо пеш аз ҳама иродаи Худоро дар назар мегирад. Мо бояд бидонем, ки иродаи Худо барои имрӯз чист ва бо дуо ба ӯ муроҷиат кунем. Дуо на танҳо воситаи расидан ба хоҳишҳои шахсӣ, балки муносибати самимона бо Худо мебошад.

3. Дуо василаи ҳалосӣ аз ҷаҳони моддӣ аст

Иштибоҳи дигар он аст, ки баъзеҳо гумон мекунам, ки дуо василаи озод шудан аз ҷисм ва ҷаҳони моддӣ мебошад. Онҳо бовар доранд, ки агар ҳар рӯз, чандин маротиба дуо хонанд, пас аз ҳама чизҳои моддӣ ва қорҳои бад раҳо мешаванд. Ин андеша низ иштибоҳ аст, зеро дарвоқеъ мо тавассути имон ба Исои Масеҳ озодӣ пайдо мекунам. Дар **Ғалотиён 2:20** омадааст: *«Ман бо Масеҳ маслуб шудам ва дигар ман нестам, ки зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад»*. Ин яъне, на ҳуди амали дуо моро озод мекунад, балки муносибати мо бо Худо ва имони мо ба ӯ аст, ки моро қувват мебахшад ва ба зиндагии озодона роҳнамоӣ мекунад.

Хулоса - Дуо танҳо як амали зоҳирӣ нест, балки робитаи мо бо Худост. Муҳим нест, ки он бо эҳсосоти баланд, бо нерӯ ё бо тартиби муайян хонда шавад. Муҳим он аст, ки дуо аз қалби соф ва бо ихлос сурат гирад. Дуо на танҳо барои расидан ба хоҳишҳои шахсӣ, балки барои беҳтар кардани муносибати мо бо Худо ва тақвият додани имони мо мебошад.

Тафсири Қўлассиён 1:10 ва аҳамияти он дар дуо

“Ба тавре ки муносиби Худованд рафтор намоед ва Ӯро хушнуд гардонед ва дар ҳар кори нек самар диҳед ва дар дониши Худо наҷъу намо ёбед.” Қўлассиён 1:10

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки зиндагии имондор бояд ҳар рӯз дар ҳамроҳии Худованд сурат гирад. Рафтори мо бояд шоистаи ӯ бошад, яъне ҳаёти мо бояд бо иродаи Худо мувофиқ бошад.

Маънои оят ва аҳамияти он

1. Рафтори шоиста – Ин маънои онро дорад, ки ҳар рӯз бояд дар тарзи зиндагӣ ва рафтори худ Худовандро эҳтиром кунем ва Ӯро хушнуд созем.

2. **Самар овардан дар ҳар кори нек** – Ин нишон медиҳад, ки имондорон бояд дар ҳаёти худ корҳои нек анҷом диҳанд ва самарҳои рӯҳониро намоиш диҳанд.
3. **Нашъу намо дар дониши Худо** – Ин маънои онро дорад, ки мо бояд дониши худро дар бораи Худованд ва иродаи Ӯ бештар кунем.

Чӣ гуна ин оят ба дуои мо таъсир мерасонад?

Аз ин оят мо мефаҳмем, ки дуои мо бояд чунин бошад:

- Талаб кардан аз Худованд, ки ба мо қувват диҳад, то мувофиқи иродаи Ӯ рафтор кунем.
- Хоҳиш кардан, ки дар корҳои нек самаровар бошем ва дигаронро низ баракат диҳем.
- Талош кардан барои афзудани дониши худ дар бораи Худо ва муносибати наздиктар бо Ӯ.

Саволҳо барои андеша ва дуо

1. Ин оят барои дуои шумо чӣ маъно дорад?

- Оё ман дар зиндагии ҳаррӯзаам муносиб бо Худованд рафтор мекунам?
- Оё ман дар корҳои неки худ самар меоварам?
- Оё ман дониши худро дар бораи Худо зиёд мекунам?

2. Аз ин оят чӣ гуна муҳтоҷи дуое ба назар мерасад?

- Дуо барои қувват ва раҳнамоӣ дар роҳи Худованд.
- Дуо барои амиқтар шудани дониши Худо дар ҳаёти шахсӣ ва оилавӣ.
- Дуо барои баракат ва самароварии корҳои нек.

Худованди меҳрубон!

Ба ман тавоноӣ ато кун, ки дар роҳи рост рафтор кунам ва туро хушнуд созам. Ба ман кӯмак кун, ки ҳар рӯз самарҳои рӯҳонӣ оварам ва дар дониши Ту рушд кунам. Худовандо, дили маро бо ҳикмати Ту пур гардон ва ба ман фаҳмиш деҳ, то иродаи Туро дарк кунам ва ба он содиқ бошам. Омин!

Қуввати Худо – Тафсири Қўлассиён 1:11

Қўлассиён 1:11 мегӯяд:

“Ба тибқи иқтидори ҷалоли Ӯ ба тамоми қувват мустаҳкам шавед, то ки бо ҳар гуна сабру таҳаммул шод бошед.”

Ин оят ба мо таълим медиҳад, ки қувват ва устувории ҳақиқӣ танҳо аз Худо меояд. Вақте ки мо ба қуввати Ӯ таъя мекунем, сабру таҳаммул пайдо мекунем ва метавонем бо шодӣ ба ҳама чиз тоб орем.

Маънои оят ва аҳамияти он

1. **Қуввати Худо** – Мо на бо қуввати худ, балки бо қуввати Ӯ мустаҳкам мешавем. Худо моро бо нерӯ ва қуввати ҷалоли худ пур мекунад, то ки бо устуворӣ ва имон зиндагӣ кунем.
2. **Сабру таҳаммул** – Ин оят таълим медиҳад, ки новобаста ба душворӣҳо, мо бояд бо сабру тоқат пеш равем ва аз роҳи дуруст нагардем.
3. **Шодӣ дар миёни душворӣҳо** – Имон ба Худо ба мо на танҳо сабр, балки шодиро низ медиҳад, зеро мо медонем, ки Ӯ ҳамеша бо мост.

Чӣ гуна ин оят ба дуои мо таъсир мерасонад?

Аз ин оят мо мефаҳмам, ки дуои мо бояд чунин бошад:

- **Дуо барои қувват ва устуворӣ дар рӯ ба рӯи мушкилиҳо**
- **Дуо барои сабру таҳаммул дар озмоишҳо**
- **Дуо барои нигоҳ доштани шодӣ ва умед новобаста ба вазъият**

Саволҳо барои андеша ва дуо

1. Ин оят барои дуои шумо чӣ маъно дорад?

- Оё ман ба ҷои така ба қуввати худ, ба қуввати Худо така мекунам?
- Оё ман дар вақти мушкилиҳо сабру тоқат нишон медиҳам?
- Оё ман бо шодӣ зиндагӣ мекунам, ҳатто вақте ки вазъият душвор аст?

2. Аз ин оят чӣ гуна муҳтоҷи дуое ба назар мерасад?

- Дуо барои тақвият ёфтани имон ва устуворӣ.
- Дуо барои гирифтани сабру таҳаммул дар озмоишҳо.
- Дуо барои нигоҳ доштани шодӣ ва оромӣ дар ҳар шароит.

Худованди меҳрубон!

Ман ба қуввати худ така намекунам, балки ба Ту така мекунам. Ба ман қувват ато кун, то ки дар ҳамаи душвориҳо устувор бошам. Маро бо сабру таҳаммул пур кун, то ки новобаста ба вазъият, шодиро аз даст надода, бо имон ба пеш равам. Ба ман ёрӣ деҳ, ки ҳамеша бо шукргузорӣ ва умед зиндагӣ кунам. Омин!

Дохил Кардааст – Тафсири Қўлассиён 1:12-13

Қўлассиён 1:12-13 меғҷяд:

“Падарро шукргузорӣ намоед, ки Ё моро ба меъроси муқаддасон дар нур шарик гардонидааст. Ё моро аз салтанати зулмот халосӣ дода, ба Малакути Писари маҳбуби Худо дохил кардааст.”

Шукргузорӣ ва Меъроси Осмонӣ

Дар ин оятҳо Павлус таъкид мекунад, ки имондорон бояд шукргузор бошанд, зеро:

- 1. Мо ба меъроси муқаддасон дар нур шарик гаштаем** – Худо моро сазовор гардонидааст, ки вориси Малакути Ё бошем. Ин меърос на аз сабаби аъмоли нек, балки тавассути Исои Масеҳ ба мо дода шудааст.
- 2. Мо аз салтанати зулмот халос шудем** – Ин дунё пур аз торикӣ ва гуноҳ аст, аммо Худо моро аз ин торикӣ раҳо кард.
- 3. Мо ба Малакути Писари Худо дохил карда шудем** – Вақте ки мо ба Масеҳ имон меоварем, мо узви Малакут мешавем.

Дар Аҳди Қадим, вақте ки Худо исроилиёнро аз ғуломии Миср раҳо кард, онҳо ба сарзамини ваъдашуда ворид шуданд. Ҳамин тавр, Исои Масеҳ моро аз ғуломии гуноҳ халос карда, ба Малакути Худо дохил менамояд.

Чӣ гуна ин оятҳо ба ҳаёти мо таъсир мерасонанд?

- 1. Шукргузорӣ** – Мо бояд ҳамеша барои наҷот ва имконияти вориси Малакути Худо шудан шукргузорӣ кунем.
- 2. Озодӣ аз зулмот** – Мо бояд бо зиндагии росткорона нишон диҳем, ки дигар ба торикии гуноҳ тааллуқ надорем.

3. **Ҳаёти шоиста дар Малакут** – Мо бояд зиндагии худро мувофиқи иродаи Худо ба сар барем ва ба дигарон низ дар роҳи ростӣ кумак кунем.

Саволҳо барои андеша ва дуо

1. Ин оят барои дуои шумо чӣ маъно дорад?

- Оё ман барои наҷоти худ шукргузорӣ мекунам?
- Оё ман дар зиндагии худ аз зулмот дур мешавам ва дар нур зиндагӣ мекунам?

2. Аз ин оят чӣ гуна муҳтоҷи дуое ба назар мерасад?

- Дуо барои шукргузорӣ аз наҷот ва меъроси осмонӣ.
- Дуо барои қувват ва роҳнамоӣ дар Малакути Худо.

Худованди меҳрубон!

Ман Туро шукр ме‌гӯям, ки маро аз торикӣ халосӣ дода, ба Малакути нур ворид кардӣ. Ба ман ёрӣ деҳ, ки ҳамеша бо Ту зиндагӣ кунам ва шоҳиди нур ва муҳаббати Ту бошам. Ба ман қувват деҳ, то ки аз гуноҳ дур бошам ва иродаи Туро иҷро кунам. Омин!

1:14 – Омурзиш

“Ки дар Ё мо фидияе ба воситаи Хуни Ё ва омурзиши гуноҳхоро пайдо кардаем.”

Калимаи «**фидя**» аз бозори ғуломон бармеояд ва ба пардохти маблағ барои озодии шахс ишора мекунад. Дар ин ҷо сухан дар бораи он меравад, ки марги Масеҳ пардохти гуноҳҳои мост ва ба онҳое, ки ба Ё имон овардаанд, озодӣ мебахшад.

Дуюм, истилоҳи «**бахшиш**» табиати меҳрубон ва дӯстдоштаи Худоро таъкид мекунад. Вақте ки «**бахшиш**» бо «**фидя**» пайванд мегирад, адолат ва раҳмати Худо муттаҳид мешаванд.

Аз омезиши ин ду мафҳум як шиддати амиқ ба вучуд меояд:

- **Бахшиш** маънои амали озоди файзро дорад.
- **Фидя** бошад, пардохти нархи муносибро барои озодӣ дар назар дорад.

Гуноҳҳои мо бахшида шудаанд!

Чор амали наҷоти Исои Масеҳ - Ин ҷадвал нишон медиҳад, ки мо тавассути Исои Масеҳ чор амали наҷотро дарёфт мекунем:

1. Ё моро **харид**.
2. Дар ояти 13 гуфта мешавад, ки Ё моро ба **Малакути Худ** бурд.
3. Ё моро аз **ғуломии гуноҳ озод** кард.
4. Ё **гуноҳҳои моро бахшид**.

Хулосаи оятҳои 1:9-14

Муҳимтарин чизе, ки дар бораи Исои Масеҳ бояд донем, ин аст, ки Ё кист ва чӣ гуна амал мекунад.

Барои фаҳмидани ин масъала, метавонем мисолеро аз зиндагӣ дида бароем:

Агар шумо бо шахсе, ки ният дорад бо ӯ оиладор шавед, вохӯред, албатта мехоҳед дар бораи ӯ маълумоти бештар гиред:

- Ё кист?

- Чӣ кор мекунад?
- Чӣ чизро дӯст медорад?
- Назараш ба зиндагӣ чист?
- Фикраш дар бораи масъалаҳои гуногун чӣ гуна аст?

Ҳамин тавр, дар муносибат бо Худо низ муҳим аст, ки ҳарчи бештар маълумот ба даст орем:

- Ў чӣ тавр амал мекунад?
- Ў бо мо чӣ гуна муносибат дорад?
- Мо бояд бо Ў чӣ гуна зиндагӣ кунем?

Мисоли воқеӣ

Ин ҳолатро бо як таҷрибаи шахсӣ метавон қиёс кард.

Ман як бор дар як конфронсе дар Қўрғонтеппа (Бохтар) иштирок доштам. Мо як гурӯҳ будем, ва ду тоҷики шиносам дар вақти танаффус ба ягон ҷо рафтанд, аммо ман бо онҳо нарафтам. Пас аз чанд вақт, онҳо баргаштанд. Якеашон хеле хушҳол буд. Маълум шуд, ки ў бо як духтар шинос шудааст ва нияти издивоҷ кардан дорад. Ў мегуфт:

“Ман ўро дидам, хеле хушҳол шудам, ман бояд зан гирам!”

Ў бе зан монда буд, зеро ҳамсараш вафот карда буд ва меҳост дубора издивоҷ кунад, то касе ба кўдаконаш нигоҳубин кунад. Ман аз ў пурсидам: “Номи духтар чист?”

Вай каме таваққуф кард, ба дўсташ нигоҳ кард ва ҳарду кўшиш карданд номи духтарро ба ёд оранд, вале натавонистанд.

Ман ҳайрон шудам: **Чӣ тавр шахсе метавонад тасмими издивоҷ гирад, вале ҳатто номи ҳамсари ояндаашро надонад?** Ин ҳолат шабеҳи муносибати баъзе одамон бо Худо аст: Онҳо мегӯянд, ки Ўро мешиносанд, вале дар асл дар бораи Ў маълумоти кофӣ надоранд.

Нақшаи Худо дақиқ ва муфасссал аст - Худо ҳама чизро бо дақиқият тарҳрезӣ кардааст ва ҳеҷ чиз аз назари Ў дур намеронад. Ў ҳар яки моро бо ном мешиносад ва номи моро дар **Китоби Ҳаёт** менависад.

Худо нимкора амал намекунад, балки ба ҳар ҷузъиёт аҳамият медиҳад.

Чӣ тавр бояд бо Худо зиндагӣ кунем?

Вақте мо ба **Каломи Худо** нигоҳ мекунем, бояд диққати худро ба он равона кунем, ки:

- Имрӯз барои Худованд чӣ кор кардам?
- Чӣ кор бояд кунам?
- Дар бораи Худо чӣ медонам?
- Худо чӣ гуна аст?
- Чӣ тавр бояд бо Ў муносибат кунам?
- Оё ман ҳақиқатан Ўро мешиносам?

Мо бояд ба Каломи Худо бо дилу ҷон гўш диҳем ва онро дар зиндагии худ татбиқ намоем.

Худовандо! Барои наҷоти комилат, ки дар он моро озод кардӣ ва гуноҳҳоямонро бахшидӣ, ба Ту шукргузорам!

Эзоҳ дар бораи тарҷума

14 Ки дар Ё мо фидия ба воситаи Хуни Ё ва омурзиши гуноҳҳоро пайдо кардаем,

Дар ояти 14 калимаи «хун» шояд аз ҷои дигар гирифта шудааст. Дар қадимтарин матни юнонӣ ин калима мавҷуд нест, вале баъдан илова шудааст. Шумо бояд огоҳ бошед! Агар ба ин масъала аз назари забонӣ назар андозем, дар забони форсӣ калимаи «хун» пайдо намешавад.

Ҳамчунин, дар Библияи русӣ гуфта мешавад: «В Коем совершилось наше искупление, прощение грехов наши». Аз ин ҷо маълум мегардад, ки тарҷума аз забони русӣ анҷом шудааст. Дар баробари ин, яке аз тарҷумаҳои русӣ (CSLAV) низ истифода шудааст. Дар матн калимаи «хун» сабт ва такрор шудааст.

Ин маънои онро надорад, ки хуни Масеҳ муҳим нест. Бо вучуди ин, дар ояти 1:20 идеяи Хуни Масеҳ дар салиб пешниҳод мегардад, ки мавзӯи асосии ин параграф аст. Ҳамчунин, дар Эфсӯсиён 1:7 чунин омадааст:

“Дар Ё мо бо хуни Ё фидия ва омурзиши гуноҳҳоро бар тибқи сарвати файзи Ё пайдо кардаем.”

Танҳо **Textus Receptus** (Эразмус муаллифи панҷ наشري нашршуда аз соли 1516 то 1535 буд, наشري 1516 аввалин Receptus Textus буд.) ин ибораро илова мекунад, ки тарҷумаи русӣ низ онро истифода мебарад. Мо медонем, ки Аҳди нави тоҷикӣ аз тарҷумаи русӣ тарҷума шудааст. Тасвир: БФБС.

Тарҷумаи оммафаҳм маънои дақиқтари ин оятро медиҳад:

“Ва ба воситаи Писараш мо озодӣ харида шудаем ва гуноҳҳоямон бахшида шудаанд.” Ҳамчунин, тарҷумаи ин оят ба забони форсӣ чунин аст: *“Ба василаи Ё мо озод шудем ва гуноҳҳои мо бахшида шуданд.”*

Аз ин ҷо маълум мешавад, ки Ё барои наҷоти мо фидия додааст ва қурбон шудааст, ва маҳз бо хуни Ё мо озод шудаем. Марги Масеҳ бо хуни Ё ягона роҳи пардохти гуноҳҳост. Бо маслуб шудани Ё мо наҷот ва омурзиши гуноҳро меёбем.

Масеҳият қадр ва эҳтироми ҳамаи дастнависҳои юнонии Аҳди Ҷадидро нигоҳ медорад. Олимон метавонанд ба фарқиятҳои матнӣ ишора кунанд, аммо инҳо хатоҳои хурд ё роҳҳои гуногуни ифодаи як мафҳум мебошанд.

Ҳеҷ як таълимоти асосӣ тағйир наёфтааст ва дастнависҳои қадимии юнонӣ шаҳодати онанд, ки матни имрӯза бо асли он мутобиқат дорад. Худо сарчашмаи илҳами асли мебошад ва тарҷумаҳои имрӯза ба забоне тарҷума шудаанд, ки мо онро мефаҳмем.

Афзалияти Худованди Исо

15 Ки Ў сурати Худои нонамоён ва нахустзодаи тамоми махлуқот аст;

16 Чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нонамоён, дар Ў офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ салтанатҳо, хоҳ сарвариҳо ва хоҳ ҳукуматдориҳо, — ҳамааш

*ба воситаи Ў ва барои Ў ба вучуд оварда шудааст; 17 Ва Ў пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ў вучуд дорад. **Кӯлассиён 1:15-17***

Оё Масеҳ барои мо зуҳури Худост?

Оре, Исо Масеҳ зуҳури Худост. Ў «сурати Худои нонамоён» аст, яъне таҷассуми комили Худо. Ў ба ҷаҳон омад, то мо Худоро бубинем ва бишносем. «Ки Ў сурати Худои нонамоён» – ин маънои онро дорад, ки ба воситаи Исо Масеҳ Худо ба мо ошкор шудааст. Ў ҳамчун таҷассум ва зуҳури Худо ба ҷаҳон омад. Ин ба **Ибриён 1:3** шабоҳат дорад: «**Писараш, ки дурахши ҷалол ва мазҳари моҳияти Ў аст...**»

Оё Исо аз офаридаҳо болотар аст?

Бале, ояти 15 мегӯяд, ки Ў «нахустзодаи тамоми махлуқот» аст, яъне Ў мавқеи аввалиндараҷаро нисбат ба тамоми офаридаҳо дорад. Ин маънои онро надорад, ки Ў махлуқ аст, балки Ў болои ҳама мавҷудот ҳукмронӣ мекунад.

Оё фариштаҳоро Исо офаридааст?

Бале, ояти 16 таъкид мекунад, ки ҳар чизи намоён ва нонамоён, аз ҷумла фариштаҳо, ба воситаи Ў офарида шудаанд.

Оё Исо абадӣ аст?

Бале, ояти 17 мегӯяд, ки Ў «пеш аз ҳама чиз аст», яъне Ў вучуд дошт, пеш аз он ки чизе офарида шавад. Ин исбот мекунад, ки Ў абадист.

Оё Исо Офаридгор аст?

Бале, ҳама чиз ба воситаи Ў ва барои Ў офарида шудааст (Кӯлассиён 1:16). Ин маънои онро дорад, ки Ў Офаридгори комил аст.

Оё офариниш ба воситаи Исо нигоҳ дошта мешавад ва ҳама чиз ба воситаи Ў пайваست мешавад?

Бале, ояти 17 мегӯяд, ки «ҳама чиз дар Ў вучуд дорад», яъне Ў ҷаҳонро идора мекунад ва ҳамаро нигоҳ медорад.

Оё Исо илоҳияти комил дорад?

Бале, Ў Худои комил аст ва болои ҳама ҳукмронӣ мекунад.

«Ки Ў сари ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорист» – ин чӣ маъно дорад?

Муаллимони козиб фалсафа ва урфу одатҳои инсонро таълим медоданд, аммо Павлус таъкид мекунад, ки Исо Масеҳ **сарвари тамоми қудратҳо ва ҳукуматдорҳост**. Ў болои ҳама ҳукмронӣ мекунад, ва мо бояд ба Ў итоат кунем.

Чаро Худованд Исои афзалият дорад?

- **Ў Офаридгор аст** – ҳама чиз ба воситаи Ў офарида шудааст (Кўлассиён 1:16).
- **Ў сари ҳама чиз аст** – ҳама мавҷудот ба Ў тобеъанд.
- **Ў ҷаҳониро нигоҳ медорад** – ҳама чиз ба воситаи Ў пайваст ва устувор мемонад (Кўлассиён 1:17).
- **Ў мақсад ва маркази ҳама чиз аст** – ҳама чиз барои ҷалоли Ў офарида шудааст.

Исо Масеҳ **Офаридгор, Подшоҳ ва Наҷотдиҳандаи мо** аст. Мо ба чизи дигаре ниёз надорем – Ў сарвари ҳама чиз аст!

Афзалияти Исои Масеҳ давом дод

Исои Масеҳ шахси аввалин, муҳимтарин ва болотар аз ҳама аст, ҳам дар дунёи рӯҳонӣ ва ҳам дар ҷаҳони моддӣ. Ў беҳтарин миёни ҳама махлуқот мебошад.

Вақте меғӯем, ки **дар Ў, ба воситаи Ў ва барои Ў**, ин маънои онро дорад, ки тамоми офариниш аз Ў сарчашма мегирад. Ин ибора нишон медиҳад, ки офариниш маҳсули ирода ва ҳикмати Ўст.

Мавқеи Падар, Писар ва Рӯҳулқудс

- Падар ҳамчун роҳбар ва манбаъ,
- Писар ҳамчун офаридгор ва татбиқкунандаи нақша,
- Рӯҳулқудс ҳамчун қувваи ҳаётбахш ва нигоҳдоранда.

Онҳо бо ҳам муттаҳиданд ва ҳеҷ рақобат ё ихтилофе байни онҳо вуҷуд надорад. Онҳо дар якҷоягӣ амал мекунанд, зеро як Худо ҳастанд.

Исо – зухури ҳикмат ва дониш

Худо бо ҳикмат ва дониши худ Исои Масеҳро фиристонд. Вақте Ў ба ҷаҳон омад, рост ба мардум эълон накард, ки «Ман Худо ҳастам», зеро яҳудиён ин суханонро қабул намекарданд ва метавонистанд Ўро пеш аз вақт ба қатл расонанд. Ба ҷои ин, Ў бо масалҳо ва рамзҳо сӯҳбат мекард, то ҳақиқатро ошкор созад.

Номҳои Исои Масеҳ ва маънои онҳо

Исо худро чунин муаррифӣ мекунад:

- **«Ман роҳ ҳастам»** – танҳо ба воситаи Ў мо метавонем ба Худо бирасем.
- **«Ман ҳақиқат ҳастам»** – Ў ҳақиқати мутлақ ва сухани зиндаи Худост.
- **«Ман ҳаёт ҳастам»** – ҳаёти ҷовидонӣ аз Ў сарчашма мегирад.
- **«Ман нони ҳаёт ҳастам»** – Ў озукаи рӯҳонии мост.
- **«Ман оби ҳаёт ҳастам»** – Ў ташнагии рӯҳонии моро мешиканад.

- «**Ман нури ҷаҳон ҳастам**» – Ў моро аз торикӣ ба рӯшноӣ мебарад.
- «**Ман ҳастам**» – ин исми муқаддаси Худост, ки ба Худо тааллуқ дорад (**Такрори Шариат 5 5:6 ; Хуруҷ 3:14**).

Ҳангоми баҳс бо яҳудиён, Ў гуфт: «**Ман ҳастам, пеш аз он ки Иброҳим буд**» (Юҳанно 8:58). Ин нишон медиҳад, ки Ў абадӣ ва аз ҳама болотар аст.

Исои Масеҳ – офаридгори ҳама чиз

Уоррен Вирсби мегӯяд:

«Вақте сухан дар бораи офариниш меравад, Исои Масеҳ сабаби асосӣ (нақшаи офариниш), сабаби амалӣ (офаридгори воқеии ҷаҳон) ва сабаби ниҳой (ҳама чиз барои ҷалоли Ў офарида шудааст) мебошад».

Масеҳ болотар аз ҳама

Исои Масеҳ дар мақоми баландтарин қарор дорад:

- Болотар аз фариштагон – онҳо Ўро ибодат мекунад (Ибриён 1:6).
- Болотар аз инсонҳои шариф ва пайғамбарон.
- Болотар аз подшоҳон ва қаҳрамонон.
- Болотар аз ҳама қудратҳо ва ҳукмронӣ мекунад.

Исои Масеҳ Подшоҳи комил ва Наҷотдиҳандаи мост!

Худовандо, Ту аз ҳама болотар ва офаридгори ҷаҳон ҳастӣ. Ташаккур, ки барои гуноҳҳои ман ҷон додӣ ва ба ман ҳаёти ҷисмонӣ, рӯҳонӣ ва ҷовидонӣ бахшидӣ. Омин.

Кулусиён 1:17 – Ў пеш аз ҳама чиз аст

“Ва Ў пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ў вучуд дорад.”

Ояти 17 изҳороти дар оятҳои 15 ва 16 овардашударо дар бораи Офаридгор будани Исо ҷамъбаст мекунад. Изҳороти оддӣ, вале пурмаъно: **Исо пеш аз ҳама чиз аст ва ҳама чиз ба воситаи Ў муттаҳид мешавад.**

Исо бо мурури замон Худо нашудааст – Ў аз азал Худост. Ў ба шакли инсон дар ҷаҳон зоҳир гардид, аммо хувияти илоҳии Ў ҳаргиз тағйир намеёбад.

1. Исо пеш аз ҳама чиз аст

Изҳороти аввал Исо Масеҳро дар робита бо вақт нишон медиҳад, яъне **пеш аз офариниш Ў вучуд дошт. Ў аз абадиёт аст.** Инчунин, маънои онро дорад, ки Ў аз ҳама болотар ва бузургтар мебошад.

2. Ў ҳама чизро якҷоя нигоҳ медорад

Ҷумлаи дуюм нишон медиҳад, ки **чӣ тавр офариниш устувор боқӣ мемонад.** Ў ҳама чизро якҷоя нигоҳ медорад ва идора мекунад. Ба ибораи дигар, **Исо – он шахсест, ки ҳама чизро муттаҳид месозад.** Ў **нигаҳбони офариниш** мебошад ва тамоми ҳастиро дар ҳамбастагӣ нигоҳ медорад.

Аз нуқтаи назари илм, атомҳо аз се қувваи асосӣ нигоҳ дошта мешаванд:

- **Қувваи электромагнитӣ**, ки электронҳоро ба атом пайваст мекунад.
- **Қувваи пурқуввати ядрой**, ки протонҳо ва нейтронҳоро дар ядро нигоҳ медорад.
- **Қувваи сусти ядрой**, ки раванди вайроншавии атомро назорат мекунад.

Ин тавсифоти илмӣ танҳо механизмҳоро нишон медиҳанд, аммо **манбаи ҳақиқии ҳамаи ин қувваҳо кист?** Мо ҳамчун имондорон медонем, ки Исо ҷаҳонро нигоҳ медорад ва онро идора мекунад.

3. Пешгуфтор ба оятҳои 18–20

Изҳороти охирини ояти 17 ҳақиқатҳои дар оятҳои 18 то 20 овардашударо пешгӯӣ мекунад. Инҳо аҳамияти Исо ҳамчун **Сардори калисо ва Манбаи наҷот** нишон медиҳанд.

*Худовандо, мо ба Ту сипосгузорем, ки ҷаҳонро нигоҳ медорӣ!
Мо медонем, ки Ту Офаридгор ва Нигоҳбони ҳама чиз ҳастӣ.
Қувва ва қудрати Ту ҳама чизро дар тартибот нигоҳ медорад.*

Нахустзода

18 Ва Ӯ сари бадан, яъне Калисо аст; Ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ӯ аввалин бошад.

19 Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар Ӯ сокин бошад. (**Кулусиён** 1:18-19)

Калимаи «**нахустзода**» маънои шахсоро дорад, ки аз мурдагон эҳё шудааст, на дар робита бо вақт, балки бо мавқеи муҳим. Ин калима ба аҳамияти шахс дар ҷойгоҳи худ ишора мекунад, на ҳатман ба он, ки кӣ аввалин эҳё шудааст. **Исо аввалин касест, ки аз мурдагон эҳё гардид ва муҳимтарин шахс дар байни ҳамаи эҳёшудагон аст.**

1. Исо – Сари Калисо

Ояти 18 мегӯяд: «**Ӯ сари бадан, яъне Калисост**», ки маънояш он аст, ки **Ӯ сари ҷамоати имондорон мебошад.**

Калимаи «**Калисо**» аз юнонӣ гирифта шуда, дар асрҳои 1-2 ба форсӣ ва тоҷикӣ ҳамчун «**калисо**» тарҷума шудааст. Дар асл, маънои аслии он «**ҷамъомад**» ё «**гурӯҳе, ки барои Худо даъват шудааст**» мебошад. Калисо барои мақсади Худованд хонда шудааст ва ҳамае, ки ба сӯи Ӯ даъват шудаанд, Ӯро ситоиш мекунанд.

2. Исо – Нахустзода аз мурдагон

Оят мегӯяд: «**Ӯ навбар ва нахустзода аз мурдагон аст**». Яъне Ӯ **аввалин шахсест, ки аз марг зинда шуд ва дигарбора намемирад.** Исо дар ҳама чиз **аввалин ва аз ҳама муҳим аст.** Калимаи юнонӣ, ки дар инҷо истифода шудааст, нишон медиҳад, ки Ӯ пас аз марг зинда гардид ва танҳо Ӯ метавонад дар ҳама чиз мавқеи аввалро дошта бошад.

3. Исо – Офаридгор ва Ҷовидон

Оятҳои 15-18 нишон медиҳанд, ки **Исо офаридгор аст**. Агар Ё офаридгор бошад, пас Ё аз ҳама болотар аст ва **азалӣ, яъне ҷовидонӣ мебошад**. Агар Ё ҷовидонӣ бошад ва ба мо наҷоти комил диҳад, пас чаро мо аз паси чизҳои дигар равам? Чаро шахси дигарро пайравӣ кунем ё мазҳаби дигарро қустуҷӯ кунем, дар ҳоле ки медонем, ки **Исо аз ҳама болотар аст?**

4. Илоҳияти комили Исо

Ояти 19 мегӯяд: **«Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар Ё сокин бошад»**. Ин маънои онро дорад, ки **Исо тамоми пурагии илоҳиятро дорост, чунки Ё Худост**. Дар шахсияти Ё тамоми пурагии илоҳият қарор дорад. Ҳама чизеро, ки дар бораи Худо бояд бидонем, мо дар шахсияти Исои Масеҳ мебинем.

Худои ноаён дар шахсияти Исо ошкор шуд. Яъне **Худое, ки бо чашм дида намешавад, дар шахсияти Исои Масеҳ намоён гашт**. Ин таълимоти дуруст аст, ки Китоби Муқаддас онро таъкид мекунад.

5. Худои се Шахсият, аммо як Зот

Оят мегӯяд, ки **«тамоми илоҳият дар Ё сокин бошад»**, аммо баъзе одамон иштибоҳан фикр мекунанд, ки **Исо ва Падар як шахс ҳастанд**. Ин дуруст нест. **Исо Худост, Падар низ Худост, аммо онҳо шахсияти алоҳида доранд**. Онҳо як шахс нестанд, балки **як зоти рӯҳонӣ ва моҳиятан як мебошанд**.

6. Исо – Пурра ва Комил

Калимаи **«сокин бошад»** маънои онро дорад, ки **Исо доимӣ аст, комил аст ва дар Ё ҳеҷ камбудӣ вучуд надорад**. Ҳама чиз дар Ё вучуд дорад.

Хулоса:

- Исо сари Калисо аст.
- Ё нахустзода аз мурдагон ва аз ҳама болотар аст.
- Ё офаридгор ва ҷовидонӣ мебошад.
- Тамоми пурагии илоҳият дар Ё қарор дорад.
- Ё комил ва доимӣ аст.

Исо мавқеи аввалро дар ҳама чиз дорад ва **ҳеҷ чиз наметавонад Ёро иваз кунад ё аз Ё муҳимтар гардад!** ✨

«Сокин шудан» маънои **доимӣ будан, комил будан ва пурагиро** дорад. Дар Ё тамоми қувват ва қудрати Илоҳӣ вучуд дорад. Ё комилан Илоҳист, ва дар Ё тамоми илоҳиёт сокин аст.

Худовандо, ба Ту шукр мекунам, ки Худо ошкор кардӣ. Имон ва фаҳмиши маро дар бораи кӣ будани Ту афзоиш деҳ, то ки ҳамеша бо Ту бимонам.

Бо Хуни Ё дар салиб

«Ва ба воситаи Ё ҳама чизро бо Худ оштии дода, бо хуни салиби Ё ороиштагиро барқарор намояд, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба василаи Ё оштии

диҳад.” (Қўлассиён 1:20)

Қаблан гуфта будем, ки барои наҷот ёфтан ду чиз хеле муҳим аст: **Исо Масеҳ кист?** ва **Ў барои мо чӣ қор кард?** Дар ин ҷо, дар ояти 20, нишон дода мешавад, ки мо душмани Худо будем. Мо барои гуноҳҳои худ аз Худованд ҷудо будем. Ояти 21 низ инро тасдиқ мекунад:

“Ва шуморо, ки як замон, ба сабаби майли шумо ба аъмоли бад, бегона ва душман будед...”

Яъне, мо гунаҳкор будем ва аз Худо дур будем. Аммо ба василаи Исои Масеҳ мо боз ба Худованд наздик шудем. **Бо хуни Ў дар салиб**, мо бо Худо оштии кардем. Ў на танҳо моро, балки тамоми махлуқотро ба сулҳ ва осоиштагӣ даъват мекунад.

“Бо ҳама кас, чи дар замин ва чи дар осмон, сулҳ баст.” (ҚМО)

Онҳое, ки ба Масеҳ имон меоранд ва иқрор мекунанд, ки: **“Ман гунаҳкор ҳастам, ва Исо — Худованди ман аст,”** онҳо сулҳи Худоро ба даст меоранд. Ин имконият танҳо барои онҳое, ки имон меоваранд, на барои тамоми ҷаҳон.

Ҳама махлуқот таъсири гуноҳро эҳсос карданд. Гуноҳ ҷаҳонро вайрон кард ва он ба ислоҳ ниёз дошт. Вақте ки матн мегӯяд **“Ҳама чиз”**, ин маънои онро дорад, ки Масеҳ таъсири гуноҳро бартараф мекунад. Ў ҷаҳонро шифо хоҳад дод ва моро наҷот медиҳад. Тавре ки дар Қаломи Худо омадааст, **Ў бар ҳама чиз бартар аст.**

Худовандо, ман дар гуноҳ будам ва душмани Ту. Ба Ту ташаккур мегӯям, ки маро бо қудрати марғ ва эҳёи Масеҳ оштии додӣ. Омин.

Бо хуни Ў дар салиб

“Ҳоло дар ҷисми башарии Ў, ба воситаи марғи Ў, моро оштии дод, то ки шуморо назди Худ муқаддас ва бе айбу нуқсон ҳозир кунад, фақат ба шарте ки шумо дар имон матин ва устувор бошед ва аз умеди башорате, ки шунидаед, ҷудо нашавед, ки он ба тамоми махлуқоти зери осмон мавъиза карда шудааст, ва ман, Павлус, хизматгузори он гардидаам.” (Қўлассиён 1:22-23)

“Ҷисми башарии Ў ба воситаи марғи Ў оштии додааст.”

Муаллимони козиб таъкид мекарданд, ки ҷисм бад аст, аммо дар ин ҷо равшан гуфта мешавад, ки наҷот ва оштии маҳз тавассути **ҷисми ҷисмонии Масеҳ** ва **марғи Ў** ба даст омадааст. **Инчил дар сатҳи нав аст** – Худое, ки ҷисм шуд ва дар миёни мо зиндагӣ кард, то моро наҷот диҳад. Инчунин, ин оят нишон медиҳад, ки Исо бадани воқеӣ дошт. Дар ҳоле ки муаллимони бардурӯғ мегуфтанд, ки Ў танҳо рӯҳонӣ аст, ҳақиқат ин аст, ки Масеҳ воқеан ҷисм дошт. **Ҳақиқат моро озод мекунад.**

Марғи Масеҳ – асоси наҷоти мо

Ин оят равшан мекунад, ки **марғи Масеҳ барои наҷоти мо то чӣ андоза муҳим аст.** Агар Ў намурда буд, мо наметавонистем наҷот ёбем. Агар Ў намурда, дафн нашуда ва аз мурдагон эҳёе нашуда буд, пас умеди мо бекор мешуд. Наҷоти мо қомилан вобаста аст ба **марғи қурбонии Масеҳ барои**

гуноҳҳои мо ва ҳаёти наво, ки аз эҳёи Ў бармеояд.

Муқаддас – чӣ маъно дорад? - Қудсият дар ин оят дар бораи Худо ба мо нигоҳ мекунад, вақте ки мо дар Масеҳ ҳастем. Худо муқаддас аст ва ин маънои онро дорад, ки Ў барои кори дуруст ва ба адолат тақдир шудааст. Қудсияти мо муқаддас будани Худоро инъикос мекунад. Мо муқаддас мешавем, то мисли Ў бошем ва ба монанди Масеҳ даъват шудаем.

Мо дуруст рафтор мекунем ва одилона амал мекунем. Самараи қудсият маънои онро дорад, ки мо барои Худо ҷудо шудаем ва Масеҳ моро пок мегардонад. Мо барои қорҳои нек тақдир шудаем, яъне мо аз қорҳои бад ҷудо мешавем. Худо муқаддас аст ва муқаддасии мо бояд муқаддасии Ўро инъикос кунад. Ин маънои онро надорад, ки мо комил ҳастем, балки мо дар Ў қудрат дорем, ки аз қудрати гуноҳ озод бошем.

Масеҳ – қудрати мо

Вақте ки мо барои худ мемирем ва **“дар Масеҳ”** зиндагӣ мекунем, Худо моро муқаддас ва пок ҳисоб мекунад. **Мо ба мисли Масеҳ даъват шудаем, ки одилона амал кунем ва дуруст рафтор намоем.** Ин имконпазир аст танҳо ба сабаби **марг ва эҳёи Масеҳ.**

Павлус мегӯяд, ки Ў ба **бузургии Инҷил хизмат мекунад**, на ба як низоме, ки одамон бе ягон умед ва боварӣ талош мекунад. Худо наҷоте овард, ки **комил ва ғарр** аст.

Мо комил нестем, вале қомилан наҷот ёфтаем. Наҷоти мо дар дасти Худо аст, ва **Ў моро ҳеҷ гоҳ тарк намекунад.**

Оё мо метавонем наҷоти худро аз даст диҳем? Дар ин оят ғӯе чунин фикр ба миён меояд, аммо дар Қўлассиён 1:5 гуфта шудааст: **“Ба хоҳири умеди ки бароятон дар осмон муҳайёст.”**

Худо ба мо ҳаёти ҷовидониро ваъда додааст. Аз ҷиҳати грамматикӣ, дар ин оят **ғурсати идомаи имон** ишора мешавад. Онҳое, ки воқеан ба Масеҳ тааллуқ доранд, дар Ў боқӣ хоҳанд монд.

“Имон матин ва устувор бошед.”

Павлус мегӯяд, ки имондорон бояд дар имон устувор ва матин бошанд. Ин шарт **“ағар”** маънои онро надорад, ки онҳо наҷоти худро аз даст медиҳанд, балки таъкид мекунад, ки онҳое, ки ҳақиқатан имон доранд, то ба охир устувор хоҳанд монд.

Худо ба имондорон қувват мебахшад, то онҳо дар имон устувор бошанд ва ҳаёти муқаддас дошта бошанд.

Онҳое, ки дар имон устувор ҳастанд, интизоранд, ки ҳангоми марг ба ҳузури Худо дохил мешаванд ва бо қувваи Масеҳ дар онҳо беайб зоҳир хоҳанд шуд.

Павлус мегӯяд, ки вай ходими ин умед аст. Имони мо, мисли ў, хидмати умед ва устуворӣ мебошад. Мо медонем, ки наҷот дорем, **на аз он сабаб, ки мо қӣ ҳастем ё чӣ қор мекунем**, балки аз он сабаб, ки Худо ба мо ваъдаҳои бузург додааст. **Ў сабаби умеди мо.**

Мо набояд ба наҷоти худ беэътинона муносибат кунем. Баръакс, мо бояд ғамхорӣ кунем, ки дар

рӯзи охирин чӣ гуна худро дар назди Худо муаррифӣ хоҷем кард. **Ваъдаҳои Худо набояд хоҷиши моро барои писанд омадан ба Ё кам кунанд, балки бештар намоянд.**

Ба ибораи дигар, мо бо талош ва кӯшиш барои дар имон боқӣ мондан наҷот намеёбем. Аммо онҳое, ки воқеан наҷот ёфтаанд, **дар имон устувор мемонанд ва ҳамин тавр исбот мекунанд, ки онҳо аз рӯи кори Масеҳ наҷот ёфтаанд.** Ҳар як шахс бояд имони худро санҷад ва дили худро тафтиш кунад, то боварӣ ҳосил намояд, ки ӯ фарзанди Худост. **Шумо ба чӣ така мекунед?**

Худовандо, ман барои наҷоти худ ба Ту така мекунам. Ман барои худ мемирам ва бо қуввати Ту мисли Масеҳ зиндагӣ мекунам. Ташаккур барои он, ки маро бо ин умеди боварибахи роҳнамоӣ мекунӣ ва ба ман кӯмак мекунӣ, ки рӯзе дар ҳузури Ту пайдо шавам.

Қўлассиён 1:24-29

1:24 *Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва камии андӯҳҳои Масеҳро дар қисми худ барои Бадани Ё...*

Алҳол дар уқубатҳои худ барои шумо шодмонам ва ранҷу азобҳои Масеҳро, ки барои бадани Ё, яъне Калисо, ҳанӯз боқӣ мондааст, дар қисми худ пурра мегардонам. - Азоб кашидан ҳамчун масеҳӣ як чизи муқаррарӣ аст, ва аксар вақт мо ҳамчун Калисо бо мушкилиҳо рӯ ба рӯ мешавем. Ҷаҳони атроф ба таъсир ва мавҷудияти ҷомеаи Масеҳ муқобилат мекунад. Баъзе одамон ба Калисо мераванд ва мепурсанд: **«Ман аз иштирок дар Калисо чӣ фоида мегирам?»** Аммо Павлус барои мо намунаи ибрат нишон медиҳад — мо бояд на танҳо ба Калисо дохил шавем, балки самимона хизмат кунем.

1:25 *«Ки ман хизматгузори он гардидаам мувофиқи вақолати Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то ки мавъизаи каломи Худоро ба ҷо оварам».*

Павлус, гарчанде ки дар зиндон буд, аз аҳволи имондорони Қўлассиён нигарон буд. Ё меҳост Каломи Худоро ба онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад. Ин номаи ӯ маҳз ҳамин кӯшиши ӯро инъикос мекунад.

1:26 *«Яъне он сирре, ки асрҳои аср ва наслҳо ниҳон буд ва ҳоло ба муқаддасони Ё ошкор шудааст».*

Тарҷумаи дигар онро чунин шарҳ медиҳад: **«Ин пайғоми Худо ҳамон сиррест, ки Ё аз асрҳои пеш аз ҷамаи одамон пинҳон нигоҳ дошта, акнун ба халқаш ошкор кардааст.»** (КМО). Масеҳиёни Қўлассиён гумон мекарданд, ки комилиятро тавассути таҷрибаҳои мистикӣ метавон ёфт, аммо Павлус рӯшан мекунад, ки комилият танҳо тавассути ваҳйи Худо ва шинохти Масеҳ ба даст меояд. Барои зиндагии фаровон ва маънавии комил ба мо ягон фалсафа ё таҷрибаи дигар лозим нест, зеро **Каломи Худо кофист.**

Дар замони Аҳди Қадим бисёриҳо нақшаи Худоро ҳамчун сирри пӯшида медонистанд, зеро бисёре аз ҳақиқатҳои муҳими рӯҳонӣ ҳанӯз пурра ошкор нашуда буданд. Аммо ҳоло, дар Масеҳ, ин сир комилан ошкор гардидааст.

1:27 « Ки ба онҳо Худо таваҷҷӯҳ намуда огоҳӣ дод, ки сарвати ҷалоли ин сирро барои халқҳо огоҳӣ диҳам, ва он сир ин аст, ки Масеҳ дар шумо умеди ҷалол аст ».

Ин чист? **Аввалан, яҳудиён ва ғайрияҳудиён дар Калисо муттаҳид мешаванд. Дуввум, Масеҳ дар мо зиндагӣ мекунад.** Дар Аҳди Қадим Худо дар байни халқи худ буд, вале ҳоло Ё дар дили мо қарор гирифтааст. Ин бузургтарин ваҳй ва умеди ҷалоли мост!

1:28 «Ва Ёро мо мавъиза намуда, ба ҳар кас мефаҳмонем ва ба ҳар кас ҳар ҳикматро ёд медиҳем, то ки ҳар касро дар Исои Масеҳ комил гардонда ҳозир кунем».

Наҷот ба таври пурра дода шудааст, ва мо дар Ё комил ҳастем. Ҳадафи Павлус на танҳо расонидани ин хабари хуш буд, балки кӯмак кардан ба имондорон, то онҳо дар Масеҳ ба камол расанд.

1:29 « Барои ҳамин ҳам ман меҳнат мекунам ва бо таъсири қуввати Ё, ки дар ман қодирона амал мекунад, ҷидду ҷаҳд менамоям.»

Павлус дар кори хизмат фақат ба Худо таъям мекард. Ё қувваи худро на аз худ, балки аз Масеҳ мегирифт. Ин барои мо низ дарси муҳиме мебошад: **мо набояд танҳо ба нерӯи худ таъям кунем, балки бояд бигзорем, ки Худо тавассути мо амал кунад.**

Худованд, бигзор Каломи Ту ба дили ман суҳан гӯяд, то ман Ту ро бештар шиносам ва бидонам, ки чӣ гуна бояд барои Ту зиндагӣ кунам. Чашмони маро кушо, то ҳақиқати Ту ро бинам, эй Парвардигор!

1:28 – Ва Ёро мо мавъиза менамоем

Мо Масеҳро эълон мекунем, яъне мо бо шахсе шарикем, ки моро дӯст дошт ва барои мо мурд. Ё ҳамонест, ки мо дар бораи Ё суҳан мегӯем, на ягон системаро пайравӣ мекунем. Худо бо мо сукунат дошт ва ҳоло Рӯҳи Ё дар дохили мост.

Ҳикояти Эфандӣ

Рӯзе Эфандӣ ба дарс омад ва гуфт: «Субҳ ба хайр». Синф низ ҷавоб дод: «Ба хайр».

Сипас ӯ пурсид: «Имрӯз дарси чӣ аст?»

Донишҷӯён посух доданд: «Эй Эфандӣ, мо намедонем, ки дарс чист. Мо шогирд ҳастем ва ту муаллим».

Эфандӣ бо шунидани ин посух гуфт: «Шумо, ҷавонон, чизе намедонед» ва аз синф баромад.

Рӯзи дигар Эфандӣ баргашт ва боз ҳамон суолро дод: «Имрӯз дарси чӣ аст?»

Ин дафъа донишҷӯён каме донотар шуда буданд ва ҷавоб доданд: «Эй Эфандӣ, мо медонем, ки имрӯз дарс чист».

Эфандӣ посух дод: «Шумо, ҷавонон, фикр мекунад, ки ҳама чизро медонед» ва боз аз синф берун рафт.

Рӯзи сеюм Эфандӣ боз баргашт ва гуфт: «Субҳ ба хайр. Имрӯз дарси чӣ аст?»

Ин дафъа донишҷӯён ҷавоби дигарро омода карда буданд. Нисфи синф гуфт: «Эй Эфандӣ, мо намедонем, ки дарс чист». Нисфи дигар посух дод: «Мо медонем, эй Эфандӣ, ки дарс чист».

Аз ин посух Эфандӣ хушҳол шуд ва гуфт: «Эй ҷавонон, оқилона ҷавоб додед. Пас, онҳое аз шумо, ки медонанд, ба онҳое, ки намедонанд, биомӯзонанд». Ва бо ин суханон ӯ аз синф баромад.

Маънои ин ҳикоят

Барои мо, ки медонем, дарс чист? Мақсади мо низ ҳамин аст: касоне аз мо, ки Хушхабарро медонанд, бояд онро ба онҳое, ки намедонанд, расонанд.

Мо Масеҳро ба дигарон мешиносонем. Дар ин порча мо ин корро тавассути насиҳат ва таълим анҷом медиҳем. Матн ин фикрҳоро бо калимаҳои «ба ҳар кас мефаҳмонем» (1:28) ифода мекунад. Дар забони юнонӣ калимаи «насиҳат кардан» ва «таълим додан» (ΚΜΟ) истифода шудааст, ки ин тарҷума ду паҳлӯи муҳимро нишон медиҳад: яке ғайрирасмӣ ва дигаре дар заминаи сохторӣ. Мо ин корро бо хирад анҷом медиҳем.

Огоҳӣ ва таълим

Огоҳӣ барои он дода мешавад, ки чӣ кор кардан лозим аст. Гоҳе зарур аст, ки тафаккур ё амалҳои нодурустро ислоҳ кунем ва маслиҳат диҳем. Аз тарафи дигар, таълим ба мо нишон медиҳад, ки чӣ гуна рушд кунем. Мо дар бораи Исо меомӯзем ва ба намунаи Ӯ пайравӣ мекунем.

Мо ҳар гуна сухан, таълим ё огоҳиро бо хирад меғӯем. Мо беақлона сухан намеғӯем ва кӯшиши таҳрики дигаронро намекунем. Мо бо хирад сухан меғӯем. Хирад дуруст истифода бурдани дониш ва омӯхтани тарзи зиндагии моҳирона аст. Ҳангоми суханронӣ, ин маънои онро дорад, ки мо шахс, контекст ва он чизеро, ки барои лаҳза зарур аст, ба назар мегирем.

Худовандо, ба мо хирад деҳ, ки далерона, вале оқилона сухан гӯем. Бигзор мо вазъиятро ба назар гирем ва донем, ки чӣ бояд бигӯем. Омин.

1:28 – Камолӣ дар Масеҳ

Мақсади эълон кардани Масеҳ ва таълим додани дигарон ин аст, ки ҳамаи имондорон баркамол шаванд – **“то ки ҳар касро дар Исои Масеҳ комил гардонда ҳозир кунем”**.

Раванди тақдис (қудсият), ки дар он мо аз қудрат ва таъсири гуноҳ озод мешавем, инчунин маънои ба камол расиданро дар Масеҳ дорад. Мо донотар ва бештар ба Масеҳ монанд мешавем. Гарчанде бегуноҳ намешавем, зиндагии мо бештар мисли Масеҳ мегардад ва таъсири гуноҳ дар он камтар мешавад.

Мо ба дигарон хизмат мекунем ва ба камол расидани онҳо кӯмак мерасонем, то дар рӯзи Масеҳ ба хузури Худо дохил шавем ва онҳое, ки рӯҳбаланд мекунем, низ ба ин рӯз омода бошанд. Мо

интизори ҷашни будан дар ҳузури Худо ҳастем.

Ин оят ба тасаввуфгароне муқовимат мекунад, ки мегуфтанд: **“Комилон онҳое ҳастанд, ки тавони гирифтани дониши махсусро доранд.”** Бо вучуди ин, мо дар ин ҷо мебинем, ки ҳамаи имондорон ба Масеҳ дастрасӣ доранд. Ё моро ба камол мерасонад ва мисли худ хоҳад кард. **Масеҳ комилкунанда аст, на донишҳои махсуси пинҳонӣ.** Камолӣ дар Масеҳ барои ҳама дастрас аст ва он ба гурӯҳи хоси афрод маҳдуд намешавад.

Дар замони Шӯравӣ ҳизби коммунист шаҳрвандонро ба “Одами шӯравӣ” табдил додан мехост, то ки онҳо мақсадҳои коммунистиро иҷро кунанд. Имрӯз, таблиғгарони “асри нав” мегӯянд, роҳи комил шудан ин аст, ки бо нафси худ дар тамос бошӣ ва худшиносии худро кашф кунӣ ё тавассути мулоҳиза таҷдиди рӯҳонӣ ёбӣ. Ҳамаи ин чизҳо ба таҷриба ва фалсафаи инсонӣ вобаста аст.

Аммо **камол дар Масеҳ** маънои онро дорад, ки муносибати мо бо Худо комил мегардад ва мо ба Ё имкон медиҳем, ки дар мо зиндагӣ кунад, то моро бештар ба Масеҳ монанд созад.

Худовандо, маро дар Худ комил гардон, то ки усулҳои инсониро барои комил кардани худ наҷӯям. Ман медонам, ки Масеҳ дар ман умеди имрӯз ва калиди ворид шудан ба оянда аст.

Ба Қўлассиён 2: Меҳнат ва ғамхорӣ Павлус барои имондорон

Охири боби якум ва аввали боби дуюм ба ҳам пайваст мешаванд. Қудрате, ки Павлус барои хизмат истифода мебарад, ҳамчунин ўро ба дуо бармеангезад. Агар мо ин фикрҳоро якҷоя кунем, онҳо робитаеро нишон медиҳанд.

1:29 – «Барои ҳамин ҳам ман меҳнат мекунам ва бо таъсири қуввати Ё, ки дар ман қодирона амал мекунад, қидду ҷаҳд менамоям.»

2:1 – «Зеро мехоҳам шумо бидонед, ки ман чӣ гуна заҳмат кашидам барои шумо ва барои касоне, ки дар Лудкия мебошанд, ва барои ҳамаи онҳое, ки қиёфаи маро ба ҳасби ҷисм надидаанд.»

Калимаи **«зеро»** робитаи амиқеро байни ин ду оят нишон медиҳад. Рӯҳи Худо дар Павлус амал мекунад, то ӯ ба дигарон хизмат кунад ва онҳоро ба камол расонад. Вале дар ин роҳ муборизаи ботиние ба вучуд меояд, ки ўро водор мекунад, пайваста барои имондорон дуо кунад.

Меҳнат ва заҳмате, ки Павлус дар ҳар ду оят зикр мекунад, дар асл аз як калимаи юнонӣ сарчашма мегирад. Ё барои имондорон саҳт ғамгин мешавад, ташвиши онҳо аз нерӯи ӯ қувват мегирад. Дуоҳои ӯ шадид ва пайваста буданд.

Лудкия ва аҳамияти он

Лудкия 15 км дуртар аз Қўлассо воқеъ буд ва ба як шаҳри калидии масеҳият табдил ёфт. Дар он минтақа инчунин Иераполис вучуд дошт, ки дар як секунҷаи ҷуғрофӣ бо Лудкия ва Қўлассо ҷойгир буд.

Ҳарчанд Павлус шахсан ба Қўлассо ва Лудкия нарафта буд, ӯ аз имондорон дар ин шаҳрҳо бохабар буд ва барои онҳо саҳт дуо мекард.

Бо мурури замон, калисои Лудкия калон ва бонуфуз шуд, дар ҳоле ки Қўлассо, пас аз заминларза, ба як деҳа табдил ёфт. Имрӯз дар Лудкия харобаҳои калисои қадим мавҷуданд, ки мозаикаҳо ва утокҳои гуногуни ибодатро нишон медиҳанд.

Паёми Павлус ва ибрат барои мо

1. Павлус онҳоро ҳеҷ гоҳ надида буд, аммо дилсӯзона барои онҳо дуо мекард.
2. Вай дар зиндони Рум қарор дошт ва дар ҳолати саҳт барои имондорон дуо мегуфт (Қўлассиён 4:3).

Оё гуфтан «**шумо медонед, ки ман чӣ қадар заҳмат кашидам**» худнамоӣ аст? Не. Павлус инро на барои ситоиш хоستان, балки барои нишон додани муҳаббат ва ғамхориаш нисбат ба онҳо гуфтааст.

Худовандо, Мубориза ва нигарониҳои ботинии маро бигир, то ки эҳсосот ва ташвишҳои ман бори гарон нашаванд. Маро роҳнамоӣ кун, то баракаат диҳам ва барои дигарон дуо кунам.

Қўлассиён 2:2-3 — Масеҳ ганҷи мост

«То ки дилҳои онҳо тасалли ёфта, дар муҳаббат пайванд шаванд, барои ҳар сарвати ғамҳи комил, то сирри Худо ва Падар ва Масеҳро бидонанд, ки дар Ӯ ҳама ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст» (Қўлассиён 2:2-3).

Павлус мехост, ки на танҳо худаш, балки ҳамаи имондорон дар миёни мушкилоте, ки доранд, рушд кунанд. Дар ин порча сухан дар бораи он меравад, ки мо дар Масеҳ наҷоти комил дорем ва бо Ӯ якҷо шудаем. Ӯ як мушкилот, ки дар зиндагии мо пеш меояд, метавонад воситаи рушду пешрафти мо гардад. Бисёре аз мардум мушкилотро танҳо ранҷу азоб мебинанд, аммо Худованд онҳоро ба манфиати мо истифода мебарад, зеро Ӯ барои мо нақшаи бузург дорад.

Мушкилот — имкони рушд

Ӯ як мушкилот дар зиндагии мо метавонад барои рушд хизмат кунад. Ҳамин тавр, муҳим нест, ки мушкилоти мо чӣ гунаанд, муҳим он аст, ки мо ба онҳо чӣ гуна муносибат мекунем. Аксуламали мо дар назди мушкилот метавонад моро ё қавитар гардонад, ё заиф созад.

Павлус ҳамчун намуна

Дар ин порча Павлус ҳамчун намунаи шахсе пайдо мешавад, ки барои имондорон заҳмат мекашид. Ӯ на барои фахр кардан, балки барои рӯҳбаланд сохтани дигарон ин корро мекард. Дар ояи 2 гуфта шудааст: **«Ман мехоҳам, ки ҳамаи шумо дар муҳаббат ба якдигар пайваست бошед»**. Павлус мехост, ки онҳо бо муҳаббат ва дониш рушд кунанд, то ки паёми Масеҳро бештар ва амиқтар дарк намоянд.

Ҳадафи Павлус

Ҳадафи Павлус дар инҷо он буд, ки ҳамаи имондорон дар Масеҳ бо имон ва боварии комил рушд кунанд. Қўлассиён 2:2 мегӯяд: **«Барои ҳар сарвати фаҳми комил...»**. Ин маънои онро дорад, ки шинохти Масеҳ ва наҷоти Ӯ сарвати бебаҳост.

Дониши ҳақиқӣ дар Масеҳ аст

Дар ин порча таъкид мешавад, ки **бе Масеҳ роҳи дигари наҷот ва дониши ҳақиқӣ вуҷуд надорад**. Ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш дар Ӯ ниҳонанд.

Муҳаббат ҳамчун василаи ваҳдат

Ояи 2 инчунин дар бораи муҳаббат таълим медиҳад: **«Риштаи муҳаббат ба якдигар пайваст бошед»**. Ин маънои онро дорад, ки муҳаббат моро ба ҳам мепайвандад, вафодор нигоҳ медорад ва ба рушди маънавии мо кўмак мекунад.

Натиҷа барои мо

Имрӯз низ мо бояд барои беҳбудии маънавии ҷамоати имондорон дар Тоҷикистон ва дар саросари ҷаҳон ғамхорӣ кунем. Донишгари Масеҳ муҳаббати моро ба якдигар зиёд мекунад.

Масеҳ ганҷи ҳақиқист

Худованд Исо барои мо ганҷи ҳикмат аст. Дар Масеҳ будан маънои онро дорад, ки мо ганҷи ҳақиқиро пайдо кардаем. Тавре ки дар Матто 13:44-46 гуфта шудааст, шахсе, ки ганҷро дар замин ёфт, ҳама чизро фурӯхта, онро харид. Ин нишон медиҳад, ки шинохтани Масеҳ ва эътирофи Ӯ ҳамчун Наҷотдиҳандаи мо боигарии ҳақиқист.

Қонуни рӯҳонӣ

Дар Навиштаҳо гуфта шудааст: **«Касе, ки тухми бадӣ мекорад, бадӣ медавад»**. Яъне ҳар чӣ бикорем, ҳамонро дарав мекунем. Агар некӣ бикорем, некиро дарав хоҳем кард.

Хулоса

Ин порча моро даъват мекунад, ки дар муҳаббат ва имон устувор бошем, бо Масеҳ зиндагӣ кунем ва дар ҳама ҳолатҳо ба Ӯ таъя намоем. **Дар Ӯ ҳама ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст!**

Масеҳ – ганҷи мост (Қўлассиён 2:2-3)

То ки дилҳои онҳо тасалли ёбанд, дар муҳаббат пайваст шаванд, барои ҳар сарвати фаҳмиши комил, то сирри Худо, Падар ва Масеҳро бидонанд, ки дар Ӯ ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.

Павлус меҳост, ки имондорон на танҳо дар муҳаббат муттаҳид шаванд, балки дар мушкилот рушд кунанд. Ӯ фаҳмондани буд, ки ҳар як мушкилот барои мо имкони инкишоф мебошад. Гарчанде ки мушкилотро ҳамчун ранҷу азоб мебинем, Худованд онҳоро барои манфиати мо истифода мекунад. Вай барои мо нақшаи ҷиддӣ дорад ва меҳодад, ки тавассути озмоишҳо устувортар гардем.

Муҳим нест, ки чӣ мушкилие ба вуҷуд меояд; муҳим он аст, ки мо ба он чӣ гуна муносибат мекунем. Ақсуламали мо ба мушкилот нишон медиҳад, ки то чӣ андоза ба Худо эътимод дорем. Павлус низ меҳост, ки дигарон донанд, ки чӣ қадар барои онҳо заҳмат кашидааст, аммо ӯ на барои фахр, балки ҳамчун намунаи имон ва муҳаббат.

Муҳаббат ва муттаҳидӣ дар калисо

Ояти 2 таъкид мекунад: **“То ки дилҳои онҳо тасалли ёфта, дар муҳаббат пайванд шаванд...”** Павлус меҳост, ки имондорон дар муҳаббат, дониш ва фаҳмиш рушд кунанд, то ки иродаи Худоро беҳтар дарк намоянд.

Вай онҳоро ташвиқ мекард, ки дар калисо, ки ҳастанд, устувор бимонанд ва аз як ҷо ба ҷои дигар нараванд. Танҳо бо устуворӣ ва ҳамкорӣ метавонем инкишоф ёбем ва дигаронро низ рӯҳбаланд кунем. Ҳамкорӣ осон нест, зеро дар он бояд на танҳо манфиати шахсӣ, балки манфиати дигаронро низ ба назар гирифт. Аммо, чун мо ба Масеҳ пайваст ҳастем, метавонем мисли Ӯ зиндагӣ кунем.

Масеҳ – ганҷи ҳикмат ва дониш

Ояти 3 меғӯяд: **“Ки дар Ӯ ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон аст.”** Ин маънои онро дорад, ки дар Масеҳ тамоми дониш ва ҳақиқати рӯҳонӣ ҷойгир аст. Калимаи “ниҳон” нишон медиҳад, ки ин ганҷҳо барои онҳое, ки Ӯро меҷӯянд, тадриҷан ошкор мешаванд. Ҳикмати Масеҳ моро раҳнамоӣ мекунад ва дониши Ӯ моро равшан месозад, то ки дар имон рушд кунем.

Инро метавон бо Қўлассиён 1:26 муқоиса кард: **“Яъне он сирро, ки асрҳои аср ва барои наслҳо ниҳон буд, ҳоло ба муқаддасон, яъне ба имондорони Ӯ ошкор шудааст.”**

Мо дар ягонагӣ бо муҳаббат зиндагӣ мекунем, яқдигарро рӯҳбаланд мекунем ва дар Масеҳ устувор истодаем. Вай ганҷи ҳикмат ва наҷоти мост. Ҳар як озмоиш метавонад моро ба Ӯ наздиктар кунад, агар бо имон ва сабр онро қабул кунем.

Худованд, мо ба Ту миннатдорем, ки Масеҳ умеди ҳаёт ва ояндаи мост. Бигзор мо дар муҳаббат муттаҳид бошем, то якдигарро рӯҳбаланд кунем. Омин.

Огоҳӣ бар зидди фиреб (Қўлассиён 2:4-5)

2:4-5 – Инро ман барои он мегӯям, ки ҳеҷ кас шуморо бо суханони дилфиреб ба иштибоҳ наандозад. Зеро, агарчи қисман ғоибам, рӯҳан бо шумо мебошам ва саранҷоми хуби шумо ва матонати имони шуморо дар Масеҳ дида, шодӣ мекунам.

Қисми навбатӣ бо таълимоти бардурӯғ ва тафаккури носолим рӯ ба рӯ мешавад. Таълими солим тафаккури бардурӯғро фош мекунад. Вале ҳатто дуруст таълим додан ҳам метавонад ҳамеша ба натиҷаҳои дуруст наоварад, агар:

- Таълим равшан ва возеҳ набошад, ки дар ин ҳолат он метавонад гумроҳкунанда гардад.
- Таълим нодуруст фаҳмонда шавад, ки метавонад барои фиреб ва таълими носолим истифода шавад.
- Шарҳи таълимоти Китоби Муқаддас нодуруст бошад, ки метавонад боиси иштибоҳи дигарон гардад.

Муҳим аст, ки **Каломи Худо** дуруст таълим дода ва шарҳ дода шавад. На танҳо муҳим аст, ки муаллимон дуруст таълим диҳанд, балки онҳо бояд **матни аслиро бо диққат дарк кунанд**. Агар тафсир бидуни дарназардошти контекст анҷом дода шавад, он метавонад боиси таълимоти носолим гардад.

Муаллимон, пасторҳо ва вазирон бояд бо диққат гӯш кунанд, то **Навиштаҳоро дуруст тафсир кунанд**, дурӯғҳоро фош намоянд ва барои масеҳиён роҳи равшан нишон диҳанд.

Роҳи нодуруст

Усулҳои таълими носолим одатан дар чанд марҳила рушд мекунанд:

1. **Таълимоти бардурӯғ аввал як нуқтаро таъкид мекунад**, ки метавонад худ аз худ хатоғӣ набошад, аммо ба таври нодуруст истифода мешавад.
2. **Муболиға ва ифрот** – вақте таъкид аз ҳад зиёд шавад, он метавонад ба натиҷаҳои нодуруст оварда расонад.
3. **Тамаркузи яктарафа** – вақте ки таълим танҳо ба як нуқта диққат медиҳад, он метавонад ба ифрот ва иштибоҳ табдил ёбад.

Таълими дурусти Китоби Муқаддас иборат аст аз:

- Таълими равшан дар асоси он чи ки матн мегӯяд.
- Фаҳмидани заминаи контекст ва пайваста шарҳ додани матн.

Таълими дурусти Китоби Муқаддас иборат аст аз:

- Таълими равшан дар асоси он чи ки матн мегӯяд.
- Фаҳмидани заминаи контекст ва пайваста шарҳ додани матн.
- Ҳадафи таълим додан — ташвиқ намудани имондор барои монанд шудан ба Масеҳ.

Тафсири Китоби Муқаддас ҳамеша бояд ба таълимоти Каломи Худо асос ёбад.

- Ҳадафи таълим додан — ташвиқ намудани имондор барои монанд шудан ба Масеҳ.

Тафсири Китоби Муқаддас ҳамеша бояд ба таълимоти Каломи Худо асос ёбад.

Наҷоти мо дар Масеҳ бехатар аст, аммо чӣ гуна мо зиндагиро идома медиҳем ва чӣ тавр ба ҳузури Ё дохил мешавем, муборизаи доимии имондорон боқӣ мемонад. Аз ин рӯ, дар наҷоти Масеҳ реша гиред ва Каломи Худоро қароргоҳи ҷон гардонед.

Масеҳ ва мавқеи мо дар Ё

Мавқеи мо Наҷоти мо дар Масеҳ Оятҳо

Мо бадани Ё ҳастем Ё Сарвари бадан – калисо мебошад 1:18, 1:24

Мо ба воситаи Ё комил ҳастем Ё Илоҳияти комил дорад 1:19, 2:9

Ё моро оштии дод Ё бо ҷисми худ қурбонӣ шуд 1:22

Мо истодагарӣ мекунем Ё Хушхабаре Инчилро овард 1:23

Мо азоб мекашем Ё уқубатҳои ҷисмониро таҳаммул кард 1:24

Ё дар мо амал мекунад Ё ба камолот қувват мебахшад 1:29

Хулоса

Масеҳ **Сарвари калисо** аст, Ё **Илоҳияти комил** дорад ва моро **ба воситаи қурбонии худ оштии дод**. Аз ин рӯ, мо бояд дар Ё реша гирем, ба Каломи Ё така кунем ва дар роҳи дуруст устувор бошем.

Шарҳ (2:4-5)

Инкарнатсия маънои онро дорад, ки Худои абадӣ ҷисм гирифта, инсон шуд, то дар миёни мо зиндагӣ кунад. Дар ин вожа, ки аз латинӣ гирифта шудааст, калимаи “*caro*” мавҷуд аст, ки маънои “гӯшт” ё “ҷисм” дорад. Ин концепсия ба он ишора мекунад, ки Исо Масеҳ инсониятро таҷассум кард, зеро Ё Писари абадии Худо буд. Ин истилоҳ набояд бо “*реинкарнатсия*” омехта шавад, зеро реинкарнатсия маънои зиндагии такрориро дорад, ки бо таълимоти масеҳият мувофиқат намекунад.

Фикри асосии **боби 2** муҳофизат кардани имондорон аз таълимоти бардурӯғи муаллимони козиб мебошад. Ин муаллимон даъво мекарданд, ки ҷисм бад аст ва Исо бо ҷисм наомада, балки танҳо рӯҳ буд. Аммо Павлус таълим медиҳад, ки Масеҳ воқеан ҷисм гирифта буд ва ин сирре аст, ки ба имондорон ошкор шудааст. Ҳамин тавр, боби 2 таъкид мекунад, ки боварии комил ба Исои Масеҳ барои зиндагии имондорон зарур аст.

Ояти 4 нишон медиҳад, ки Павлус мехост, ки имондорон ба суҳанони бардурӯғ ва фиребхӯрда наафтанд. Вай ҳушдор медиҳад, ки баъзеҳо метавонанд бо далелҳои бардурӯғ одамонро гумроҳ созанд. Калимаи “*дилфиреб*” дар тарҷума маънои он касонеро дорад, ки бо каломи ширин ва ғӯё меҳоханд мардумро аз роҳи дуруст берун кунанд. Аммо Павлус таъкид мекунад, ки имондорон бояд суҳанони онҳоро напазиранд ва ба доми фиреби онҳо наафтанд.

Ояти 5 изҳор мекунад, ки гарчанде Павлус ҷисман назди имондорон набуд, дилаш бо онҳо буд. Ё тартиб ва интизоми онҳоро дида, шод мешуд. Ин маънои онро дорад, ки ҳаёти онҳо бо таълимоти Навиштаҳо мувофиқат мекард. Калимаи “*саранҷоми хуб*” ба маънои устувории имон ва таҳкими эътиқоди онҳо дар Масеҳ мебошад.

Павлус таъкид мекунад, ки ҳар як калисо бояд ҷаҳорҷӯба ва тартиби муайян дошта бошад, зеро Худо Худои назму тартиб аст. Рӯҳулқудс ҳам бо Каломи Худо ва ҳам бо зиндагии имондорон ҳамкорӣ мекунад, то нақшаи Худо иҷро шавад.

Саволе ба миён меояд: Оё мо пайрави чизи асроромез ва сохтаи инсон ҳастем ё пайрави Каломи Худо ва худи Исои Масеҳ? Павлус шод мешавад, вақте мебинад, ки имони имондорон устувор аст. Ин ба мо ёдрас мекунад, ки имони ҳақиқӣ ба Масеҳ набояд бо чизҳои ин ҷаҳон иваз карда шавад.

*Парвардигоро, моро бо ҳузури худ дар ҳақ устувор гардон. Бигзор зиндагии мо ботартиб бошад ва номи ту ҷалол дода шавад. **Омин.***

2:6-7 – Зиндагӣ дар Масеҳ

6. «Пас, чӣ тавре ки Исои Масеҳро ба унвони Худованд қабул кардаед, ҳамон тавр дар Ў рафтор намоед, 7 Ки дар Ў реша давонда ва бино ёфта, дар имон мустаҳкам шудаед, чунон ки таълим гирифтаед ва шукри зиёде дар он мегӯед».

Мо ба Исои Масеҳ имон овардаем ва бо Ў зиндагӣ мекунем. Тарҷумаи содатар мегӯяд: «Зиндагии худро яқоя бо Исои Масеҳ давом диҳед». Дар забони форсӣ низ гуфта шудааст: «Дар иттиҳод бо Ў бошед». Ин маънои онро дорад, ки мо на танҳо ба Исои Масеҳ имон меорем, балки бо Ў яқоя мешавем, бо Ў муттаҳид мешавем. Мо ба аҳди наҷот ворид шудем ва рӯҳан бо Ў як ҳастем.

Дар ояти 6 беҳтар аст чунин тарҷума шавад: **«Пас, чӣ тавре ки Масеҳ Исоро ҳамчун Худованд қабул кардед...»**. Онҳо Исои Масеҳро ҳамчун Худованд пазируфтанд. Қабули Масеҳ маънои тавба кардан аз гуноҳ ва тағйир додани дили моро дорад, на кӯшиши наҷот додани худ бо қувваи худамон. Пас, мо бояд ба Масеҳ ҳамчун Худованд таъяну кунем. Ў аз мурдагон эҳё шуд ва метавонад ба мо ҳаёти нав ва омузиши гуноҳхоро ато кунад. Аз ҳамин сабаб Ў Худованд аст.

Дар забони юнонӣ, пеш аз номи «Исо» калимаи «Масеҳ» меояд. Аммо дар забони тоҷикӣ ин тавр нишон дода нашудааст. Ояти 7 дар бораи Масеҳ сухан мегӯяд. Ҳатто гуфта мешавад: **«Ки дар Ў реша давонда...»**, яъне Масеҳ реша аст ва мо дар Ў зиндагии худро бино мекунем. Ин маънои онро дорад, ки қудрати Масеҳ дар мо зоҳир шудааст ва мо бо Ў яқоя шудем. Ў ҳам Наҷотдиҳанда ва ҳам Худованд аст. Ин бисёр муҳим аст, зеро унвони «Худованд» инчунин маънои имон оварданро дорад.

Мо бо Масеҳ оғоз кардем ва бояд бо Масеҳ идома диҳем. Ин ягона роҳи рушди рӯҳонӣ мебошад. Ин нишон медиҳад, ки мо танҳо ба як паёми Исо бовар намекунем, балки шахсан бо Ў робита дорем. Мо ба Ў наздик мешавем ва Ў низ моро ба оғӯш мегирад.

Як шахс дар бораи наҷот чунин гуфт: «Мо танҳо **барои** Исои Масеҳ зиндагӣ намекунем, балки **бо Исои Масеҳ** зиндагӣ мекунем». Мо кӯшиш намекунем, ки танҳо бо амали неки худ барои Масеҳ зиндагӣ кунем, балки бо қувваи Ў, бо ваъдаҳои Ў ва бо ҳидояти Рӯҳулқудс зиндагӣ мекунем. Ҳар касе, ки пайрави дин аст, барои он дин зиндагӣ мекунад. Вале мо танҳо барои як низоми мазҳабӣ зиндагӣ намекунем, балки бо Шахсияти Исои Масеҳ зиндагӣ мекунем.

Вақте ки мо бо Исои Масеҳ зиндагӣ мекунем, фармони Ў низ моро раҳнамоӣ мекунад. Дар **Юҳанно 13:34-35** гуфта шудааст: **«Ҳамдигарро дӯст доред, муҳаббатро ба ҳамдигар нишон диҳед. Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шумо шогирдони Ман ҳастед»**. Мо бояд имондоронро тақвият диҳем, то онҳо дар имон устувор шаванд ва ба камол расанд. Ҳамин тавр, Исои Масеҳ низ барои мо дуо кардааст. Дар **Юҳанно 17:20-21** омадааст: **«Ман на танҳо барои онҳо (шогирдонам) илтимос мекунам, балки низ барои онҳое, ки тавассути каломи онҳо ба Ман имон хоҳанд овард (яъне мо). То ки ҳама як бошанд, чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту. Онҳо низ дар Мо як бошанд, то қаҳон имон оварад, ки Ту Маро фиристодӣ»**. Ин дуои хеле зебо ва пурмазмун аст, ки моро низ рӯҳбаланд мекунад. Ҳадафи асосии Исои Масеҳ он аст, ки мо бо Ў якҷо зиндагӣ кунем.

Як мисол меорам: дар охири ояти 6 гуфта мешавад: **«Ки якҷоя бо Ў давом диҳед»**. Бисёр вақт, вақте ман мошинро аз шаҳри дигар ё аз Душанбе иҷора мегирифтам, танҳо набудам. Одатан, пеш аз сафар ман бо номи Исо барои амнияти роҳ ва ронанда дуо мекунам. Ба наздикӣ ман боз ҳамин корро кардам. Ҳар дафъа ки ба мошин мешинам, барои амният дуо мекунам.

Ба мо об лозим буд. Мо истодем ва ворида мағоза шудем. Вақте ки ман ба як ҷои дигар рафтам, то чизе ҳарам, ронанда пурсид: *“Ин кӣ аст, ки ба номи Исои Масеҳ дуо мекунад?”* Баъд аз ин, мо каме бо ҳам суҳбат кардем, ва ман фаҳмидам, ки Ў бисёр шахси диндор аст ва ба дини худ саҳт пойбанд мебошад. Вай ҳатто ду бор ба ҷои дигар рафта, дуо хонд. Ў меҳост нишон диҳад, ки то чӣ андоза диндор аст. Вай дар дини худ реша давонда буд.

Вақте ки мо дар Масеҳ реша мегирем, инро низ ба дигарон нишон медиҳем. Вале мо ин корро барои худнамоӣ намекунем, балки ин самарайи имони мост. Бисёр одамони диндор метавонанд амалҳои анҷом диҳанд, ки ба назар танҳо сафедкунӣ ё худнамоӣ менамоянд, аммо нияти мо ҳеҷ гоҳ чунин нест.

Дар ёдам ҳаст, ки борҳо дар мошинҳои иҷора сафар кардаам. Як чиз маро ба ҳайрат овард: агар касе меҳост мусиқӣ гӯш кунад, ҳоҳ тӯёна бошад ё дигар навъи мусиқӣ, ҳамаи мусофирон маҷбур мешуданд, ки якҷоя гӯш кунанд. Як кас чанд сол пеш дар бораи дини худ мавъиза мекард ва ҳама маҷбур буданд онро гӯш кунанд. Чунки мо мусофирони Ў будем, гӯё вазифадор будем, ки ҳар чӣ меҳост, гӯш кунем. Баъзан мо худро дар чунин ҳолатҳо меёбем.

Ин сафари мо бо Исои Масеҳ низ чунин аст. Вақте ки мо дар ҷое қарор дорем ва Ў меҳодад мо истем, пас мо ҳам бояд истем. Агар Ў меҳодад, ки мусиқиро гӯш кунем, мо низ гӯш мекунем. Агар Ў биходад, ки дар бораи имон сухан ронад, пас мо ҳам бояд гӯш кунем. Ин маънои онро дорад, ки вақте мо бо Исои Масеҳ зиндагӣ мекунем, дар ҳама чиз бояд Ўро бишнавем. Исо ронандаи ҳаёти мост. Вақте ки Ў мегӯяд *“Ист!”*, мо меистем, вақте ки мегӯяд *“Бирав!”*, мо низ ҳаракат мекунем.

Ояти 7 мегӯяд: **“Ки дар Ў реша давондааст.”** Пас, имони мо дар қучост? Имони мо дар Исои Масеҳ аст. Вақте ки мо дар Ў реша мегирем, зиндагии мо, амалҳои мо, меваи имон ва нишонаҳои мо исбот мекунам, ки мо бо Масеҳ пайванд дорем. Боз гуфта шудааст: **“Дар имон мустаҳкам шавед.”** Яъне, Ўро таҳкурсии зиндагии худ қарор диҳед. Агар решаи дарахт ё гулро аз хок берун кашем, ҷои он ҳолӣ мемонад, аммо Исои Масеҳ чунин нест. Ў моро ба канор намегузорад. Ў ҳамеша бо мост ва имони моро устувор месозад.

Ҳамчунин гуфта шудааст, ки **“таълим гирифтад.”** Ин маънои онро дорад, ки мо бояд ба Ё пайванд бошем ва бо Ё мустаҳкам бошем. Ҳангоме ки дар дили мо шукргузорӣ вучуд дорад, ин нишонаи имони мост. Мо дар Исои Масеҳ устувор ҳастем.

Хулоса. Ояти 6 мегӯяд: **“Пас, чӣ тавре ки Исои Масеҳро ба унвони Худованд қабул кардаед...”** Дар ин ҷо барои калисо савол ба миён меояд: **Калисои мо, калисои шумо дар чӣ ҳол аст?** Оё дигарон дар бораи он медонанд? Мо барои Худованд рушноӣ мешавем, вале барои дигарон чӣ?

*Худованд нишон медиҳад, ки **мақсади зиндагии мо ҷалоли Ёст.** Мо бояд намунаи хуб бошем, на барои ситоиши дигарон, балки барои Худо. Нияти мо набояд танҳо он бошад, ки дигарон моро одамони хуб ҳисоб кунанд. Балки беҳтар аст, ки мо дар муҳаббат якҷоя бошем, имони мо устувор бошад, ва барои дигарон намунаи ростин бошем.*

Худовандо, ман дар Ту реша давондаам.

Бигзор меваи муҳаббат, сабр, тоқат ва ҷасорати Ту аз зиндагии ман берун ояд, то ки дигарон низ бубинанд, ки Ту Худованди ҳаёти ман ҳастӣ!

2:8 – Фалсафа

Боҳабар бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва ғитнаи ботиле, ки бар тибқи ривояти инсонӣ ва аносири ҷаҳон аст, на бар тибқи Масеҳ, ҷазб накунад.

Яъне, ҳеҷ кас набояд шуморо гумроҳ кунад. Дар ин дунё ҳам зиддиятҳои зидди Масеҳ зиёданд ва ҳам фалсафаҳои гуногуне, ки иддао мекунанд, ки ҳақиқатро доранд. Бодикқат бошед! Имрӯз воситаҳои зиёде барои паҳн кардани маълумот вучуд доранд, аз ҷумла телевизион ва интернет. Аммо агар таълимоти онҳо ба Каломи Худо асос надошта бошад, агар онҳо заминаи Китоби Муқаддасро дуруст намефаҳмонанд, балки танҳо як оятро гирифта, онро ба манфиати худ тафсир мекунанд, пас эҳтиёт кунед! Азизон, фирефта нашавед, ба ин гуна фалсафаҳо бовар накунад ва онҳоро пайравӣ накунад.

Ин гуна фалсафаҳо, андешаҳо ва иштибоҳҳо аз тарафи Масеҳ нестанд. Савол ин аст: таълимоти мо аз кучо сарчашма мегирад? Бале, мо аз YouTube ё дигар манбаъҳо истифода мебарем ва меомӯзем, вале бояд донем, ки ин чизҳо тибқи низоми ҷаҳонӣ ҳастанд. Онҳо фақат таҷассумгари анъанаҳои инсонӣ мебошанд. Аммо мо, имондорон, дар Исои Масеҳ реша дорем, бо Ё пайваст ҳастем, аз Ё таълим мегирем ва бояд ҳамеша ба Ё така кунем.

Фикр кунед: решаи шумо дар кучост? Дарахт қувват ва рушдро аз решаи худ мегирад. Ба ҳамин монанд, мо бояд дар Исои Масеҳ реша гирем, то ки дар имон устувор бошем. Фалсафаҳои дунё меҳоянд моро ба самти худ кашанд, аммо мо бояд эҳтиёт кунем ва ба онҳо дода нашавем. Агар мо наҷоти Исои Масеҳро ба даст овардаем, пас бояд дар Ё устувор бимонем.

Дар ин ҷо сухан дар бораи таҳкурсии имон меравад. Мо бояд боварӣ ҳосил кунем, ки таҳкурсии ҳаёти мо – Исои Масеҳ аст. Вай санги асосии имони мост, ки тағйир наметавонад ва устувор боқӣ мемонад. Вақте ки мо дар Ё реша мегирем ва имони худро бар Ё бино мекунем, зиндагии мо самар хоҳад дод.

Худовандо, мо дар Ту реша давондаем ва мехоҳем, ки дар дилҳои мо самари нав ворид шавад. Бигзор эътиқоди мо нишон диҳад, ки Ту дар мо зиндагӣ мекунӣ ва ба мо барои муқаддасӣ қувват мебахшӣ. Омин!

Қўлассиён 2:9 – Пуррагии Илоҳият

“Зеро ки дар Ё тамоми пуррагии Илоҳият ҷисман сокин аст.”

Ояти 8 ҳушдор медиҳад: **“Бохабар бошед”**, яъне эҳтиёт кунед аз тафаккури дунёвӣ ва фалсафаҳои инсонӣ. Дар ояти 9 Китоби Муқаддас ба мо ҳақиқати муҳимро ошкор месозад: **Кӣ будани Исои Масеҳ**. Ояти 10 бошад, ба мо мефаҳмонад, ки **наҷоти мо чӣ тавр сурат мегирад**. Аз ин рӯ, мо бояд дар таълимоти дуруст устувор бошем ва дигаронро низ ба роҳи ҳақиқат ҳидоят кунем.

Илоҳияти Исо Масеҳ на танҳо як ҳақиқати муҳими имон аст, балки мавзӯест, ки баъзан муаллимон дар фаҳмондани он ба душворӣ дучор мешаванд. Яке аз муҳаққиқон менависад: **“Ин яке аз равшантарин ва боарзиштарин оятҳои Китоби Муқаддас аст, ки дар бораи табиати илоҳии Худованд Исои Масеҳ сухан мегӯяд.”**

Муҳимияти дуруст таълим додан

Муаллим бояд на танҳо Китоби Муқаддасро амиқ дарк кунад, балки онро равшан ва фаҳмо таълим диҳад. Чунон ки гуфта шудааст: **“Хатиб будан – ин ҳунари асри мост.”** Имрӯз бисёриҳо дар фаҳмиши ҳақиқати амиқ зоҳирӣ муносибат мекунанд, аммо моро лозим аст, ки бо тамоми ҳастии худ маърифати илоҳиро ҷӯё бошем. **Масеҳ комилан Худо аст**, ва ин ҳақиқатро бояд ҳам бидонем ва ҳам эълон кунем.

Муаллим на танҳо бояд дуруст таълим диҳад, балки барои шунавандагон маъноро равшан фаҳмонад. Ҳангоми дарс гуфтан муҳим аст, ки мазмун содда, возеҳ ва фаҳмо бошад. **Каломи Худоро набояд душворфаҳм сохт**, балки бояд онро ба тавре омӯзонд, ки ҳама тавонанд онро дарк кунанд ва ба он амал намоянд.

Кӣ будани Исои Масеҳ

Қўлассиён 2:9 ба мо нишон медиҳад, ки **Масеҳ ганҷинаи маърифати илоҳӣ аст**. Дар Қўлассиён 1:19 низ гуфта шудааст: **“Зеро писандидаи Худо ҳамин буд, ки тамоми илоҳият дар Ё сокин бошад.”** Ин маънои онро дорад, ки **Исо комилан Худо аст**, ва тамоми сифату қудрати Худо дар Ё вучуд дорад.

Исои Масеҳ на танҳо **Писари Худо** аст, балки Ё ҳамеша бо Худо як буд. Ё дар ҷисм зуҳур кард, аммо вучуди Ё аз абад буд, зеро Ё ҳамеша бо Падар буд ва **Худи Худо буд**. Ҳамаи хислатҳои Худо дар Ё таҷассум ёфтаанд, ва Ё дорои **илоҳияти комил** аст.

Чӣ маъно дорад “пуррагии Илоҳият”?

Ин маънои онро дорад, ки **тамоми моҳият, қудрат ва табиати Худо** дар Исои Масеҳ комилан сокин

аст. Ў на як шахсияти оддӣ аст, на танҳо як паёмбар, ва на танҳо як намояндаи Худо. **Ў Худи Худо аст.**

Бар асоси ин, мо бояд бифаҳмем, ки **Масеҳ на танҳо пайғамбар, муаллим ё раҳбар буд, балки таҷассум ва зоҳири пурраи Худо дар замин буд.** Ў на танҳо мисли Худо буд, на танҳо фиристодаи Худо, балки **Ў Худои зинда аст**, ки аз азал буд ва то абад хоҳад буд.

Натиҷаи ин ҳақиқат барои мо

Агар Масеҳ комилан Худо бошад, пас ба Ў имон овардан ва Ўро пайравӣ кардан **ягона роҳи наҷот** аст. Ў ганҷи ҳикмат ва маърифати илоҳӣ мебошад. Бинобар ин, барои мо муҳим аст, ки **ба Ў эътиқод дошта бошем, Ўро парастииш кунем ва таълимоти Ўро риоя намоем.**

Худои меҳрубон, ташаккур мегӯям, ки Писари Худро ба ҷаҳон фиристодӣ, то ки Ў барои мо дари наҷотро боз кунад ва роҳи ростро нишон диҳад.

Синоди Халкидон

Таълимоти нодурусти он замон чунин мешумурд, ки ҳар чизе, ки ҷисм дорад, бад аст. Онҳо мегуфтанд, ки Исо фақат рӯҳ дошта, ҷисм надошт. Вале ин фикр зидди таълимоти ҳақиқии Китоби Муқаддас аст. 1 Юҳанно 4:2 мегӯяд:

“Рӯҳи Худо бо ин шинохта мешавад: ҳар рӯҳе, ки Исои Масеҳи дар ҷисм омадаро эътироф кунад, аз Худост.”

Ин оят нишон медиҳад, ки фикри онҳое, ки ҷисмро бад меҳисобиданд ва рад мекарданд, иштибоҳ буд. Онҳо нодуруст таълим медоданд, ки гӯё Исои Масеҳ ҳамчун рӯҳ зоҳир шуда бошад ва ҷисм надошта бошад. Аммо Каломи Худо комилан зидди ин андеша аст. Масалан, Қўлассиён 2:9 таъкид мекунад, ки Исои Масеҳ пурра Худост ва ҷисман дар Ў тамоми камоли Илоҳӣ сокин аст.

Таърихи калисои Халкидон ба қисми шарқии Истамбули имрӯза, минтақаи Кадикёй, марбут аст. Ин синод, ки бо номи “Синоди Халкидон” машҳур аст, асосан дар бораи табиати Исои Масеҳ баҳс мекард.

Синоди Халкидон таълим медиҳад, ки Исои Масеҳ ҳам 100% Худо ва ҳам 100% инсон аст. Вале, албатта, Ў инсони бегуноҳ буд. Дар ин таълимот ду табиати Ў—илоҳӣ ва инсониро—бешубҳа тасдиқ мекунам. Ин ду табиат бидуни ихтилоф ва тағйир, ҷудонашаванда ва ҳамоҳанг амал мекунам.

Азбаски Худо дар шахсияти Исои Масеҳ инсониятро пазируфт, ин ду табиат на танҳо зиддият надоранд, балки ҷудонашаванда низ нестанд. Онҳо якҷоя амал мекунам ва ҷалоли Худоро зоҳир менамоем. Вале муҳим аст бидонем, ки гарчанде Исои Масеҳ инсон шуд, Ў гуноҳ надошт ва табиати Ў тағйир наёфт.

Ақидаи Халкидон

(Нусхаи тарҷумаи эътиқодномаи Халкидон)

Пас, мо, аз паи падарони муқаддас, ҳама бо якдилӣ таълим медиҳем, ки як Писарро эътироф кунанд—яъне Худованди мо Исои Масеҳро. Ў ҳамон Писари Худост, ки дар илоҳият комил ва дар инсоният низ комил аст; Худои ҳақиқӣ ва инсони ҳақиқӣ, бо рӯҳи оқил ва ҷисм.

Ў мувофиқи илоҳият бо Падар ҳамтабиат (ҳаммазҳар) аст ва мувофиқи инсоният бо мо ҳамтабиат аст, дар ҳама ҷиз мисли мо, ҷуз гуноҳ. Ў аз азал аз Падар зода шудааст (дар илоҳияти худ), ва дар айёми охир барои мо ва барои наҷоти мо аз Марями Бокира, модари Худо, таваллуд ёфтааст (дар инсонияти худ).

(Шарҳ: Истилоҳи «модари Худо» баъзан барои бузург доштани Марям нодуруст фаҳмида мешавад. Аммо маънои ҳақиқии Китоби Муқаддас ин аст, ки Худо Марямро барои таваллуди мӯъҷизавии Масеҳ истифода бурд. Худо аз абад вучуд дорад. Шӯрои Эфсӯс, ки 20 сол пеш аз Синоди Халкидон баргузор шуд, ба гиромидошти Марям шурӯъ кард. Ин боиси он шуд, ки католикҳо баъдан ба ӯ дуо ва сачда кунанд, гарчанде ки чунин ҷиз дар Китоби Муқаддас таълим дода нашудааст.)

Пас, Исои Масеҳ як шахс аст, ки дар ду табиат эътироф мешавад—бидуни ошуфтагӣ, бе тағйир, бидуни ҷудой ва бидуни тақсимшавӣ. Ҳарчанд ин ду табиат ба ҳам пайваستاанд, хосияти ҳар яки онҳо ҳифз мешавад. Онҳо ба як шахсияти ягона муттаҳид шудаанд ва Исои Масеҳ ду шахс нест, балки ҳамон як Писари ягона, Каломи Худо ва Худованди мо Исо Масеҳ мебошад.

Тавре ки пайғамбарон аз ибтидо дар бораи Ў хабар додаанд, ва Худованди мо Исо Масеҳ худ таълим додааст, ва инчунин ин ақида тавассути падарони муқаддас ба мо расидааст.

Тақсимот, бидуни ҷудой

Фарқияти табиатҳо ҳеҷ гоҳ аз ҷониби иттиҳод аз байн намеравад, балки хусусиятҳои ҳар як табиат ҳифз мегарданд ва дар як шахс ва як вучуди ягона муттаҳид мешаванд. Онҳо ба ду шахс ҷудо ё тақсим карда намешаванд, балки ҳамон як Писар ва ягона таваллудшуда—Худои Калом, Исои Масеҳи Худованд—мебошанд.

Тавре ки пайғамбарон аз ибтидо дар бораи Ў эълон кардаанд, ва Худи Худованд Исои Масеҳ ба мо таълим додааст, ва инчунин эътиқоди падарони муқаддас ба мо мерос мондааст.

Инсон Худо нашуд

Юҳанно 1:14 мегӯяд: *“Калом ҷисм гардид...”*

Аммо ин маънои онро надорад, ки вақте мо мегӯем: *“Худо инсон шуд ва ҷисм гирифт,”* ин ба он маъност, ки як инсон Худо гардид. Инчунин, наметавон гуфт, ки Исои Масеҳ ҳамчун Каломи Худо ба

инсон табдил ёфт ва танҳо пас аз ин Худо шуд. Ў аз азал Худи Худо буд.

Аз ин рӯ, набояд чунин хато кард, ки гӯё ҷисм Худо гардид.

Натиҷа

Қўлассиён 2:9 низ таъкид мекунад, ки: *“Зеро дар Ў тамоми пурагии Илоҳият ҷисман сокин аст.”*

Ин ҳақиқатест, ки исбот шудааст. Дар охири оят гуфта мешавад, ки *“ҷисман сокин аст,”* ки ба Юҳанно 1:14 монанд аст, ки мегӯяд: *“Ў миёни мо сокин шуд.”* Ин маънои онро дорад, ки Илоҳият ба таври комил дар ҷисми Ў ҳузур дорад. Калимаи *“мебошад”* ишора мекунад, ки ин воқеият на танҳо дар як лаҳза рӯй дод, балки идома дорад.

Яъне, вақте ки Ў ба ҷаҳон омад, ин ҳақиқат вуҷуд дошт ва то ба охир боқӣ монд. Ҳатто вақте ки Ў мурд ва эҳё шуд, Илоҳият ва инсоният дар Ў муттаҳид монданд.

*Падари Осмонӣ, ман ба Ту шуқр мегӯям, ки Наҷотдиҳандаро ба ҷаҳон фиристодӣ.
Ман ба Каломи Ту имон дорам, ки мегӯяд, пурагии Илоҳият дар Ў сокин аст. Гарчанде ки ман ин
мӯъҷизаро пурра дарк намекунам, бо вуҷуди ин, ман ба он имон дорам.*

Ба шакли ҷисмӣ нашуд

Ҳамчунин як нуқтаи дигар ҳаст: дар ин ҷо тарҷума мегӯяд, ки **“Исои Масеҳ тамоми ҳастии Худо ба шакли ҷисмӣ пурра сокин шудааст.”**

Вале ин тарҷума (оммафаҳм) метавонад каме заиф бошад, зеро ибораи **“ба шакли ҷисмӣ”** метавонад чунин таассурот диҳад, ки гӯё сухан танҳо дар бораи зоҳирӣ меравад. Аммо дар ҳақиқат, таълимоти дуруст ин аст, ки **Исо воқеан ҷисм гирифт, ҷисман сокин шуд.**

Мафҳуми нодуруст дар тарҷумаҳои дигар

Дар баъзе тарҷумаҳо ба забони форсӣ низ иштибоҳи фикрӣ вуҷуд дорад. Онҳо метавонанд аз нигоҳи зебоии забон гӯянд, ки **“Исои Масеҳ ҷисм пӯшид”**, аммо ин тарҷума маънои нодуруст медиҳад.

Барои фаҳмидани ин масъала, мисол меорем: **ҳар рӯз мо либос мепӯшем ва баъд онро аз тан берун мекунем.** Агар касе чунин фикр кунад, ки Исо низ танҳо “либоси ҷисмӣ пӯшид”, пас бардошти нодуруст пайдо мешавад.

Аммо ҳақиқат чунин нест! **Исо ҷисмро танҳо нампӯшид, балки Ў воқеан инсон шуд.**

Ҷисми Ў танҳо муваққатӣ набуд, балки абадӣ боқӣ монд. Пас аз марг ва эҳёе низ Ў ҳамон як шахсияти Илоҳии худ бо табиати инсонии худ боқӣ монд. Ў шакле нагирифт, ки метавонист онро бипартояд ё тағир диҳад, балки Ў воқеан мучассам шуд.

Таълимоти нодуруст ва хатари он

Баъзе таълимоти нодуруст чунин мегӯянд, ки **“Падар ҳамон Писар аст ва Писар ҳамон Падар аст, инчунин Писар ба шакли Падар ё Рӯҳулқудс табдил шудааст.”**

Ин комилан нодуруст аст!

Ҳангоми омӯзиши каломи Худо, бояд эҳтиёт кунем ва нагӯем: **“Ӯ ҷисм пӯшидааст”**, зеро чунин ибора метавонад маънои хато диҳад. **Ин фикр ва таълимоти бардурӯғ аст ва метавонад моро ба роҳи нодуруст барад.**

Бинобар ин, мо бояд бо диққат бошем, чунин чизҳоро нагӯем ва ҳатто дарс низ бо чунин тарзи иштибоҳ надихем.

Муҷассами Исо доимӣ аст

Шояд имрӯз саволе ба миён ояд: Оё Исои Масеҳ пас аз эҳё шуданаш ҳанӯз ҳам дар ҷисм боқӣ мондааст?

Мо медонем, ки Исо рӯҳан дар байни мост, зеро дар Навиштаҳо гуфта шудааст: **“Агар ду ё се нафар ба исми Исои Масеҳ ҷамъ шаванд, Ӯ дар миёни онҳо хоҳад буд.”** (Матто 18:20). Бале, Исо рӯҳан бо мост, аммо ин ба саволи мо пурра ҷавоб намедихад, зеро мавзӯ дигар аст.

Дар **Аъмоли ҳаввориён 1:11** гуфта мешавад:

“Эй мардони Ҷалил! Чаро дар ин ҷо истода, ба осмон менигаред? Ҳамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон бурда шуд, боз ҳам ҳамин тавр бар хоҳад гашт.”

Ҳамин Исое, ки бо ҷисм эҳё шуд, ҳамон Исое, ки бо Петрус якҷоя моҳӣ меҳӯрд, ҳамон Исое, ки нонро шикаста, ба шогирдонаш медод, **бо ҷисми эҳёшуда ба осмон сууд кард.** Ва Навиштаҳо мегӯянд, ки **Ӯ ҳамон тавре ки рафт, боз хоҳад гашт.**

Имрӯз Исои Масеҳ дар тарафи рости Подшоҳи Худо нишастааст ва бо ҷисми эҳёшудаи худ дар тахти Худованд қарор дорад. **Яъне, ҷисми эҳёшудаи Исо доимӣ аст.** Ин шакли муваққатӣ набуд, балки Ӯ то абад ҳамин тавр боқӣ мемонад.

Барои мо, барои гуноҳҳои мо, барои муҳаббаташ ба мо ва барои наҷоти мо, Исои Масеҳ **инсон шуд, омад ва бо ҷисм бархест.** Ӯ бо ҳамин ҷисм ба осмон рафт ва бо ҳамин ҷисм бармегардад. **Шукр ба Худо!**

Оё Филиппиён 2:7-8 зиддият дорад?

Дар **Филиппиён 2:7-8** гуфта мешавад:

“Балки Худро кам дониста, ба сурати ғулом даромад ва ба одамон монандӣ пайдо кард. Ба зоҳир мисли одамизод шуд, ва Худро фурӯтан сохта, то вақти мамот, то дами мавти салиб фармонбардор буд.”

Ин оят аз кам шудани Худованд дар замини мо сухан мегӯяд. Ӯ ба мисли ғулом заҳмат кашид, мисли одамизод шуд ва бо хоксорӣ ба марг рафт. Аммо ин маънои онро надорад, ки ҷисми эҳёшудаи Ӯ

муваққатӣ буд. Баръакс, пас аз эҳё шуданаш, Ё ҳамон Исои Масеҳ бо ҷисм боқӣ монд.

Фикрҳои ботил ва таълимоти нодуруст

1. Баъзеҳо ба он чи пеш аз Исои Масеҳ буд, пайравӣ мекунанд ва Ёро ҳамчун Худованд қабул надоранд.
2. Баъзеҳо таҷрибаҳои ҳаяҷоноварро муҳимтар аз роҳ рафтан бо Худо медонанд.
3. Баъзеҳо таълимотҳои навро, ки ба таҷрибаи инсон асос ёфтаанд, қабул мекунанд, аммо онҳо ҳақиқат нестанд.
4. Баъзеҳо фикр мекунанд, ки пешрафти воқеӣ дар намуди зоҳирӣ руҳ медиҳад, на дар дохили мо, ки Исои Масеҳ кор мекунад.

Парвардигоро, моро аз фикрҳои ботил нигоҳ дор!

Биёед ба Навиштаҳо ҳамчун роҳнамо ва ҳақиқат назар кунем ва аз муҳаббат ва аъмоли аҷиби Худованд дур нашавем. **Омин!**

Исо – манбаи ҳаёт

Як дoston аст:

Як рӯз ман бо як марди кӯхистонӣ назди чашмае будам. Мехостам ба ӯ **Хабари Хуш** гӯям ва **Инҷилеро** ба ӯ ҳадя кунам.

Ё пурсид:

— Ин тӯҳфа чӣ аст?

Гуфтам:

— Ин китобро мехостам ба шумо тӯҳфа кунам.

Ё боз пурсид:

— Ин чӣ хел китоб аст?

Гуфтам:

— Ин **Инҷил** аст, ки дар бораи ҳаёти **Исои Масеҳ** нақл мекунад.

Ё ҷавоб дод:

— Ҳама чизе, ки дар бораи **Ҳазрати Исо** лозим аст, дар китоби худӣ мо ҳаст.

Ман гуфтам:

— Ин китоб **сарчашмаи ҳаёти Исои Масеҳ** аст. Ҳар касе аз ин об бинӯшад, ҳаргиз ташна наметавонад. Чӣ метавонад аз ин беҳтар бошад?

Баъд ман аз ӯ пурсидам:

— Оби чашма беҳтар аст ё обе, ки аз сарчашма дур шуда, поёнтар меравад?

Ё гуфт:

— Албатта, обе, ки аз сарчашма мебиёяд, софу зулол аст ва беҳтар.

Гуфтам:

— Ин **Китоб** низ чунин аст – **сарчашмаи ҳаёти Исои Масеҳ**.

Ў **Инчилро** гирифт, ба келинаш дод ва ба сари кораши рафт. Вақте ӯ рафт, он хонум бо хушҳолӣ гуфт:

— Ман хеле шодам, ки **Инчилро** гирифтам! Чунки ман **Исоро дар хоб дида будам** ва мехостам **ин китобро бихонам**.

Ин нишон медиҳад, ки **манбаи аслии ҳаёт – Исои Масеҳ аст**.

Азизон! Ба Ў назар кунед ва бе Ў ба чизе нигоҳ накумед.

Суханон ва нишонаҳо дар бораи Ў бисёранд, аммо **Қўлассиён 2:9** ояти асосист, ки кӣ будани **Исои Масеҳро** нишон медиҳад.

Қўлассиён 2:10 – Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред

“Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред, ки Ў сари ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорист.”

Вақте ки ба ин оят назар мекунем, мефаҳмем, ки Масеҳ намунаи комил аст. Саволе ба миён меояд: **Оё мо низ барои Худованд намунаи хуб ҳастем?**

1. **Маънои комил шудан (пуррагӣ)** – бояд ифтихори мо дар Масеҳ бошад, на дар чизҳои шахсӣ ё муваффақиятҳои дунявӣ.
2. **Комил будан** – ин маънои онро дорад, ки мо мисли Исои Масеҳ зиндагӣ кунем ва таълимоти дурусти имони масеҳиро риоя намоем.
3. **Намунаи олий будан** – вақте ки мо комил мешавем, дигаронро низ метавонем рӯҳан дастгирӣ кунем ва тақвият бахшем.

Тасаввур кунед, ки шумо як хонаро мебинед, ки деворҳо дорад, аммо бом надорад ва касе дар он зиндагӣ намекунад. Аз берун он шакли хона дорад, аммо воқеан як манзили воқеӣ нест. Ҳамин тавр, зиндагии мо набояд танҳо зоҳирӣ бошад. Мо набояд танҳо монанди масеҳӣ **намоён** шавем, балки бояд дар ҳақиқат дар Масеҳ **решадор бошем**.

Тақдис шудан чист?

Тақдис шудан маънои **муқаддас гардонидан** ва чудо шуданро барои Худо дорад. Вақте ки мо меғӯем **“тақдис”**, ин калима аз **“қудус”** гирифта шудааст, ки маънои муқаддас буданро дорад.

- **Тақдис шудан** маънои онро дорад, ки мо мисли Масеҳ зиндагӣ кунем ва хислатҳои Ӯро дар худ таҷассум кунем.
- **Тақдис наҷот нест** – мо тавассути имон ба Масеҳ наҷот меёбем, аммо тақдис равандест, ки моро аз гуноҳ озод карда, моро ба монанди Масеҳ месозад.

“Муқаддасшавӣ кори давомдори Худо дар ҳаёти мўъмин аст, ки ӯро амалан муқаддас мегардонад.” (Муқаддима ба таълимоти масеҳият, 486)

Масъалаи қонун ва хатна

Дар давраи Павлус, муаллимони козиб таълим медоданд, ки имондорони нав бояд ба хатна ва қонунҳои Аҳди Қадим итоат кунанд, то комил шаванд. Аммо Павлус таъкид мекунад, ки **комилият танҳо дар Масеҳ ёфт мешавад, на тавассути риояи қонунҳои шариат.**

Такдис маънои онро дорад, ки мо ба монандии Масеҳ наздиктар мешавем, на ба воситаи амалҳои берунии динӣ, балки тавассути Рӯҳи Муқаддас, ки дар мо кор мекунад.

Наҷоти комил дар Масеҳ

- Исо моро пурра аз гуноҳ наҷот медиҳад.
- Ё дар мо кор мекунад, то моро барои пирӯзӣ бар гуноҳ қувват бахшад.
- Ё эҳё шуд ва моро низ эҳё хоҳад кард.
- Наҷоти Ё комил аст ва моро аз ҷазо, қудрат ва ҳузури гуноҳ озод мекунад.

*Худовандо, Ту бар ҳама чиз ҳукмронӣ мекунӣ ва ба мо дар Масеҳ комилият додай. Бигзор ман дар наҷоти комиле, ки ба ман додай, зиндагӣ кунам ва имрӯз Ту дар ҳаёти ман инъикос шавӣ.
Омин!*

Қўлассиён 2:11-15 – Он чизе, ки Масеҳ барои мо кардааст

Қўлассиён 2:11-12 мегӯяд: «*Ва дар Ё шумо махтун шудаед, вале на ба хатнае, ки бо дасти одамизод сохта шудааст, балки ба хатнаи Масеҳ, ки ҷисми башарино канор мегузорад. Ки бо Ё дар таъмид дафн шудаед ва дар Ё эҳё шудаед ба василаи имон ба қуввати Худо, ки Ёро аз мурдагон эҳё кард.*».

Яъне, тамоми зиндагии мо ба Исои Масеҳ тааллуқ дорад. Мо бояд чӣ тавр ба мисли Исои Масеҳ зиндагӣ кунем? Оммафаҳмӣ хуб мефаҳмонад, ки мо бо Масеҳ як шудаем. Ояти 11 мегӯяд: «*дар ҷисм хатна шудед*», яъне на ба маънои ҷисмонӣ, балки Масеҳ табиати гуноҳкори моро бурида, партофтааст. Ё моро аз табиати инсонии мо ҷудо карда, акнун мо бо Ё зиндагӣ мекунем.

Нуқтаи асосии тақдис шудан – дар Исои Масеҳ муттаҳид будан аст.

Мо бо Ё зиндагӣ мекунем, ҳимояти Ёро дорем ва бо Ё дар якҷоягӣ роҳ меравем. Тавҷҷуҳ кунед!

Масеҳият дин нест, балки як робита бо Исои Масеҳ аст. Ин сунъат нест, балки **роҳи ишқ**, яъне муносибати зинда бо Исои Масеҳ.

Самимияти робитаи мо бо Исои Масеҳ

На фақат Ё ҳамроҳи мост, балки дар даруни мо низ зиндагӣ мекунад. Чуноне ки **Матто 11:28-30** мегӯяд: «*Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ хоҳам бахшид. Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, зеро ки Ман ҳалим ва фурӯтан ҳастам, ва ҷонҳои шуморо оромӣ хоҳам ёфт. Зеро юғи Ман хуш ва бори Ман сабук аст.*».

Яъне, мо бо Исои Масеҳ зиндагӣ мекунем, юғи Исоро ба гардани худ мегирем ва ба мисли Ё роҳ меравем. Ё ҳамсафари мост, ва мо бояд мисли Ё мақсад дошта бошем. Ҳар кореро, ки дар зиндагӣ мекунем – хоҳ хидмат, хоҳ хушдорӣ – ҳама барои он аст, ки мо бо Исои Масеҳ зиндагӣ мекунем ва юғи мо бо Ё як шудааст.

Чӣ тавр бояд мисли Исо фикр ва амал кунем?

Вақте ки ба душвориҳо рӯ ба рӯ мешавем, бояд аз худ бипурсем:

- Исо дар ин ҳолат чӣ кор мекард?
- Ё чӣ фикр мекунад?
- Ё дар ин мавзӯ чӣ меҳаҳад бигӯяд?

Ояти 11 дар бораи хатна, яъне ҷудошавӣ аз табиати гуноҳкорӣ, сухан мегӯяд. Ин ҷо саволе ба миён меояд: **Оё имондоре, ки писар таваллуд мекунад, бояд ҳатман ўро хатна кунад ё не?**

Якчанд сол пеш ман бо имондорони тоҷик ҷамъ шуда, ин мавзӯро муҳокима кардем. Онҳо пурсиданд: **Хатна кунем ё не?** Хулоса карданд, ки ин тасмими шахсӣ аст. Барои онҳое, ки дар Тоҷикистон зиндагӣ мекунанд, хатна кардан аз лиҳози фарҳангӣ муҳим буда метавонад. Ба мисли шариати Мусо, ки писарони яҳудиёро дар рӯзи ҳаштум хатна мекарданд, баъзе имондорон низ ин амалро анҷом медиҳанд. Мо низ бо писарамон ҳамин тавр кардем. Вале муҳим аст фаҳмидан, ки **хатна кардан ё накардан ба наҷот ва тақдир вобаста нест.**

Ояти 11 дар бораи **се намуди хатна** сухан мегӯяд:

1. **Хатнаи ҷисмонӣ (бо дасти инсон)** – барои наҷот шарт нест.
2. **Хатнаи рӯҳонӣ** – ин хатнаест, ки Масеҳ ба амал меорад, яъне бурида шудани табиати гуноҳкори инсон.
3. **Хатнаи дил** – ин маънои онро дорад, ки гуноҳҳо ва хоҳишҳои инсонӣ бурида шудаанд.

Ҳангоми имон овардан ба Масеҳ, мо барои ҳудамон мемирём ва бо Ё эҳё мешавем, то ҳаёти навёна дар Ё дошта бошем. Ҳамин тавр, мо дар Масеҳ таъмид мегирём ва зиндагии мо дигар ба ҳудӣ мо тааллуқ надорад, балки пурра ба Ё супурда мешавад.

Мурдан барои худ, дафн шудан бо Ё ва зиндагӣ дар Ё

Саволи дуввум: Оё касе, ки тақдир (сафед шудан, бахшидашуда) шудааст, бегуноҳ ҳисобида мешавад ё не?

Ҷавоб: Не. Зеро мо то ҳол бо бадани худ зиндагӣ мекунем ва ҳанӯз бо табиати инсонӣ иртибот дорем. Муқаддасгардонӣ — ин раҳӣ аз қудрати гуноҳ аст, ки тадриҷан тавассути Рӯҳ ва Каломӣ Худо моро тақвият медиҳад, то ғолиб оем.

Дар **ояти 11** гуфта шудааст: *«Ба хатнаи Масеҳ»*. Ин хатна рӯҳонӣ аст, на ҷисмонӣ. Ин қудрати Худо ва Исои Масеҳ дар мост. Аз ин рӯ, мо метавонем мисли Ё ғолиб оем.

Дар замонҳои қадим хатна нишонаи аҳде буд, ки Худо бо қавми яҳуд баста буд. Аммо амалҳои ҷисмонӣ наметавонанд танҳо василаи гирифтани файзи рӯҳонӣ бошанд. **Румиён 2:25–29** таъкид мекунад, ки хатнаи ҷисмонӣ як амал аст, аммо мо дар Масеҳ аз қудрати табиати одамизод ҷудо шудем ва дар ҳаёти нав зиндагӣ мекунем. Муқаддасгардонӣ на тавассути амалҳои динӣ, балки тавассути қатъи табиати кӯҳна дар Масеҳ оғоз меёбад.

Ояти 12: *«Ки бо Ё дар таъмид дафн шудаед ва дар Ё эҳё шудаед ба василаи имон ба қуввати Худо, ки Ёро аз мурдагон эҳё кард.»* Ин нишон медиҳад, ки имон овардан — ин таъмиди ботинист, ки моро бо Масеҳ муттаҳид месозад.

Ҳангоме ки навишта шудааст: *«Мо дар Ё таъмид гирифта дафн шудем»*, ин ишора ба маслӯб шудани Масеҳ ва дафн шуданаш аст. Вақте ки мо ба Масеҳ имон меоварем, табиати гуноҳкори

мо мемирад ва бо Ё дафн мешавад, то бо Ё ба ҳаёти нав эҳё шавем.

Ин порча таъмидро ҳамчун аломати имон овардан нишон медиҳад. Наҷоти мо ба воситаи имон аст, ва таъмид танҳо тасдиқи ин тағйироти ботинист. Вақте ки мо таъмид мегирем, ин рамзи он аст, ки бо Масеҳ дар марг ва эҳё муттаҳид мешавем.

Ояти 13: *«Ва шуморо, ки дар гуноҳҳо ва дар номахтунии ҷисми худ мурда будед, бо Ё зинда карда, ҳамаи гуноҳхотонро омурзид.»* Ин нишон медиҳад, ки мо аз гуноҳҳои худ озод шудаем ва аз ҷазои он раҳонида шудаем. Исои Масеҳ моро бахшид ва ба мо қувват дод, то бо Ё зиндагӣ кунем ва ғолиб оем.

Муқаддасгардонӣ на тавассути риояи шариат, балки тавассути робита бо Масеҳ сурат мегирад. **Қўлассиён 3:16** мегӯяд: *«Бигзор Каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад.»* Ин нишон медиҳад, ки мо бояд аз Каломи Худо қувват гирем.

Муқаддасгардонӣ на ба василаи амалҳои динӣ, балки тавассути хуни поки Масеҳ сурат мегирад. Дар Масеҳ мо шахсияти нав ҳастем ва бояд мисли Ё зиндагӣ кунем.

*Худовандо, Ту маро аз гуноҳ раҳо кардӣ ва ба ман ҳаёти нав бахшидӣ. Ташаккур, ки маро наҷот додӣ ва умеди зиндагии покро ба ман додӣ. Имрӯз маро пур кун ва бигзор ҳар рӯз барои табиати гуноҳкорам бимирам ва дар Ту зинда бошам. **Омин.***

Озодӣ дар Масеҳ 2:14-15

14 Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ё хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард, 15 Ва сарварону ҳукуматдоронро аз қувваташон маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ кард ва бар онҳо дастболо шуд.

Оятҳои 14 ва 15 ба мо нишон медиҳанд, ки то чӣ андоза мо дар Масеҳ озод шудаем. Пештар мо бахшида нашуда будем, аз ҷиҳати рӯхонӣ қарздор будем ва аз сабаби гуноҳамон душмани Худои муқаддас будем. Аммо ҳоло дар Масеҳ Ё моро бахшид, баҳои гуноҳро пардохт кард ва моро фарзанди рӯхонии Худо сохт.

Ояти 14 нишон медиҳад, ки чӣ тавр ин имконпазир аст — салиби Масеҳ. Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ё хат зада, аз миён бардошт ва бар салиб меҳкӯб кард. Мақолаҳои навишташуда амалҳои буданд, ки мо кардем, ки қонун онҳоро маҳкум мекунад. Мо худамон ин қарзро бо нияту рафторамон менависем. Қонун ҳеҷ гоҳ бад нест, балки моро аз гуноҳҳои худ огоҳ мекунад. То ки мо қарздор ва маҳкумем. Мо худамон ин қарзро тавре менависем, ки он ошкор мекунад, ки мо гунаҳкор ҳастем ва инчунин моро маҳкум мекунад.

Тасвирҳо ду чизро нишон медиҳанд. Аввал қарзе, ки мо дорем, бо дасти худамон навишта шудааст. Қарзе, ки мо аз Худо қарздорем — ин шаҳодатномаи қарз ҳоло бекор карда шудааст — нест карда мешавад. Дар ин ҳолат қонун несту нобуд намешавад, балки танҳо қарзи мост. Тасвири дуюм маҳкумиятест, ки ҳангоми маслӯб кардани ҷинояткор овезон шудааст. Қарзи онҳо бо ҷазои онҳо пардохт карда шуд, аммо дар ин ҷо Масеҳ дар марги худ дар салиб ҷои моро мегирад. Ин як амали ғалаба бар гуноҳ ва озодии додашуда аст.

Сухани машхур, ки ҳар буз ба пои ҳудаш меовезад, дуруст аст, ки мо қарзи гуноҳеро, ки дучор мешавем, эҷод мекунем, аммо он бо омурзиш идома намеёбад. Бахшиш ато аст ва ин бо ташаббуси Худо ба вуҷуд омадааст, ки Масеҳ бо адолати Ё барои қарзи гуноҳҳои мо мурд. Вақте ки мо тавба мекунем ва ба Ё таваккал мекунем, Ё гуноҳҳои моро мебардорад.

Салиб ғалаба бар гуноҳро нишон дод, аммо марги Масеҳ низ ғалабаро бар мавҷудоти рӯҳонӣ нишон дод (2:15). Қудратҳо ва ҳокимияте, ки Ё дар байни омма нангин карда буд, дар боби 1 оятҳои 15 то 20 ишора шудааст. Қувваҳои рӯҳонӣ дар назди Масеҳ ба воситаи шахсияташ пасттаранд. Аммо онҳо низ бо марг ва эҳёи Ё пасттар ва расво ҳастанд.

Дар Эфсӯсиён 4 ҳамон ғалабае зикр шудааст, ки Исои Масеҳ асиронро роҳбарӣ мекард. Марг, дафн, эҳё ва ба осмон рафтани Ё пирӯзии бузурге бар нерӯҳои дӯзах ва шайтон буд. Вай аз мулки ҳоким, ки қувваҳои ҳавоиро идора мекунад, мегузарад, боло меравад.

Рӯҳҳои бад гумон мекарданд, ки онҳо ғолиб омадаанд ва бар зидди Худо ва Масеҳ ғалаба мекунанд. Бо вуҷуди ин, онҳо бо эҳёи Масеҳ фош шуданд ва шарманда шуданд. Онҳо фикр намекарданд, ки Ё аз мурдагон бармегардад. Либосҳое, ки онҳо дар бар доштанд, аз дасти онҳо гирифта шуд ва онҳо фош карда шуданд. Масеҳ душманони худро безарар сохт ва акун онҳо фош шуданд. “Худо ба воситаи қурбонии Масеҳ дар салиб бар ҳокимону соҳибқудратони шайтонӣ ғолиб баромада, онҳоро беяроқ карда, шармандаи дунё сохт” (2:15, КМО).

Худовандо, ман ба Ту барои ғалабае, ки дар салиб ба мо додӣ, миннатдорам. Маргро мағлуб кардӣ ва қарзи моро гирифтӣ.

Қўлассиён 2:16-23 – Огоҳӣ аз қонунпарастӣ ва довари бардурӯғ

Ин бахш аз шикастани шариат ҳушдор медиҳад, зеро муаллимони бардурӯғ одамонро ташвиқ мекарданд, ки бо зоҳир кардани рӯҳоният ва итоат ба қонун наҷот ёбанд.

Муносибати имондор бо шариати Мусо

2:16-17 – Бигзор касе шуморо маҳкум накунад

14. Ва он дастнависро, ки бо фароизаш моро маҳкум мекард ва бар зидди мо буд, Ё хат зада, аз миён бардошт ва ба салиб меҳаҷб кард. 15. Ва сарварону ҳукуматдоронро аз қувваташон маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ кард ва бар онҳо дастболо шуд. 16. Пас, бигзор касе шуморо барои хӯрок ва нӯшокӣ, ё дар масъалаи ид, ё навмоҳ, ё шанбе маҳкум накунад, 17. Инҳо сояи чизҳои ояндаанд, аммо қисм аз он Масеҳ аст.

Аскетизм ва озодии имондор дар Масеҳ

Ин ду оят (16-17) аскетизмро фош мекунанд. Муаллимони бардурӯғ таълим медоданд, ки рӯҳонияти ҳақиқӣ дар парҳезгорӣ ва канорагирӣ аз лаззатҳои ҷисмонӣ ифода меёбад. Онҳо шариатро ҳамчун воситаи доварӣ истифода мебарданд, то муайян кунанд, ки чӣ гуна рӯзҳои ид ва шанбе бояд риоя шаванд. Аммо, ҳамаи ин чизҳо танҳо **сояте** буданд, ки ба **Масеҳ** ишора

мекарданд. Мо ҳоло дар Ў ҳастем ва дигар тибқи низоми шариат зиндагӣ намекунем.

Доварии шахсӣ набояд ба меъёри ҷомеа табдил ёбад

Одатан, вақте ки як шахс дигареро доварӣ мекунад, ин ақида метавонад ба стандарти ҷомеа табдил ёбад. Калисо бояд ҷои қабул ва муҳаббат бошад, ки дар он одамон вобастагии худро аз Худо эҳсос кунанд ва аз дарун иваз шаванд, на тавассути фишори беруна.

Имони мо ба Масеҳ на аз он чизе, ки меҳӯрем ё менӯшем, вобаста аст, балки аз муносибати шахсӣ бо Ў ҳар рӯз. Зиндагӣ дар Масеҳ маънои онро надорад, ки чӣ гуна ба идҳо, рӯза ё зиёфати Худованд муносибат мекунем. Балки он маънои онро дорад, ки мо бояд мисли **Ў зиндагӣ кунем** ва амалҳоямонро мувофиқи Ў роҳнамоӣ намоем.

“Инҳо сояи чизҳои ояндаанд, аммо ҷисм аз он Масеҳ аст” (ояти 17)

Шахсият ва имон дар Масеҳ

Вақте ки Павлус дар бораи “моҳҳо” ва “шанбеи нав” сухан мегӯяд, ӯ ба расму оинҳое ишора мекунад, ки ҳувияти миллии яҳудиёро муайян мекарданд. Онҳо бо интизориҳои динӣ ва ахлоқии ҷомеа мутобиқат доштанд. Аммо дар Масеҳ мо дигар дар асоси **шахсияти милли** кор намекунем, балки ҳувияти худро дар Ў пайдо мекунем.

Фишори иҷтимоӣ метавонад бигӯяд, ки **тоҷик будан** маънои доштани **дини муайян** ва риояи **анъанаҳои муайян** мебошад. Аммо дар **Масеҳ** тоҷик ҳувияти аслии худро пайдо мекунад. Монанди Масеҳ будан аз мувофиқ шудан ба фишори ҷомеа муҳимтар аст. Ин маънои онро надорад, ки мо тоҷик нестем, балки маънои онро дорад, ки **дар Масеҳ тоҷик будани мо маънои аслии худро пайдо мекунад.**

Худовандо, мо мебинем, ки аз ҳама муҳим мисли Ту будан аст. Дар фарҳанг ва ҷомеаи мо бигзор мо шуморо дар ҳаёти рӯзонаи худ инъикос кунем. Омин!

2:18-19 - Ибодати фариштагон

18 Касе шуморо ба воситаи хоксорӣ ва ибодати фариштагон аз подош маҳрум накунад, дар сурате ки вай ба чизҳое, ки надидааст, мудоҳила менамояд, аз ақли ҷисмонии худ беҳуда меболад. 19 Инҳо робитаи худро аз сари бадан буридаанд, аз саре, ки тамоми бадан ба воситаи бугумҳо ва бандҳо қуввати ҳаётбахш гирифта ва пайваст гардида, нашъунамо меёбад, ба нашъунамое, ки аз Худо аст. (2:18-19)

Ин ду оят намунаи дуи қаблӣро такрор мекунанд (16-17). Онҳо бо фармон оғоз мекунанд, бо тавсифи мушкilot идома медиҳанд ва бо баъзе маслиҳатҳо оид ба чӣ гуна мубориза бурдан бо муаллимони бардурӯғ хотима медиҳанд.

Онҳо шахсеро маҳкум мекунанд, зеро онҳо фикр мекунанд, ки имондорон бояд ин корро кунанд

(18), аммо ин одамон сарро (19) нигоҳ намедоранд, ки ҳар як имондорро комил кардааст (2:10). Ба ибораи дигар, фаромӯш кардаанд, ки чӣ гуна Худо барои худ роҳе сохтааст. Онҳо иштибоҳан фикр мекарданд, ки онҳо метавонанд аз тариқи рӯҳонӣ бештар бошанд:

1. Фурӯтани бардурӯғ.
2. Як навъ парастии фариштагон.
3. Чустуҷӯи нерӯи мистикии ноаён.
4. Муҳим ва муҳим сохтани он чизе, ки нестанд.

Мо бо ин амалҳои аскетӣ ба Худо наздиктар намешавем. Нагузоре, ки ин одамон ба шумо доварӣ накунад ва шуморо аз неъматҳои Худо нолоиқ нагардонанд. Аксар вақт одамон ин ақидаҳои нодурустро барои қабули дигарон мекунад. Ин дуруст нест.

Онҳо бардурӯғ боварӣ доштанд, ки кас метавонад бо ҷаҳони рӯҳонӣ, комилан ҷудо аз Каломи Худо ё Рӯҳулқудс таҷрибаи фаврӣ дошта бошад. Муаллимони козиб дар Қўлассо рӯъёҳо доштанд ва бо фариштагон тамос мегирифтанд - ин чизҳоро бартарӣ медоданд, аммо онҳо Каломи Худоро канор гузоштанд. Дар ин раванд, худро ба ҳар гуна фаъолияти девона кушода медиҳанд, зеро Шайтон медонад, ки чӣ тавр ба одамон таҷрибаҳои қалбаки диҳад. (Уоррен В. Виерсбе, Шарҳи Намоиши Библия, ҷ. 2 (Wheaton, IL: Victor Books, 1996), 130)

ба воситаи хоксорӣ (2:18) Ин фурӯтани бардурӯғ, ки бори дигар дар 2:23 зикр шуда аст, барои ҳалос шудан аз индугенсияҳои ё ором кардани ҷисм кўмак намекунад. Онҳо хоксор ба назар мерасанд, аммо дар асл аз рафтори худ ифтихор мекунад ва меҳонад бо фурӯтани худ диндорӣ бузурги худро нишон диҳанд.

ибодати фариштагон - Онҳо ба ҷои Масеҳ, ба фариштагон сачда мекарданд. Мисли Осиёи Марказӣ, эҳтироми бузурге (аҳвол) нисбати фавтидагонро, ки мо эҳтиром мегузорем. Онҳо роҳнамоӣ меҷустанд ва ба ин рӯҳҳо эҳтиром мекарданд. Бо ягон роҳ, ин муаллимони бардурӯғ ибодатеро эҷод карданд, ки ба фариштаҳо монанд буд ва меҳостанд таҷрибаро баланд бардоранд, то он чизе ки онҳо пешниҳод мекарданд, беҳтар ва бештар ба он монанд бошад, ки фариштагон ба Худо парастии мекарданд.

Ду идеяи охири номбаршуда нишон доданд, ки чӣ тавр онҳо ҷисмро идора мекарданд ва меҳостанд таҷрибаи «рӯҳонӣ» бар ибодати ҳақиқат дошта бошанд. Дар хотир доред, ки Исои Масеҳ гуфт, ки парастандагони ҳақиқӣ Худоро дар Рӯҳ ва ростӣ ибодат мекунад (Юҳанно 4:23-24). Дар ин ҷо онҳо ба ҷои Рӯҳи Худо таҷрибаи рӯҳонии инсониро меҷустанд ва на Каломи Худоро, балки ҳақиқати таҷрибавӣ меҷустанд.

Калимаи “мудохила менамояд” (2:18) фаҳмиш медиҳад, ки онҳо меҳостанд, ки ин таҷрибаи иловагӣ ба як олами нави рӯҳонӣ ворид шавад. Ин чизҳо ба ҳисси бардурӯғи рӯҳонӣ мусоидат мекарданд. Тарзи таҷрибавии ибодат боиси парастии бе сар гашт. Самт гуногун буд ва натиҷа ҳам.

2:19 - Бадан ва сар

Бадан бе сар калон шуда наметавонад. Муаллимони бардурӯғ аз сар бурида шуданд ва ба қудратҳои камтар пайравӣ карданд. Калисо, ки ба сар, яъне Масеҳ пайваست аст, аз ғизои Худо инкишоф меёбад ва дастгирӣ хоҳад шуд.

Худовандо, ман ба Ту ҳамчун сар назар мекунам - ту ҳама ҳастӣ ва ба ман лозим нест, ки он чизеро, ки ту додаӣ, илова кунам. Ман ба шумо барои комилияте, ки шумо медихед, ташаккур мекунам.

2:20-23 – Бо Масеҳ мурдан

20 Агар шумо бо Масеҳ нисбат ба аносири ҷаҳон мурда бошед, пас чаро, мисли онҳое ки дар ҷаҳон зиндагӣ мекунамд, фароизи: 21 «Нарас», «начаш», «даст наков» — ро пайравӣ менамояд, 22 Дар сурате ки онҳо пас аз истеъмол фано мешавад, зеро бар аҳком ва таълимоти инсонӣ бино шудааст? 23 Ҳамаи ин дар ибодати худсарона, хоксорӣ ва озори ҷисм ба назар ҳикмат менамояд, лекин дар ҷилавгирӣ кардани ҷисм ғолиб надорад.

Наҷоти масеҳӣ пайвастан ба Масеҳ аст, ва ҳаёти муқаддас ба мурдан бо Ё нигаронида шудааст. Мо аз ғояҳои заминӣ ва қоидаҳои динӣ озод мешавем ва бо шахсе зиндагӣ мекунем, ки ба мо қувват мебахшад, то бар расму оинҳои ҳоли ғалаба кунем.

Барои аскетҳо (аскетизм), бадан чизест, ки бояд назорат ва ҷазо дода шавад; онҳо онро ҳамчун душман мебинанд. Онҳо ба ҳулосае меоянд, ки роҳи муқаддасият дар инкори ҳама хоҳишҳои ҷисмонӣ, даст кашидан аз иштиҳо ва ҳадди ақал расонидани ниёзҳои ҷисм аст. Аскетизми мавҷуд дар Колоссо мекӯшид, ки одамонро гумроҳ созад.

“Агар шумо” – Ин ибора на барои изҳори шубҳа, балки бештар ба маънои “зеро” омадааст. Он барои баҳс дар бораи ҳақиқати мавҷуда истифода мешавад.

Мо дар Масеҳ зиндагӣ мекунем ва рафтори рӯҳонии худро бар пояи он чизе, ки намекунем, намесозем. Рӯҳати қоидаҳои инсонӣ, ба мисли “даст нарасонед” ё “набичашед”, касеро рӯҳонӣ намекунад. Ҳавасҳои ҷисмонии мо дар Масеҳ мурдаанд, ва Ё моро дар эҳёи Худ нав мегардонад (3:1).

Дар бораи ин муқаррароти бардурӯғ гуфта шудааст:

“Ҳамаи ин дар ибодати худсарона, хоксорӣ ва озори ҷисм ба назар ҳикмат менамояд, лекин дар ҷилавгирӣ кардани ҷисм ғолиб надорад.” (2:23)

Худовандо, бигзор ман ба ақидаҳои рӯҳонии бардурӯғ вобаста набошам, балки барои Худ бамирам, то бо Ту ва дар қудрати эҳёшудаи Ту зиндагӣ кунам.

Қўлассиён 3

Ҷустуҷўи зиндагии эҳёшуда (Қўлассиён 3:1-4)

Пас, модоме ки шумо бо Масеҳ эҳёе шудаед, он чиро, ки дар афроз аст, бичӯед, ки он ҷо Масеҳ ба ямини Худо нишастааст; 2 Дар бораи он ки дар афроз аст, фикр кунед, на дар бораи он ки бар замин аст.

Мо ҳоло дар Масеҳ зиндагӣ мекунем ва дар ҳаёти нав ба Ё ҳамроҳ мешавем. Масеҳ аз мурдагон эҳёе шуд ва дар Ё, мо барои худ мемирем. Сипас, бо рӯҳи ҳаётбахши худ Ё моро барои зиндагии нав эҳёе мекунад. Аз ин рӯ, мо бояд ба он чизҳое тамаркуз кунем, ки ба Ё писанданд.

Дили мо он чизеро нишон медиҳад, ки мо мечӯем ва меҳоҷем. Ақли мо ба он чизе, ки дӯст медорем ва қадр мекунем, равона мешавад. Ба маънои воқеӣ ва рӯҳонӣ, масеҳиён зиндагии дунявиро тарк кардаанд. Онҳо дар Масеҳ ба як воқеияти нав мегузаранд, ки дар он ҷо ҳаёте пур аз қуввати Ёро таҷриба мекунанд. Ин ба онҳо фаҳмиш ва ҳадафҳои нав мебахшад.

А. Т. Робертсон менависад:

«Зиндагонии масеҳӣ дар он аст, ки масеҳӣ чизҳои осмониро мечӯяд ва дар бораи онҳо фикр мекунад. Пойҳои ӯ дар замин қарор доранд, вале сараш ба осмон нигаронда шудааст. Ё дар замин ҳамчун шаҳрванди осмон зиндагӣ мекунад».

3 Зеро ки шумо мурдаед, ва ҳаёти шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон аст.

4 Вақте ки Масеҳ, ки ҳаёти шумост, зоҳир шавад, шумо низ бо Ё дар ҷалол зоҳир хоҳед шуд.

Ояти сеюм нишон медиҳад, ки мо бо Масеҳ пинҳон ҳастем, яъне бехатар ҳастем. Дар Ё ва дар асоси ваъдаҳои Худо, мо дар оянда ҷалол хоҷем ёфт. Аз ин рӯ, мо бояд чизҳои осмониро бичӯем (Қўлассиён 3:1).

Калиди ҳаёти масеҳӣ дар он аст, ки вақте мо Худовандро ҳамчун Наҷотдиҳандаи худ қабул мекунем, мо ба табиати гунаҳкоронаи худ мемирем. Мо дар Масеҳ зиндагӣ мекунем, на барои худ, балки барои Наҷотдиҳандаи зинда, ки дар дохили мо ва тавассути мо амал мекунад.

*Худовандо, тафаккури маро тағйир деҳ, то дар қудрати эҳёи Масеҳ зиндагӣ кунам.
Бигзор имрӯз маро роҳнамоӣ кунӣ, то туро дар аъмоли худ инъикос намоям.*

Аз ҳаёти кӯҳна гузаштан (Қўлассиён 3:5-11)

5 Пас, андомҳои заминии худро — зино, нопокӣ, ҳирс, ҳаваси бад ва тамаъкориро, ки он бутпарастист, бикушед,

6 Зеро барои чунин корҳо ғазаби Худо бар фарзандони исён меояд.

7 Шумо низ дар гузашта чунин амал мекардед, вақте ки дар миёни онҳо мезистед.

3:5 — Чизҳое, ки бояд канор гузошт

Дар ояти 5 рӯйхати панҷ чиз оварда шудааст, ки имондорон бояд онҳоро аз ҳаёти худ дур кунанд:

- **Зино**
- **Нопокӣ**
- **Ҳирс**
- **Ҳаваси бад**
- **Тамаъкорӣ** (ки ба бутпарастӣ баробар аст)

Дар ин фасл се рӯйхат оварда шудааст (3:5, 3:8, ва 3:12):

1. **Ду рӯйхати аввал** — чизҳое, ки бояд аз онҳо канорагирӣ кард.
2. **Рӯйхати сеюм** — хислатҳое, ки бояд дар ҳаёти нав қабул кунем.

“Куштан” маънои онро дорад, ки мо бояд комилан аз ин гуноҳҳо даст кашем ва ба онҳо ҷой надихем. Ин хислатҳо аз табиати гунаҳкори инсон пайдо мешаванд ва бояд дар Масеҳ мурданд.

3:8-10 — Гирифтани ва пӯшидан

8 Аммо акнун шумо бояд ҳамаи инҳоро тарк намоед: хашм, ғазаб, кина, бадгӯӣ ва алфози қабехро аз забонатон.

9 Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро табиати кӯҳнаро бо амалҳояш аз худ дур кардед,

10 Ва табиати навро дар бар кардед, ки дар дониш ба шабоҳати Офаринандаи худ нав мешавад.

Масеҳ моро даъват мекунад, ки табиати кӯҳнаамонро монанди либоси қанда партоем ва табиати навро дар бар кунем. Либоси нав ин хислатҳои Масеҳӣ мебошанд — муҳаббат, меҳрубонӣ, ростгӯӣ ва покизагӣ.

Ҳақиқат ва дурустӣ

“Ба якдигар дурӯғ нагӯед” — Худо ҳақ аст ва ҳамеша рост мегӯяд. Вақте мо дурӯғ мегӯем, мо ба хислати Ё муҳолифат мекунем. Имондор бояд ростгӯ бошад ва дигаронро бо эҳтиром ва муҳаббат муносибат кунад.

3:11 — Баробарӣ дар Масеҳ

11 Дар Масеҳ дигар фарқе байни юнонӣ ва яҳудӣ, хатнашуда ва номахтун, варвар ва скиф, ғулом ва озод вучуд надорад, балки ҳама чиз ва дар ҳама чиз Масеҳ аст.

Ин оят нишон медиҳад, ки дар Масеҳ ҳама баробаранд — миллат, ҷойгоҳи иҷтимоӣ ва мафҳумҳои дунёвӣ аҳамият надоранд.

Худовандо, бо қудрати Ту, ман ба ҳавасҳои гуноҳолудаи худ мемирам ва ўҳдадор мешавам, ки барои Ту зиндагӣ кунам. Имрӯз маро ба покӣ ва раҳматат раҳнамоӣ намो. Омин.

Ҳама ба Масеҳ дастрасӣ дорем – 3:11

“Дар он ҷо на юнонӣ ҳаст, на яҳудӣ, на хатна, на номахтунӣ, на варварӣ, на скиф, на ғулом ва на озод, балки ҳама чиз ва дар ҳама чиз Масеҳ аст.”

Дар Масеҳ ягонагӣ вучуд дорад, ки аз ҳама тафовутҳои этникӣ ва фарҳангии мо болотар меравад. Мо ҳама ба Масеҳ дастрасӣ дорем ва имони мо мавқеи иҷтимоии моро дигар мекунад. Наҷод ва миллияти мо (яҳудӣ ё юнонӣ) ё вазъи динии мо (хатнашуда ё номахтун) дигар аҳамияти аввалиндараҷа надоранд. Дар Масеҳ мо шахси нав мешавем. Ё ҳамаи монеаҳоро бартараф мекунад ва моро муттаҳид месозад. Муҳаббат дар Масеҳ моро ба ҳам мепайвандад, дар ҳоле ки тафриқа ҷудой меорад.

“Ҳама ва дар ҳама” ба комилияте ишора мекунад, ки Масеҳ ба зиндагии ҳар як шахс меорад. Ин корест, ки Худо анҷом медиҳад ва бе файзи Ё касе ба ин комилият намерасад. Дар Қўлассиён 3:11 мебинем, ки Масеҳ маркази ҳаёти мо мегардад. Ё моро роҳнамоӣ мекунад ва дигар на фарқиятҳои миллӣ ё иҷтимоӣ, балки ҳузури Ё ҳаёти моро таъйин мекунад.

Имондорон дар Масеҳ дигар тавассути миллат, наҷод ё мавқеи иҷтимоӣ муайян намешаванд. Танҳо муносибати мо бо Масеҳ аҳамият дорад. Ё асоси зиндагии мо ва ба мо қувват медиҳад, ки дар ҳама ҷиз ба Ё таъян кунем.

Новобаста аз он ки тоҷик, ўзбек ё рус ҳастем, ин фарқиятҳои миллӣ дуюм дараҷа мебошанд. Муҳим он аст, ки мо дар Масеҳ як ҳастем. Бигзор Худованд ба мо ёрӣ диҳад, ки якдигарро дўст дорем ва муҳаббати Ёро ба атрофиён нишон диҳем. Худо бо ҳар яке аз мо ба забони модариамон гуфтугў мекунад, ва мо метавонем ин муҳаббатро барои ҷалоли Ё истифода барем.

Яғонагии мо дар Масеҳ ду асос дорад:

1. Мо ҳама махлуқи Худоем ва ба сурати Ё офарида шудаем (Қўлассиён 3:10).
2. Мо дар Масеҳ як ҳастем (Қўлассиён 3:11).

Ҳар яки мо дар назди Худо арзиш дорем. Дин ё миллат набояд сабаби тафриқа гардад. Худо ҳамаи моро дўст медорад, чунон ки дар Юҳанно 3:16 гуфта шудааст: **“Зеро Худо ҷаҳонро ҷунон дўст дошт, ки Писари яғонаи Худо дод, то ҳар касе, ки ба Ё имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти ҷовидона ёбад.”**

Худовандо, Ту барои ман ҳама ҷиз ҳастӣ. Ба ман ёрӣ деҳ, ки хоҳишҳои беҳудаамро як сӯ гузорам ва дар ҳама ҷиз ба Ту писанд бошам. Омӯзам, ки дигаронро мисли Ту дўст дорам ва муҳаббати Туро ба онҳо нишон диҳам. Амин.

3:12-15 — Шахсияти нави мо дар Масеҳ

12 Пас, ҳамчун баргузидагони муқаддас ва маҳбуби Худо, марҳамат, меҳрубонӣ, хоксорӣ, фурӯтанӣ ва пурсабриро дар бар кунед. **13** Ба ҳамдигар илтифот намоед ва якдигарро биафвored, агар касе аз дигаре ранҷида бошад. Чӣ тавре ки Масеҳ шуморо омурзидааст, шумо низ ҳамин тавр кунед. **14** Ба зами ҳамаи ин муҳаббатро дар бар кунед, ки он маҷмӯи камолот аст. **15** Бигзор дар дилҳои шумо осоиштагии Худо ҳукмфармо бошад, ки ба он дар як Бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

Шахсияти нави мо дар Масеҳ

Мо дар Масеҳ шахсияти нав дорем, то интиҳобшуда, муқаддас ва маҳбуб бошем.

• **Интиҳобшуда** — маънои онро дорад, ки Худо моро барои фарзандии Худ интиҳоб кардааст. Наҷоти мо аз файзи Ёст ва ба амалҳои мо вобаста нест. Худо он касонро мешиносад, ки аз онӣ Ёянд (2 Тимотиюс 2:19).

• **Муқаддас** — Худо моро тақдис мекунад, то ба Ё монанд шавем. Тақдиси мо маънои онро дорад, ки Ё қобилияти дуруст амал карданро ба мо медиҳад. Вақте ки мо мувофиқи иродаи Ё зиндагӣ мекунем, мо аз гуноҳ ҷудо мешавем ва дар муқаддасӣ роҳ мепоем.

• **Маҳбуб** — мо объекти муҳаббати махсуси Худо ҳастем. Мисли никоҳе, ки зану шавҳар якдигарро дӯст медоранд ва тақдис мекунад, Худо низ моро дӯст медорад ва маҳбуи худ меҳонад. Ў дӯстдори бузурги ҷони мост, ва мо барандаи муҳаббати Ў ҳастем.

Ҳаёти нав дар ҷомеаи масеҳӣ

Ин оятҳо ба мо нишон медиҳанд, ки шахсияти нави мо бояд дар муносибат бо дигарон инъикос ёбад. Мо бояд дилсӯз, меҳрубон, хоксор ва пурсабр бошем.

Ин рӯйхат зарурати сабр ва бахшишро дар ҷомеаи масеҳӣ таъкид мекунад. Аксар вақт Навиштаҳо ба он касе равона шудаанд, ки бояд сабр кунад, на ба касе, ки мушкilot ба вучуд меорад.

Дар зиндагӣ мо рафтори худро таҳлил кунем ва пеш аз танқид кардани дигарон дар бораи худ андеша намоем. Хусусияти хуби масеҳӣ аз муҳаббат ва сабр сарчашма мегирад. **“Ба ҳамдигар сабр кунед ва якдигарро биафворед”** — ин даъватест ба бахшидани дигарон, ҳатто агар сабаби норозигӣ дошта бошем. Чӣ тавре ки Масеҳ моро бахшид, мо низ бояд дигаронро бибахшем (Қўлассиён 3:13).

Бахшиш ва сабр — инъикоси муҳаббати Худо ба дигарон аст. Муҳаббат хислати олитарини ҳаёти масеҳист, ки моро ба якдигар мепайвандад (3:14).

*Худовандо, ба ман кумак деҳ, то дар ту дилсӯз бошам ва дигаронро дӯст дорам. Ту ба ман ғамхорӣ кардӣ ва маро маҳбуи худ хондӣ. Ба ман қувват деҳ, то муҳаббати туро ба дигарон нишон диҳам ва бо осоиштагӣ зиндагӣ кунам. **Омин.***

Шукргузорӣ

“Бигзор дар дилҳои шумо осоиштагии Худо ҳукмфармо бошад, ки шумо ба он дар як Бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед.” (Қўлассиён 3:15)

Мо даъват шудаем, ки шукргузор бошем. Ин муносибати доимист — миннатдорӣ барои ҳар он чизе, ки Худо ба мо ато кардааст. Шукргузорӣ ба мо кӯмак мекунад, ки аз доираи дардҳо ва мушкilotи шахсии худ берун бингарем ва тавонем Худоро барои таъминоти Ў қадр кунем.

“Умуман, набудани сулҳ дар натиҷаи худҷӯӣ ё норозигӣ аз чизҳое, ки ҳаст, ба вучуд меояд. Шукргузорӣ касро ба дарки он мерасонад, ки ҳама чиз дар Масеҳ таъмин шудааст. Агар шукрона ғолиб ояд, ҷои бадӣ ва кина нест.”¹

Бисёр вақт мо бо имондороне менишинем, ки рӯҳашон аз норозигӣ пур аст. Чунин шахс бовар мекунад, ки шикоятҳо метавонад вазъашро беҳтар созад. Ў ба кудурат роҳ медиҳад ва беадолатии дигаронро фош мекунад, ҳамзамон кӯшиш мекунад нишон диҳад, ки худ адолатпеша аст. Аммо дар асл, чунин шахс ба дигарон тўҳмат мекунад. Дар чунин ҳолатҳо, мо кӯшиш мекунем, ки гӯш кунем ва маслиҳат диҳем, вале муҳимтар аз ҳама — ин шахс бояд шукргузорӣ карданро ёд гирад ва ташвишҳои худро ба Худое супорад, ки ўро дӯст медорад ва ғамхориашро фаромӯш намекунад.

Осоиштагии Масеҳ

Сулҳи Масеҳ ягонагии бадани Масеҳро ба вуҷуд меорад. Танҳо дар муттаҳидӣ ҷамъомад метавонад ба Худо барои сулҳ ва ягонагии Ё шукр гӯяд. Мо даъват шудаем, ки дар сулҳ муттаҳид бошем ва барои ғамхории Худованд сипосгузор шавем.

Бадани Масеҳ ягонагиро тавассути ҷустуҷӯи ҳақиқат ва дарки маънои пурраи наҷоти худ нишон медиҳад. Дар Масеҳ мо медонем, ки Ё ҳама чизи лозимиро барои наҷоти мо додааст. Аз ин рӯ, мо ҳамчун як бадан зиндагӣ мекунем ва фарқиятҳои худро қабул мекунем — бе кӯшиши ҷустуҷӯи қаноатмандии шахсӣ.

Худовандо, мо ба Ту шукр мегӯем, ки моро наҷот додӣ ва Худатро ба мо ато кардӣ, то дар Ту муттаҳид бошем. Амин.

Қўлассиён 3:14-15 – Қоидаҳои сулҳ

14 Ба замми ҳамаи ин, муҳаббатро дар бар кунед, ки он камоли ҳамаи фазилятҳост.

15 Бигзор осоиштагии Масеҳ дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки барои он дар як бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед.

Шахсияти Нав дар Масеҳ

Ин порча ба мо амр медиҳад, ки аввал шахсияти нави худро дар Масеҳ пӯшем (3:12).

Сипас, оятҳои 15 ва 16 ба мо се амри дигар медиҳанд:

1. Бигзор осоиштагии Масеҳ ҳукмфармо бошад.

2. Шукргузор бошед.

3. Дар Каломи Масеҳ сокин шавед.

Биёед дида бароем, ки инҳо барои мо имрӯз чӣ маъно доранд.

Муҳаббати Масеҳ – Камоли Фазилятҳо

“Муҳаббат камоли ҳамаи фазилятҳост” (3:14).

Муҳаббат баландтарин ҳислатест, ки мо ба он либос мепӯшем ва он ҳамон чизест, ки мо ба Худо ва ба якдигар мебахшем. Муҳаббат мисли камарбандест, ки ҳамаи мӯъминонро ба ҳам муттаҳид мекунад. Ягон системаи динии дигар муҳаббатро болотар аз ҳамаи дигар фазилятҳо намегузорад. Бе муҳаббат рӯйхати амалҳои, ки бояд иҷро кунем (3:12-13), таҳриф ва номутаносиб мешаванд.

Осоиштагии Масеҳ дар Дилҳои Мо

Барои осоиштагии Масеҳ ҳукмронӣ кардан дар дилҳои мо чӣ маъно дорад?

Дар ин порча, сулҳ ва ҳамоҳангӣ аз Масеҳ омада, тамоми калисоро фаро мегирад.

Мӯъминон бояд дар ҳама ҳолатҳо бо роҳи мувофиқат кардан, ки сулҳу осоиштагӣ меорад, зиндагӣ кунанд.

Исо гуфт:

“Осоиштагиро ба шумо боқӣ мегузoram, осоиштагии Худо ба шумо медиҳам: на ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Дили шумо музтариб нашавад ва ҳаросон набошад” (Юҳанно 14:27). Масеҳ ба ҳамаи имондорон **осоиштагӣ** мебахшад, ки на танҳо иттиҳоди зоҳирӣ, балки осоиштагии ботинӣ аст, ки ба тамоми муносибатҳои мо таъсир мерасонад.

“Ҳукмфармо будан” чӣ маъно дорад?

Калимаи “ҳукмфармо” дар асл маънои “довар”-ро дорад. Осоиштагӣ мисли довар амал мекунад:

- Агар тасмими мо мувофиқи иродаи Худо бошад, сулҳ хоҳад буд.
- Агар тасмими мо хато бошад, оромиро аз даст медиҳем.

Масеҳ сарчашмаи сулҳ аст.

Агар шумо дар дили худ оромӣ дошта бошед ва мӯъминон дар гурӯҳ низ ин оромиро эҳсос кунанд, пас пеш равед. Агар не, пас шояд лозим бошад, ки тасмиро бозбинӣ кунед.

Осоиштагии Худо ҳамчун “Довардор”

“Осоиши Худо довар дар дилҳои имондорон ва калисо мебошад. Вақте ки мо ба иродаи Худо итоат мекунем, даруни мо осоиштагии Ӯро эҳсос мекунем. Аммо вақте ки мо аз иродаи Ӯ дур мешавем (ҳатто нохост), оромии Ӯро аз даст медиҳем... Агар мо дар дилҳои худ оромӣ дошта бошем, пас бо дигарон низ дар сулҳ зиндагӣ хоҳем кард.”

Мо ба як бадан даъват шудаем.

Дар калисо бояд ҳамоҳангӣ ва сулҳ бошад. Агар мо аз иродаи Худо дур бошем, ногузир ихтилоф ва низоъ ба вучуд меорем. Мисли Юнус, ки фикр мекард, ором аст, дар ҳоле ки нофармонии ӯ тӯфони бузургро ба вучуд овард!

Осоиштагӣ – Ягона Омил Нест!

Сулҳ омили муҳимест барои муайян кардани иродаи Худо, аммо на ягонаи он.

Мо се роҳнамо дорем:

1. **Каломи Худо** – Китоби Муқаддас
2. **Дуо** – Муошират бо Худо
3. **Шаҳодати дигарон** – Маслиҳати мӯъминон

Бо вучуди ин, **осоиштагии Масеҳ** яке аз муҳимтарин омилҳост, ки ҳангоми ҷустуҷӯи иродаи **Худо** бояд ба назар гирифта шавад.

*Худовандо, бигзор осоиштагии Ту дар дили ман ҳукмфармо бошад.
Маро роҳнамоӣ кун, то иродаи Ту иҷро шавад ва ман дар сулҳи Ту зист кунам. Омин.*

Қўлассиён 3:16-17 – Пурра будани Калом

16 Бигзор каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад, ва яқдигарро бо таронаҳои

Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед ва насиҳат кунед, ва бо файз дар дилҳои худ барои Худованд бисароед.

17 Ва ҳар он ки бо сухан ё амал мекунад, ҳамаашро ба исми Исои Масеҳи Худованд ба ҷо оварда, ба василаи Ё Худои Падарро шукр гӯед.

3:16 – Сокини Каломи Масеҳ

“Бигзор каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад.” Ин оят маро ба Юҳанно 15:4 хотиррасон мекунад, ки дар он Исо мегӯяд: *«Дар Ман бимонед, ва Ман дар шумо».*

“Сокин шудан” маънои мондан ё боқӣ монданро дорад. Ду нафаре, ки якҷоя зиндагӣ мекунанд, ҳамеша муносибати наздик ва пайваста доранд. Мо ҳамчун имондорон дар Масеҳ зиндагӣ мекунем ва Ё бо мо сокин аст.

“Каломи Масеҳ” на танҳо ба Инҷилҳо дахл дорад, балки ба тамоми Каломи Худо.

Осоиште, ки мӯъминон доранд, аз Ё бармеояд, ҳамчунин роҳнамоии зиндагӣ низ. Калом моро таълим медиҳад ва насиҳат мекунад. Масеҳ дар мост, ва каломи Ё моро пур мекунад, то ки мо суруд хонем, ҳамду сано хонем ва шукр гӯем.

Муқоиса бо Эфсӯсиён 5:18-19

Яке аз тафсиргарони Аҳди Ҷадид мегӯяд:

«Ояти 16 бо Эфсӯсиён 5:18-19 хеле наздик аст:

„Ва масти шароб нашавед, ки аз он фиску фучур ба амал меояд; балки аз Рӯҳ пур шуда, ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд бисароед ва тараннум намоед.“

Фарқи асосӣ дар байни онҳо он аст, ки Павлус ба ҷои «аз Рӯҳ пур шуда» дар Қўлассиён 3:16 «Бигзор каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ сокин шавад»-ро истифода мебарад.»

Ҳамин тавр, **ҳам аз Рӯҳ пур шудан ва ҳам аз Каломи Худо пур шудан** шартӣ зарурии зиндагии пур аз шодӣ, ғойданок ва босамар мебошад. То даме ки аз Каломи Худо пур нашавем, мо аз Рӯҳ пур намешавем. Ва агар назорати дили худро ба Рӯҳулқудс надихем, омӯзиши Калом босамар намешавад.

Оё метавонем ба чунин хулоса оем, ки **аз Рӯҳ пур шудан ҳамон аз Каломи Худо пур шуданро ифода мекунад?** Пур шудани мо аз Рӯҳ на бо роҳи таҷрибаи ғайриодӣ, балки тавассути **хониши ҳаррӯзаи Навиштаҳо, тафаккур дар бораи онҳо, итоат ва ризоият бо онҳо дар зиндагӣ** ба амал меояд.ⁱⁱ

Чӣ тавр бар зидди таълимоти бардурӯғ муқобилат кунем?

Мо бояд худро бо Каломи Худо пур кунем: онро бихонем, бидонем ва дар бораи он андеша кунем.

Калом муҳофизати мо аз ақидаҳои бардурӯғ ва намоиши динии бардурӯғ аст.

Бо Калом пур шудан бояд шиори мо бошад. Мутаассифона, ман мушоҳида кардам, ки бисёре аз мӯъминон барои дониستاني Калом таваҷҷӯҳ намеkunанд. Вақте мепурсам: «Имрӯз аз Китоби Муқаддас чӣ хондаед?», аксар вақт ҷавоб нишон медиҳад, ки онҳо Каломро бо чизҳои дигар иваз мекунанд.

Каломи Масеҳ – Китоби Муқаддас ҳамеша Исои Масеҳи Худовандро бузург мекунад.

Вақте ки мо дар Каломи Худо «иқомат мекунем», мо худро дар хона эҳсос мекунем.

Дониستاني Каломи Худо ибодати моро ғанӣ мегардонад, то мо шукрона кунем ва иродаи Худоро ҷӯем. Бисёр солҳо пеш як мӯъмини содиқ ба ман чунин навишта буд:

«Ин китоб туро аз гуноҳ нигоҳ медорад, вале агар онро нодида бигирӣ, ҳаётро аз даст медиҳӣ.»

Ин суҳанони абадии Худо ва чашмаи ҳаёт мебошанд.

3:17 – Дар ҳама чиз шукр гӯед

Бо миннатдории доимӣ Масеҳро инъикос кунед. Мо барои он зиндагӣ мекунем, ки Масеҳро инъикос намоем, ва ин матн ба иҷрои ҳама корҳо ба исми Ӯ ишора мекунад. Ӯ ба мо имконият медиҳад, ки дар ҳама ҳолат миннатдор бошем.

“Маркази зиндагии масеҳӣ ибодати шукрона аст, ки ба “ҳар коре, ки мо мекунем” таъсир мерасонад. Азбаски “ҳама чиз” ба воситаи Масеҳ офарида шудааст ва инчунин ба воситаи Ӯ фидия дода шудааст, масеҳиён метавонанд ҳар кореро, ки мекунанд — хоҳ кори дастӣ, фаъолияти сиёсӣ, тарбияи оила, навиштани китоб, теннисбозӣ ва ғайра — ба номи Ӯ ва бо миннатдорӣ анҷом диҳанд.”ⁱⁱⁱ

Аз ҷадвали зер мо мебинем, ки шукргузорӣ дар ин порча чанд маротиба такрор мешавад. Матн аҳамияти шукргузорӣ қарданро се маротиба ёдоварӣ мекунад ва нишон медиҳад, ки чӣ тавр мо бояд шукр гӯем.

Худовандо, маро пур кун ва бо Каломи Худо роҳнамоӣ нам. Ман ӯҳдадор мешавам, ки онро мутолиа кунам, омӯзам ва дар ҳаёти худ татбиқ намоям.

Қўлассиён 3:18 - 4:1

Масъулиятҳо дар ҷомеаи масеҳиён, махсусан дар хонаи имондорон. Ҳар яки мо дар назди Худованд ҷои муносибе дорем.

Нома ба Қўлассиён 3:18 (КМ92): “Эй занон, ба шавҳарони худ итоат намоед, чунон ки дар Худованд муносиб аст.”

Мо худро ҳамчун зан, шавҳар, волидайн, фарзандон ва коргар ё корфармо мебинем. Ҷамъияти ботартиб ҳамоҳангӣ меорад. Зан дар Масеҳ ба муносибати ӯ бо шавҳараш таъсир мерасонад. Вай вазифадор аст, ки чӣ гуна ба шавҳараш ҷавоб диҳад, ҳамчун як қисми ҳаёти рӯҳонии худ бо Масеҳ фикр кунад.

3:18 — Шахсияти зан

Мо ҳама дар Масеҳ интиҳоб, муқаддас ва маҳбуб ҳастем (Қўл. 3:12), аз ин рӯ дар Ё шахсияти нав дошта бошем. Дар доираи маҳбуби мо аз ҷониби Худо, вай ҳамчун зан маҳбуби шавҳараш мегардад. Барои мувофиқат, чӣ хел мешавад, ки ба шавҳараш як бошад? Тартиби иҷтимоӣ ва маънавӣ занро дар ин ҷо мегузорад. Шахсияти вай ин аст, ки вай маҳбуби Худост (Қўл. 3:12), бинобар ин ҷои ё ба ё маълум мешавад. Ин вазифа ба занҳо аст, на шавҳарон. Пас, шавҳар наметавонад аз ин бар зидди ё истифода барад.

Таҳлили калимаи “итоат кардан”

Дар Аҳди Ҷадид феъли *итоат кардан* ба ду тарз истифода мешавад:

1. **Дар овози фаъол** — вақте ки қудрати итоат ба дасти шахси дигар дода мешавад. Ин шакл дар итоати мо ба Худо истифода мешавад (масалан, 1 Қўр. 15:24–28, Фил. 3:21, Рум. 8:20, Эфс. 1:21–22).
2. **Дар овози миёна** (*middle voice*) — вақте ки шахс амалро ба таври ихтиёрӣ барои худ иҷро мекунад. Дар Қўлассиён 3:18 маҳз ин шакл истифода шудааст.

Дар юнонии қадим шакли махсуси грамматикӣ мавҷуд аст, ки дар забони тоҷикӣ нест. Вақте ки феъли овози миёна истифода мешавад, маънои онро дорад, ки шахс *худа* амал мекунад, бе он ки касе маҷбур кунад. Бинобар ин, зан худ тасмим мегирад, ки ба шавҳараш итоат кунад. Ин кори ихтиёрии ёст, на маҷбурӣ.

Яке аз муҳаққиқони Китоби Муқаддас чунин шарҳ медиҳад:

“Вақте ки ин феъл дар овози фаъол истифода мешавад, он маънои онро дорад, ки Худо назоратро пурра дар даст дорад (ниг. 1 Қўр. 15:24–28). Аммо дар овози миёна, он ихтиёран итоат карданро тавсиф мекунад, ки ба фуруғтани масеҳӣ шабоҳат дорад. Он метавонад итоати Масеҳ ба Худо (1 Қўр. 15:58), таслими аъзоёни калисо ба яқдигар (Эфс. 5:21) ё муносибати дурусти занонро нишон диҳад (Эфс. 5:22; Қўл. 3:18). Ин таълим барои шахсонӣ озод аст, ки бо хости худ амал мекунад, на барои ғуломӣ. Ҳеҷ гоҳ ин оят шавҳарро даъват намекунад, ки занашро ба итоат маҷбур кунад, зеро ин маънои онро гум мекунад.” (Richard R. Melick, *Philippians, Colossians, Philemon*, vol. 32, *The New American Commentary* (Nashville: Broadman & Holman Publishers, 1991), 311.)

Фарқи байни дастурҳо барои занон, фарзандон ва ғуломон

Муҳим аст, ки дар ин порча фарқият дар муносибат ба занон, фарзандон ва ғуломонро мушоҳида кунем.

- **Фарзандон ва ғуломон** бояд “*итоат кунанд*”, ки маънои итоат ба ҳокимиятро дорад (Қўл. 3:20, 3:22).
- **Занон** бошанд, аз калимаи дигар истифода шудааст, ки маънои *ихтиёран* таслим шуданро дорад.

Ин нишон медиҳад, ки муносибати байни зан ва шавҳар на бар асоси зӯрӣ, балки бар пояи муҳаббат ва яқдилӣ аст.

Тарҷумаи КМ92 ин фарқиятро равшан намекунад, зеро барои ҳама ҳолатҳо як калима истифода шудааст. Баъзе тарҷумаҳо кӯшиш мекунад инро дурусттар расонанд, масалан, мегӯянд “гӯш кардани фарзандон ба волидайн”, ки бо мафҳуми “итоат кардан” яқхела нест.

Шояд беҳтар бошад, ки калимаи дигар истифода шавад, масалан:

- “*ба таври ботартиб ба зери маҳбуб гузошта шудааст*”,

- “бо хоҳиши худ бидуни дасткорӣ таслим мешавад”,
- “дар доираи ягонагии худ амал мекунад”.

Тавсифи ин оят чунин аст: “Эй занон, дар муносибатҳои худ бо шавҳаронашон, бо хоҳиши худ ва бидуни маҷбурият таслим шавед, чунон ки дар Худованд шоиста аст.” (3:18)

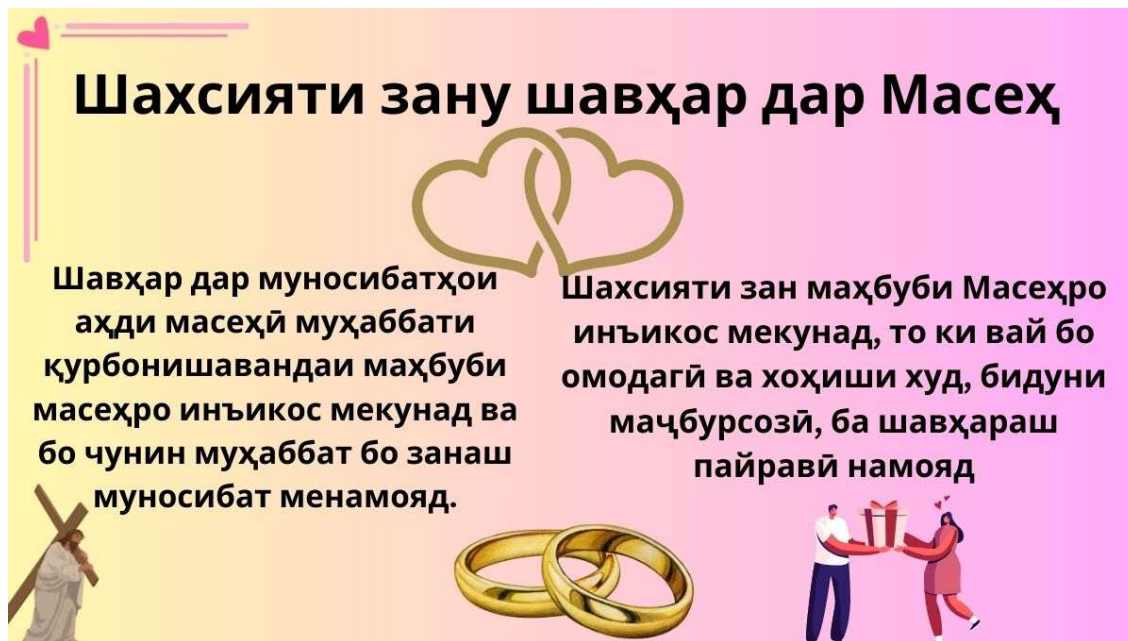
Муносибати зан бо шавҳараш дар асоси аҳди муқаддаси онҳо ташаккул меёбад. Ин итоат на ғуломона ё маҷбурӣ, балки ихтиёрӣ ва бо муҳаббат аст.

Муносибати масеҳӣ дар издивоҷ

Издивоҷи масеҳӣ инъикоси ягонагии Масеҳ ва Калисо мебошад. Издивоҷ на ҷои рақобат аст ва на майдони зӯрварӣ, балки иттифоқи ду дилест, ки дар муҳаббат ва эҳтиром ба ҳам пайванданд. Онҳо якҷоя афзоиш мекунанд, якдигарро дастгирӣ мекунанд ва ҳамдигарро дар Масеҳ мустаҳкам месозанд. Ҳам зан ва ҳам шавҳар бояд якдигарро дӯст доранд ва эҳтиром кунанд. Шавҳар бояд зани худро ҳамчун маҳбуб ва ҳимоятгари худ бинад, ва зан бояд муҳаббат ва ҳурмати худро ба шавҳараш нишон диҳад.

Муносибати масеҳӣ дар издивоҷ - Ҳам зан ва ҳам шавҳар даъват шудаанд, ки якдигарро дӯст доранд, эҳтиром кунанд ва дар муҳаббати қурбонӣ зиндагӣ намоянд. Ин муносибат на ба ҳукмронӣ ё фармонфармой асос ёфтааст, балки ба ҳамдигарфаҳмӣ, ҳамдастӣ ва вафодорӣ.

“Худованд, ман шукргузорам, ки Ту моро ба якдигар додӣ ва издивоҷро ҳамчун рамзи муҳаббат ва ягонагӣ офаридӣ. Ба ман ва шавҳари ман ҳикмат ва сабр ато кун, то ки дар муҳаббат ва фурутанӣ якдигарро эҳтиром намоем ва Масеҳро дар издивоҷи худ таҷассум созем.”

3:19 – Шахсияти шавҳар

“Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред ва бо онҳо саҳтгир набошед.”

Шавҳари масеҳӣ **ошиқи қурбонии маҳбуи худ мебошад**. Ин бозгашт ба ҳислат ва шахсияти нави мост дар Масеҳ (3:12). Шавҳар низ аз ҷониби Масеҳ баргузида шудааст ва барои он ки мисли Масеҳ зиндагӣ кунад, муқаддас гардидааст. Дар Худо, ӯ маҳбуи Худост ва ӯ ин шахсияти

навро дар муносибатҳои аҳди худ бо занаш инъикос мекунад. **Ў ошиқи қурбонии вай аст ва ўхдадор аст, ки ўро бечунучаро дўст дорад.** Шавҳарон дўст медоранд, бо занҳои худ хашмгин намешаванд ва бо онҳо саҳт гап намезананд.

Шавҳар **ба занаш тарбия намедиҳад**, мисли он ки волидайн фарзандашонро тарбия мекунад. Дар муносибатҳои падару модар, кӯдак бояд итоат кунад ва волидайн ўро тарбия кунад. **Ин дар муносибатҳои зану шавҳар татбиқ намешавад.** Ў бар занаш нест, ки ўро таълим диҳад ва маҷбур кунад, ки риоя кунад. Аҳамият диҳед, ки **ў барои маҳбуби худ қурбонӣ мекунад.**

Шавҳари меҳрубон нисбат ба занаш **пурсабр ва ғамхор** аст. **Ў ҳасад намебарад ва назорат намекунад.** Ў **худро фурӯтан мекунад** ва ғурури худро як сӯ мегузорад. Дар ишқи худ, **ў дар гуфтори худ дағал нест, меҳоҳад аз занаш беҳтар бошад, балки бо ў сабр кунад ва кина надошта бошад** (1 Қўринтиён 13:4-5).

Муҳаббат, на танқид

Муҳаббат – бо онҳо дод назанед ва роҳи худро талаб накунад. **Хусусиятҳои мусбӣ хислати нави онҳоро дар Масеҳ инъикос мекунад** ва самари Рӯҳ ба монанди 3:12 – сабр, фурӯтанӣ ва дилсӯзӣ мебошад.

Масъулияти асосии шавҳар дўст доштан аст. Аҳамият диҳед, ки дар ин ҷо гуфта нашудааст, ки ў роҳбарӣ мекунад ё бар занаш ҳукмронӣ мекунад. **Сарвариӣ ў афзалият надорад, балки муҳаббат аст.** Ў **ошиқи қурбонии вай аст, ки ба он нигарон аст, ки ў бо ў чӣ гуна сӯҳбат мекунад ва муносибат мекунад.** Фармонҳои мусбӣ ва манфии ин ҷо ўро ташвиқ мекунад, ки хислати дилсӯзӣ ва меҳрубонии наҷотдиҳандаи худро инъикос кунад.

Худовандо, ҳамчун шавҳар, муҳаббати худро дар дили ман ҷойгир кун, то ки сухан ва рафтори ман занамро эҳтиром кунад. Дили маро барои вай кушода нигоҳ дор, то ўро гӯш кунам ва бифаҳмам.

Муносибати падару модар (3:20-21)

Дар ин ду оятҳо вожаи сарчашмаи «зери қудрат» ба кор рафтааст, аммо яке барои эҷоди низом ба тариқи ихтиёрӣ (занҳо) ва дигаре барои мутеъ кардани фарзандон. Истифода ва замони феъли барои кӯдакон қавитар ва мустақимтар аст. Матн инро бо истифода аз ибораи «дар ҳар бобат итоат намоед» тақвият медиҳад. Итоат интизор мерафт. Инчунин мавқеи кӯдак дар назди волидайн бо мавқеи зану шавҳар фарқ мекунад.

Фармон ягонагиро бо шавҳар ташвиқ мекунад, на таълим

3:18 - «Эй занон...итоат намоед»	3:20 - «Эй фарзандон...итоат намоед»
ὑποτάσσω hupotassō	ὑπακούω hupakouō
Ўҳадории ғайримустақим	Фармони мустақим
Муайяннашуда	дар ҳар бобат итоат намоед,

Муҳим аст, ки дар ин порча фарқият дар муносибат ба занон, фарзандон ва ғуломонро мушоҳида кунем.

- Фарзандон ва ғуломон бояд “итоат кунанд”, ки маънои итоат ба ҳокимиятро дорад (Қўл. 3:20, 3:22).
- Занон бошанд, аз калимаи дигар истифода шудааст, ки маънои ихтиёран таслим шуданро дорад.

Дар ин порча волидайн бояд фарзандони худро тарбия ва роҳнамоӣ кунанд. Бо вучуди ин, шавҳар занашро таълим намедиҳад. Муносибати онҳо дар рафтори онҳо бо Масеҳ асос ёфтааст ва сатҳҳои зиёди наздикӣ ва робитаро дар бар мегирад.

Падару модар, махсусан падар, бояд аз ғамхории худ нисбат ба фарзанд эҳтиёткор бошанд. Вақте ки ин калима «хашм наоваред» истифода мешавад, он нишон медиҳад, ки чӣ тавр падар метавонад зулм кунад ва кӯдакро талх гардонад.

Дӯст доштани фарзандони худ аз рӯи муҳаббат, на аз рӯи хоҳиши идора кардани онҳо, дар ин оят нишон дода мешавад. Ғазаб вақте пайдо мешавад, ки падар кӯшиш мекунад кӯдакро бо зӯр идора кунад.

Мулоҳиза дар дӯст доштани фарзанд аз се марҳила иборат аст. Аввалан, волидайн бояд диққати худро ба кӯдак равона созанд ва ба он чизе ки гуфта мешавад, гӯш диҳанд. Баъдан, бо кӯдак тамоси чашм ба чашм кунед, то ӯ бидонад, ки волидайн дар бораи ӯ ғамхорӣ мекунад. Ниҳоят, ламси пурмуҳаббат, ки аҳамияти муносибатро баён мекунад. Мо фарзандони худро дӯст медорем, вақте ки бо онҳо дар роҳи муҳаббат ва ғамхорӣ робита мекунем.

Худовандо, ҳамчун волидайн, ба мо хирад ва фаҳмиш деҳ, то фарзандони худро воқеан дӯст дорем ва онҳоро водор созем, ки Туро бишносанд ва дӯст доранд.

Ғуломон ва кор (Қўлассиён 3:22-25)

*22 Эй ғуломон, ба огоёне, ки ба ҳасби қисм доред, дар ҳар бобат итоат намоед, на бо хизматгузории зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки бо соддадилӣ ва бо тарси Худо.
23 Ҳар он чи мекунад, аз ҷону дил ба ҷо оваред, мисли он ки барои Худованд бошад, на барои одамон, 24 Чун медонед, ки аз Худованд меросро мукофот хоҳед гирифт, зеро ки ба Масеҳи*

Худованд хизмат мекунад. 25 Ҳар кӣ ноинсофона рафтор мекунад, мувофиқи ноинсофии худ подош хоҳад гирифт: Ў рӯйбинӣ надорад.

Оё Китоби Муқаддас ғуломиро маҳкум намекунад?

Бисёриҳо мегӯянд, ки Китоби Муқаддас ғуломиро маҳкум намекунад, аммо ин изҳорот дуруст нест. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки бадтарин гунаҳкорон онҳое мебошанд, ки одамонро дуздида, ба савдои ғулом мусоидат мекунанд (1 Тимотиус 1:10 ва Хуруҷ 21:16).

Сипас, ба таври ғайримустақим, барои фош кардани ғуломони азхудкунанда, Инҷил барои ҷамаи халқҳо, хоҳ ғулом ва хоҳ озод, дастрасии баробар дорад. Вақте ки ҳам дар китоби Эфсӯсии ва ҳам дар ин ҷо, дар Қўлассиён, огоён ва ғуломон зикр мешаванд, маълум мегардад, ки ҳар ду барои имони худ дар назди Худо масъулият доранд.

Аз ин рӯ, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, мо наметавонем мавқеи худро асосе барои маҳдуд кардани он, ки дили мо чӣ гуна муносибат мекунад, қарор диҳем. Мо бояд ҷамаи халқҳоро дӯст дорем ва адолатро ба ҷо орем.

Муносибати корӣ дар рӯҳияи масеҳият

Ҳамин тавр, барои мо имрӯз, калисо ҳеҷ гоҳ ғуломиро дастгирӣ намекунад. Аммо биёед аз ин ҷо принципҳоро бигирем, то дарк кунем, ки чӣ гуна метавонем бо дигарон дар ҷои кор муносибат намоем. Ин ба маънои кам кардани беадолатии ғуломӣ нест, балки дар ин контекст муносибати дурусти кориро инъикос мекунад.

Чӣ гуна бояд корманд ба кори худ муносибат кунад?

- То ҳадди имкон, бояд дастурҳоро риоя намуда, кори худро самимона иҷро кунем.
- Мо намехоҳем танҳо зоҳирӣ дигаронро писанд оварем, балки кӯшиш мекунем, ки дар муносибатҳои худ ҳангоми кор ба Худо писанд оем.
- Дар ин ҷо калимаи “итоат кардан”, мисли муносибати волидайн ва фарзанд, истифода шудааст.

Мавқеъ ҷавобро муайян мекунад. Дар ин замина, итоат кардан маънои камтар доштани имкони муқобила бо ҳолатҳои ноодилонаро дорад. Чунки шахс ё фарзанд аст ё ғулом (корманд), ӯ мефаҳмад, ки бояд итоат кунад. Аксар вақт бидуни муҳокима ва саволҳо.

Принсипҳои кор

ПринсипТавсиф

Итоат ва эҳтиром Корманд бояд бо эҳтиром ва содиқона ба роҳбарияти худ муносибат кунад.

Самимият ва поквирдонӣ Кор бояд на танҳо барои чашми одамон, балки барои Худо анҷом дода шавад.

Адолат ва инсоф Ҳар касе, ки ноинсофона рафтор мекунад, мувофиқи аъмоли худ подош хоҳад гирифт.

Масъулиятшиносӣ Корро бо дилу ҷон анҷом додан, на танҳо аз маҷбурият, балки ҳамчун хизмат ба Худо.Принсип Тавсиф

Хулоса: Мавқеи шахс (корманд ё роҳбар) набояд муносибати ўро нисбати дигарон муайян кунад. Масеҳиён бояд дар **ҳар шароити корӣ адолат, муҳаббат ва масъулиятшиносиро риоя кунанд.**

Принсипҳои кормандон ва корфармоён

Принсипҳои кор

<i>дар ҳар бобат итоат намоед (3:22)</i>	Итоаткории мунтазам
<i>на бо хизматгузориҳои зоҳирӣ (3:22)</i>	Чустучӯи писанд ба Худо, на дигарон
<i>бо соддадилӣ ва бо тарси Худо (3:22)</i>	Бодикқат хизмат кунед
<i>аз ҷону дил ба ҷо оваред (3:23)</i>	Аз тахти дил кор кунед, на ба дигарон.
<i>барои Худованд бошад, на барои одамон (3:23)</i>	Барои писанд омадан ба Худо кӯшиш кунед, на одамон
<i>аз Худованд меросро мукофот хоҳед Гирифт (3:24)</i>	Подоши Худоро бичӯед, на аз он инсон
<i>зеро ки ба Масеҳи Худованд хизмат мекунад (3:24)</i>	Чустучӯи мукофотҳои рӯҳонӣ, на ҷисмонӣ

Аз Қўлассиён 3:22-24

Худовандо, дар ҳама корҳо ва роҳҳои ман бигзор, ки ба Ту писанд оям ва мукофоти Ту ро интизор шавам, на аз ҷониби одамон.

Боби 4

Эй оғоён, ба ғуломони худ он чи лозим аст ва он чи ҳақ доранд, бидиҳед, ва бидонед, ки шумо низ Оғое дар осмон доред. (4:1)

4:1 – Масъулияти корфармо

Корманд бояд дилҳои худро тафтиш кунад ва бифаҳмад, ки онҳо ба онҳо чӣ гуна муносибат мекунад. Ҳар яки мо дар осмон ҷавобгар дорем, ки ба ӯ ҳисобот медиҳем.

Оё дар муомилааш одилона ва одилона аст? Ў дар мавқеъе, ки дар он аст, дар назди Худо ҷавобгар аст. Албатта, калисои Аҳди Ҷадид метавонист ба ғуломӣ муқобилат кунад, аммо дар он вақт нисфи мардуми Империяи Рум ғулом буданд. Онҳо ба ғуломии систематикӣ бо роҳи масъулият ва баҳо додан ба ҳолати қалби худ, хоҳ ғулом ва хоҳ озод, муқобилат мекарданд. Инчил ба ҷои чустучӯи ислоҳоти иҷтимоии беруна як дилро дар як вақт тағйир дод.

Худо ҳамчун оғои осмонӣ ҳама чизро бино, соҳибхитӣ ва одил аст. Ў ба ният ва амали ҳар яки мо ҳукм хоҳад кард. Аз ин сабаб, дар Масеҳ, агар касе худро бар дигаре бархурдор бошад, онҳо бояд меҳрубон ва одил бошанд. Инсоф дар муомила бо дигарон роҳи дурро мегирад.

Ин порча ба теологияи кор дахл дорад. Новобаста аз он ки корманд ё корфармо, хидмати ҳақиқӣ

дар кори ҳалол Худоро ҳалол медиҳад. Худо ба муносибати мо назар мекунад, ки мо чӣ гуна масъулиятро ба дӯш мегирем ва вақтамонро истифода мебарем. Чӣ гуна мо бо дигарон муносибат мекунем, ҳамеша хислати моро нишон медиҳад. Инсоф ба ғоидаи худҳоҳона муқобилат мекунад ва аз таҳти дил кор кардан барои писанд омадан ба Худо ҳадафи мост.

“Дили ҳар як мушкilot мушкilotи дил аст ва танҳо Рӯҳи Худо ва Каломи Худо метавонад дилро тағир диҳад ва идора кунад” (Уоррен В. Виерсбе). Дар асл, бо шахс чӣ рӯй медиҳад ё дар кадом ҳолатҳо дучор мешавад, муҳим нест, аммо мо дар он вазъият чӣ гуна муносибат мекунем ва зиндагӣ мекунем, як ҷаҳонро фарқ мекунад. Дар ҳар вазъият, ки мо чӣ гуна муносибат мекунем, аз ҷониби Худованд Худои мо доварӣ хоҳад шуд.

Худовандо, дар ҳама муносибатҳо ва масъулиятҳои иҷтимоии худ бигзорам, ки ман шуморо писанд оварам ва эҳтиром кунам, то ҳама коре, ки ман мекунам, барои хидмати шумо мекунам.

4:2-6 - Раҳпаймоии ҳаррӯзаи рӯҳонии мо

2 Доимо бо дуо машғул буда, дар он бо шукргузорӣ бедор бошед; 3 Дар ҳаққи мо низ дуо гӯед, то Худо дари каломро ба мо воз кунад, ки сирри Масеҳро, ки ман барояш бандӣ ҳастам, баён намоем, 4 То ки ман онро ончунон зоҳир созам, чунон ки баён карданам лозим аст. 5 Фурсатро ғанимат дониста, бо онҳое ки дар берунанд, оқилона рафтор кунед. 6 Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намакин бошад, то шумо бидонед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб диҳед.

Мо бо тавоноии ақли худ худро ба дуо мебахшем, дуоҳои пурмазмун мекунем, на такрори бемаънии калимаҳо. Мо ин корро бо интизорӣ ва дуо гуфтан бо шукрона мекунем.

Идеяи банд будан бо дуо ба дуои беист монанд аст, ки дар 1 Таслӯникиён 5:17 омадааст. “ҳамеша ақлу хушатонро ҷамъ намуда.” (КМО) Мо хушёр мемонем ва бо маъно дуо мекунем. Мо дарк мекунем, ки дар бораи чӣ дуо мегӯем ва масъалаҳои муҳими рӯзро ба Худованд мепайвандад. Яъне мо аз такрор ва калимаҳои бемаънӣ худдорӣ мекунем.

Мо истодагарӣ мекунем ва аз дуоҳои худ рӯ намегардонем. Мо бо Худо ба таври шахсӣ, мақсаднок ва тавоно пайваст мешавем, то ки дуоҳои мо ба он чизе, ки мо бо он мубориза мебарем, мувофиқ бошанд. Мо бо Худо дар бораи чизҳои мушаххас гап мезанем, на танҳо ибораҳои умумӣ. Дуо қалбҳои моро бо дили Худо мепайвандад. Пас дилатон аз чӣ нигарон аст?

Павлус нишон медиҳад, ки ӯ дар бораи вазъияташ (ҳангоми маҳбус) ва дар бораи имкониятҳои мубодила бо дигарон дар атрофи худ дуо мегӯяд. Ӯ ба дуо дар бораи мушкilotи зиндагӣ баҳшида шудааст. Ӯ хоҳиш мекунад, ки Инҷилро бо онҳое, ки онро намедонанд, равшан созад, то ки он ба дилҳои онҳо умеди наҷот ошкор шавад.

Ҳангоми паҳн кардани Инҷил, мо ба хирад ва фаҳмиш дар тарзи суханронӣ ниёз дорем.

Бигзор сухани мо мисли намак бошад, ки дигаронро ташна созад. Ба онҳо чашидани неъматҳои Худо, то дилҳои онҳоро барои шунидани каломи ҳақ боз кунад. Аксар вақт ин маънои онро дорад, ки мо метавонем ба саволҳо ва нигарониҳои онҳо ҷавоб диҳем.

Дониستاني Инчил ин дониستاني Каломи Худо ва ҳаёти Масеҳ аст. Чӣ қадар беҳтар аст, ки худро с хондан ва амалисозии он омода намоем.

Идеи асосии ин матн ин аст, ки мо бо дуо ва шукргузорӣ ба Худо содиқем. Ин ўҳдадорӣ ба мо имкон медиҳад, ки барои ҷавоб додан ба онҳое, ки бовар надоранд, омода бошем.

Худовандо, ба ман ҳикмат деҳ, то ба дигарон возеҳ бигўям ва ман аз ту хоҳиш мекунам, ки дилҳои онҳоро кушоӣ, то муҳаббат ва осоиштагии худро, ки ба таври ройгон медиҳӣ, ошкор созӣ.

Тўҳикўс ва Онисимус (Қўлассиён 4:7-9)

7 **Аз тамоми саргузашти ман шуморо Тўҳикўс хабардор хоҳад кард. Ў бародари маҳбуб, хизматгузори амин ва ҳамкори ман дар Худованд аст. 8** Ўро маҳз барои он назди шумо фиристодам, то аз аҳволи шумо хабар гирад ва дилҳои шуморо тасалли диҳад. **9** Вай бо бародари амин ва маҳбуб Онисимус, ки аз байни шумост, меояд. Онҳо шуморо аз ҳамаи корҳои ин ҷо хабардор хоҳанд кард.

Дар ин оятҳо Павлус ду шахсро ёдовар мешавад: яке озод (Тўҳикўс) ва дигаре ғулом (Онисимус). Ў шахси озодро ҳамчун ғулом ё банди Худованд тасвир мекунад, дар ҳоле ки Онисимус, ки дар гузашта ғулом буд, ҳоло ба ҳайси бародари вафодор ва маҳбуб шинохта мешавад. Ин нишон медиҳад, ки дар Масеҳ мавқеи иҷтимоӣ аҳамият надорад — муҳимтар аз ҳама вафодорӣ ва муҳаббат дар имон аст.

Мо медонем, ки вақте Павлус аз Эфсўс баромад, як гурўҳи имондорон бо ӯ буд ва яке аз онҳо Тўҳикўс ном дошт (Аъмол 20:4). Вақте ки Павлус дар зиндон буд, Тўҳикўс дар паҳлӯи ӯ истода, ўро тасалли меод ва рўҳбаланд мекард. Ҳоло Павлус ўро мефиристад, то ин нома ва хабарро ба имондорони Қўлассо расонад.

Тўҳикўс ба Қўлассо ва Эфсўс сафар кард, то мактубҳои Павлусро бирасонад ва вазъияти ўро шарҳ диҳад. Бар асоси Аъмол 20:4, мо медонем, ки ӯ аз ҳамин минтақа буд ва яке аз ходимони боэътимоди Павлус ба ҳисоб мерафт. Ў ҳамчун яке аз фиристодагони асосии Павлус зикр шудааст (2 Тимотиус 4:12; Титус 3:12) ва ҳамчун шогирди содиқ шинохта мешавад.

Онисимус аз Қўлассо буд ва дар номаи Филемўн мо мефаҳмем, ки ӯ пештар ғуломи фирорӣ буд. Пас аз вохӯрӣ бо Павлус, ӯ имон овард ва ҳоло ба оғои имондори худ бармегашт. Ин эҳтимолан ҳамон вақт рух додааст, ки номаи Филемўн ҳам навишта шуд.

Барои ҳалли вазъият ва дастгирии Онисимус, Тўҳикўс эҳтимолан бо ӯ баргашт. Павлус таъкид мекунад, ки ин ду бародар ҳама чизеро, ки дар хизмати Калом рӯй додааст, ба имондорон хоҳанд расонд.

Худовандо, бигзор дар ҳаёти ман содиқ бошам ва ҳамеша ба Ту хидмат кунам. Ба ман биомўз, ки аҳамияти кор бо дигарон ва ташвиқи мусолиҳаро дарк намоям. Омин.

Шарикон дар Шоҳидони Инчил (Қўлассиён 4:10-18)

Ористархус, ки ҳамроҳи ман дар ҳабс аст, ба шумо салом мерасонад, ва Марқўс, қияни Барнаббо, — ки шумо дар бораи ӯ фармон гирифтаед: агар наздатон биёяд, ӯро пазиroy кунед... (4:10)

Ҳар як хидмати самараноки рӯҳонӣ шарикони муҳими зиёде дорад. Биёед ба баъзе шариконе, ки Павлус ва Тимотиюс доштанд, назар кунем.

Ористархус – Ҳамроҳи Павлус дар зиндон буд ва эҳтимол бо ҳамон сабаб боздошт шудааст. Ӯ аз Таслўники омада, дар дастаи Павлус хизмат мекард (Аъмол 19:29; 20:4). Эҳтимол, вақте ки Павлус дар шаҳри худ мавъиза мекард, ӯ хушхабарро шунид (Аъмол 17:1–9). Ин шахс дар байни онҳое, ки барои мӯъминон дар Ерусалим кумак мебурданд, буд ва аз ин рӯ, шахси боэътимод ва содиқ ҳисобида мешуд (Аъмол 20:4). Ӯ дар сафар ба Рум ҳамроҳи Павлус монд ва чандин сол бо ӯ хизмат кард (Аъмол 27:2).

Марқўс – Қияни Барнаббо ва аз Ерусалим буд (Аъмол 12:12). Номи яҳудии ӯ Юҳанно ва номи румӣ Марқўс буд. Ӯ дастаи хизмати Павлусро дар Перца тарк кард, ки боиси ихтилофи байни Павлус ва Барнаббо шуд (Аъмол 13 ва 15). Бо вучуди ин, муносибати онҳо барқарор гашт ва Марқўс баъдтар бо Петрус хизмат кард (Қўлассиён 4:10, Филемўн 24, 1 Петрус 5:13). Ҳатто Павлус дар охири зиндон будани худ хоҳиш кард, ки Марқўс назди ӯ биёяд (2 Тимотиюс 4:11). Марқўс инчунин хушхабареро навишт, ки бо номи ӯ маълум аст. Ӯ ҳамчун яке аз шогирдони аввалини Масеҳ ва бо робитаҳои наздики худ дар ҷамъияти имондорон, бо илҳами Худо, Инчили аввалинро навишт.

Ешуа, ки лақабаш Юстус аст – Номи ибронии ӯ Исо (Ехушаъ) ва номи румияш Юстус буд. Ӯ танҳо дар ин ҷо дар Аҳди Ҷадид зикр шудааст. Ӯ, бо ду яҳудии дигар, Павлусро дар озмоишаш рӯҳбаланд мекард (4:11).

Эпафрос – Ба шумо салом мерасонад, ки ӯ аз байни шумо ва бандаи Исои Масеҳ аст ва ҳамеша барои шумо дар дуо ҷидду ҷаҳд мекунад, то ки шумо комил ва аз ҳар чизи писандидаи Худо огоҳ буда, устувор бошед. Ман дар бораи ӯ шаҳодат медиҳам, ки ӯ барои шумо ва барои мӯъминони Лудкия ва Ҳирапўлис бисёр меҳнат мекунад (4:12-13).

Хусусияти Эпафрос дар боби аввал низ шарҳ дода шудааст (1:7), аммо дар ин ҷо мебинем, ки ӯ бо Павлус дар зиндон буд ва ҳамеша барои мӯъминон дуо мекард (Филемўн 23). Дуои ӯ бо дуои зикршуда дар 1:9 мувофиқ буд, ки онҳо иродаи Худоро пурра дарк кунанд.

Луқос ва Димос

Луқос, табиби маҳбуб, ва Димос ба шумо салом мерасонанд (4:14).

Луқос – Ӯ шарикони содиқи Павлус буд ва бо илҳами Рӯҳулқудс Инчил ва китоби Аъмолро навишт. Вай табиб буд ва ба ҷузъиёт диққати ҷиддӣ меод. Дар муқаддимаи асри дуюм ба Инчили Луқо гуфта мешавад, ки ӯ аз Антиохия буд ва табибе ҳушёр ва содиқ ба имон. Ӯ то шаҳодати Павлус ҳамроҳи ӯ буд ва бе парешонӣ ба Худованд хизмат мекард. На зан ва на фарзанд дошт ва дар синни ҳаштоду чорсолағӣ дар Боетия, пур аз Рӯҳулқудс, аз ин ҷаҳон гузашт.

Димос – Ў аз Таслӯникӣ буд ва бо Павлус сафар кард, вале баъдан хизмати рӯҳониро тарк намуда, дунёро дӯст дошт (2 Тимотиюс 4:10). Ў инчунин бо Луқо дар Филемӯн 24 номбар шудааст, ки эҳтимол он нома дар ҳамон давра навишта шудааст.

Салом ба мӯъминон дар Лудкия

Ба бародароне, ки дар Лудкия ҳастанд, ба Нумфос ва ба аҳли калисое, ки дар хонаи ӯст, салом бирасонед. Баъд аз он ки ин нома дар миёни шумо хонда шавад, кӯшиш кунед, ки онро дар калисои Лудкия низ бихонанд; ва номае, ки аз Лудкия аст, шумо низ бихонед (4:15-16).

Наздик будани Лудкия ба Қўлассо ва зикри чандинкаратаи мӯъминони онҷо нишон медиҳад, ки чӣ гуна ҷамъиятҳои имондорон дар шаҳрҳои гуногун бо ҳам робита доштанд. Калисоҳо дар он замон дар ҷойҳои ҷамъиятӣ ё хонаҳои шахсони алоҳида ҷамъ меомаданд.

Ба Архипус бигӯед: «Боҳабар бош, то он хизматеро, ки дар Худованд ба зиммаи худ гирифтаӣ, ба ҷо оварӣ». (4:17)

Архипус - Дар Филемӯн 2 ин мард ҳамроҳ бо зани Филемӯн зикр шудааст. Бисёриҳо гумон мекунад, ки ин писари онҳост, ки меҳост бо ягон роҳ хизмат кунад. Павлус ўро даъват мекунад, ки дасташро ба кор нигоҳ дорад ва тарк накунад. Анҷоми коре, ки оғоз мекунад, суботкорӣ ва садоқатро нишон медиҳад. Дар кори рӯҳонӣ, сарфи назар аз мухолифатҳо, мо бояд пеш равем ва содиқ бошем.

Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам. Занҷирҳои маро дар хотир дошта бошед. Файз бо шумо бод, омин. (4:18)

Касе дигар мактубро дикта кард, аммо Павлус дар охир саломи худро шахсан менависад.

Дар мавриди дигар, ў бо навиштани бо дасти худ ҳамин корро мекунад (Ғалотиён 6:11). Ў онҳоро ташвиқ мекунад, ки фаромӯш накунад, ки ў дар зиндон аст ва лутфи Худо онҳоро ҳидоят мекунад.

Худовандо, бигзор ба он чизе ки маро даъват кардӣ, содиқ бошам. Диламро бо муносибатҳо ва шарикие, ки Ту ба ҳаёти ман меорӣ, рӯҳбаланд кун.

Матни Қўлассиён аз

ИНСТИТУТИ ТАРҶУМАИ КИТОБИ МУҚАДДАС

СТОКГОЛЬМ

1999

ⁱ Кёртис Вон, “Қўлассиён,” дар *The Expositor’s Bible Commentary: Ephesians through Philemon*, таҳти таҳрири Фрэнк Э. Гэбелайн, ҷилди 11 (Гранд Рэпидс, МИ: Zondervan Publishing House, 1981), саҳ. 206.

ⁱⁱ Сарчашма: «*Тафсири Навиштаи Муқаддас барои масеҳиён*» (*Believer’s Bible Commentary – New Testament*, William MacDonald, 1989, саҳ. 1039).

ⁱⁱⁱ N. T. Wright, *Colossians and Philemon: An Introduction and Commentary*, vol. 12, *Tyndale New Testament Commentaries* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1986), 149–150.